

**Naturligt
övernaturligt**

Anita Barker

Naturligt övernaturligt

NATURLIGT ÖVERNATURLIGT

© Anita Barker 2004

Omslagsdesign: Joel Sjöberg

Omslagsbild: Sally Banks

Foto: Kenneth Nydélius

Språklig utformning: Marie Enoksson

Grafisk framställning: Michael Barker

Tryck: WS Bookwell, Finland 2004

Bibelcitaten är hämtade från *Svenska Folkbibeln*

Kommentarerna är hämtade från studiebibeln *Handbok för Livet*

Från eng. *The Life Application Study Bible*

Internationella Bibelsällskapet, IBS

ISBN 91-973955-6-0

Förlag: OmegaSkrift, Box 151, 45116 Uddevalla

www.omegaskrift.nu

Innehåll

Inledning	7
Personliga upplevelser	9
Ännu mer välsignat	23
Livsattityder	37
Profeterna Elia och Elisa	49
Guds omsorg i vardagslivet	57
Öppnade ögon	71
Övernaturlig hjälp	89
Bespisningsunder	105
Helande från sjukdom	111
Den Helige Andes olja	127
Gud använder det du har	137
Det som ingenting är	141
Välsignelse i generationer	147
Upprättelse och revansch	159
Välsignad mark	173
Musik, lovsång och gudsnärvaro	183
Den dubbla smörjelsen	197
En Elisa-församling	203
Efter att ha sökt överallt... ..	207

Naturligt övernaturligt

Inledning

Innan vår familj anlände till den unga familjen som vi skulle gästa några dagar, bad jag till Gud: ”Gud, du vet att de är allergiska mot allt som har med kristen tro att göra. Vill du att jag ska säga något om dig, måste du öppna vägen.”

Familjen hade ett Nintendo-spel till TV:n och den dagen var det ”duck-hunt” som gällde. Ankor hoppade upp på skärmen och man skulle träffa dem med en elektrisk pistol. Mannen i familjen var jägare och min man Ed hade vunnit priser i skyttetävlingar. På blodigaste allvar tävlade dessa två om att få mest poäng. Efter några intensiva omgångar frågade jag om jag fick försöka. ”Det kommer bara att ta några minuter”, sa jag, ”för jag ser ju inga ankor” (jag är nästan blind). Killarna siktade noga med pistolen när de sköt, men eftersom det kvittade för mig, satte jag pistolen på höften som i Vilda Västernt-filmerna. Till allas förvåning, även min, prickade jag hela tiden och missade inte en enda anka. Mitt resultat blev tjugo gånger högre än jägarens och skyttens! Osökt kom frågan: Hur bar du dig åt? Jag undrade om de verkligen ville veta det. Men deras nyfikenhet var väckt och här var nu tillfället för mig, att säga något om honom.

Vad har Gud med TV-spel att göra, kanske du undrar? Jo, för mer än trettio år sedan talade Gud till mig om att han skulle hela mina blinda ögon, men att jag fram till helandet skulle leva som om jag redan kunde se och lita på att han kunde göra resten. Detta ”avtal” har gett mig ett mycket spännande liv, att dagligen leva i det övernaturliga. Gud är intresserad av allt. Inget är för stort och inget är för litet för honom.

Följaktligen berättade jag för familjen hur jag brukar ”fuska” i tävlingar och sporter. Jag ber en tyst bön till Herren att hjälpa mig. En gång spelade jag baseball en hel säsong och träffade bollen utan att se den. Jag fick beröm för att jag spelade bättre än de flesta tjejerna i laget som var seende och hade vuxit upp med sporten. Jag berättade också om mitt livs första bowlingrunda och hur jag fick proffsiga 225 poäng (man brukar få under 100). Det var t.o.m. så

att bowlinghallens manager erbjöd mig att representera hallen i tävlingar. Det var roligt att berätta för honom att jag aldrig bowlat tidigare och att jag dessutom var nästan blind och inte såg några kuglar. Förresten så slutade min bowlingkarriär där, för det går inte att göra uppvisningar på beställning, bara när de har ett speciellt syfte.

För mig är livet väldigt spännande, eftersom det övernaturliga blivit naturligt för mig och jag ofta inte vet var gränserna går. Med äventyr i blodet har jag antagit många utmaningar genom åren, och tack och lov har Gud och änglarna hängt med.

Tre gånger tidigare har initiativ tagits av kristna förlag för att få mig att skriva om alla under och gudsingripanden som jag varit med om, men jag har inte känt att det varit rätt tid för det. Det skulle ha gett en felaktig bild av mitt liv. Eftersom jag nu i mina två tidigare böcker har berättat om de svåra saker jag fått gå igenom, känner jag att jag med rätt balans också kan skriva om mirakulösa gudsingripanden i vardagslivet.

Boken *Det finns frihet* handlade mest om själens helande. Den andra boken *Det finns hälsa och helande* beskriver fysiska helanden. Med den tredje boken i serien är det dags att fokusera på övernaturliga gudsingripanden på alla livets områden. 2 Kungaboken handlar om profeten Elisa och alla de under Gud gjorde genom honom. Utmärkande för Elisa är tecken och under som visar Guds omsorg om människor på alla livets områden. Med utgångspunkt från dessa bibelberättelser ska jag berätta egna och andras vittnesbörd om mirakulösa gudsingripanden i vår tid. Eftersom jag bott i USA i elva år berättar jag självklart en del därifrån, men mina och andras vittnesbörd skildrar också sådant som hänt i Sverige. Låt dig uppmuntras och utmanas att leva i det övernaturliga! Du kan lita på Gud inom alla områden i ditt liv!

Kapitel 1

Personliga upplevelser

Bakgrund

Som 15-åring drabbades jag av en mycket sällsynt ögonsjukdom, som på den tiden var okänd i Sverige. Den liknade en vanlig synskada bland äldre människor, det man i dagligt tal kallar ”gula fläcken”, d.v.s. man mister centralsynen och ser bara åt sidorna. Trots att jag bara var 15 år blev diagnosen ”senil makular degeneration”. Synnedläggningen kom på kort tid och i början visste läkarna inte om jag skulle bli helt blind. 15 år senare bodde jag i USA där jag fick den korrekta diagnosen, en sällsynt genetisk sjukdom som heter ”Stargart’s disease”. Jag är tvilling, och om vi varit enäggstvillingar skulle min syster ha haft samma sjukdom.

Jag blev synskadad innan optiska hjälpmedel kunde erbjudas. Man befärade att ansträngning av ögonen kunde försämra synen och därför fick jag inte gå i skolan. När jag efter tre veckors vistelse i Lund kom hem beslutades att jag skulle sluta skolan. Istället följde jag då med min pappa till jobbet. Det var inte vilket jobb som helst. I Åhus i Skåne höll en stor ungdomsgård på att byggas i EFS regi, med frivillig arbetskraft och skänkt byggnadsmateriel. Eldsjälen i projektet hette Thure Carlsson. Han var predikant och arbetade mycket med ungdomar. Han hade också fått be med mig till frälsning när jag var 12 år. Anställda på bygget av en kyrka och fyra hus var en verkmästare och pappa, som var snickare. Resten var frivilliga. Thure besökte företag i hela Skåne och ringde runt och fick se ett mirakel växa fram, där både troende och icketroende hjälpte till eller skänkte pengar och byggmateriel. Alla behov lades fram inför Gud i bön och bönhörelserna kom. Signaturmelodin under byggnadstiden var kören: ”Spärras din väg utav hinder så väldiga/ och utav berg som där skyhöga står/ räkna med Gud, ty Han gör det omöjliga/ Han gör vad människor icke förmår”. I den trosfyllda atmosfären fanns jag en stor del av hösten. Inte förrän nu, mer än 40 år senare, har jag

förstått hur mycket detta påverkade mig och gav tro för det omöjliga i mitt eget liv. Det förlöste också en pionjäranda i mig att inta nya områden och tro Gud om mirakel. Under den tiden såddes fröet till det som skulle bli ett motto för mig: ”Ingenting är omöjligt för Gud”.

Hur mycket nytta jag gjorde på bygget är osäkert. En dag bad Thure mig att laga middag till alla karlarna. Det skulle bli fläskkotletter och det hade jag aldrig lagat. Jag visste inte så mycket om matlagning men Thure sa att jag skulle rulla fläskkotletterna i salt och mjöl innan jag stekte dem. Jag begrep inte bättre än att jag först rullade dem i salt och sedan i mjöl! Jag minns att de försökte spola kotletterna under vattenkranen för att försöka få bort lite salt innan de åt. Det var nog inte alltid så lätt med frivillig arbetskraft, men ungdomsgården blev väldigt fin. Den besökte jag senare under många läger, både som deltagare och ledare.

Många år senare förstod jag varför det var så lätt för mig att lita på Gud och räkna med Hans hjälp i allting. Mycket av vår gudsbild formas genom relationen till vår egen far. Jag hade världens ”goaste” pappa; kärleksfull, omtänksam och hjälpsam. Det var ingen tvekan om att han ville mitt bästa. Orden i Matt.7:11 var tidigt levande och verkliga för mig: ”Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall inte då er Fader som är i himlen ge det som är gott är åt dem som ber honom.”

16 år gammal var jag och en jämnårig kompis ute i skogen och gick och njöt av allt det vackra i naturen omkring oss. Min kompis var diabetiker och en läkare hade precis talat om för henne att hon troligtvis skulle komma att mista sin syn. Man visste ännu inte om jag skulle få behålla något av den syn jag fortfarande hade kvar. Ingen av oss tycktes ha någon särskilt ljus framtid, men vi litade båda på Herren. När vi såg allt det vackra i naturen den dagen kom vi på att vi skulle skriva en sång. Något vi inte gjort tidigare. Vi hade en brun papperspåse med äpplen med oss. Den tömde vi och delade på påsen. Min kompis började skriva en text och jag ritade lite noter. Efter en stund jämförde vi. Hennes text passade precis till mina noter! Jag tror att Gud ville visa oss att såsom han kunde ge oss en sång, kunde han också ta hand om vår framtid. Det har han verkligen gjort också. Min kompis har inte mist synen fast mer än 40 år gått. Sången

spelades senare in på skiva. Så här lyder texten:

Han tar vård om dig

*Gör dig ej bekymmer ty Gud allt ordnat har
Han skapat blad och blommor och vård om allting tar
Han skapat alla fåglar, ja, djur av alla slag
Och trädens ljuva grönska till människans behag
//: Men detta är dock större, han tar vård om dig ://
och leda vill din stig*

*Han skapat källans vatten och floder, bäckar små
Och grönskande ängar och hav och himmel blå
Han skapat himlens vindar och sol så underbar
Och molnens vita täcken som över fästet far
//: Men detta är dock större, han tar vård om dig ://
och leda vill din stig*

(Anna Rosén)

På egen risk gick jag klart realskolan. Däremot var gymnasiet otänkbart. Istället gick jag en månadslång bibelskola och blev som 17-åring anställd som evangelist inom EFS (Evangeliska Fosterlandsstiftelsen). Sammanlagt blev det fyra år i EFS tjänst och ett halvår på Frälsningsarméns barnhem i Londons slum.

Efter 1 ½ års förberedande studier kom jag senare in på socialhögskolan där jag studerade med hjälp av talböcker. Nu började det verkliga äventyret. Någon läste boken *Korset och stiletten* av David Wilkerson för mig. Den handlade om kristet arbete bland narkomaner och ungdomsgång i New York City. Det tände till hos mig direkt och jag skickade boken till tre olika stipendiefonder och ansökte om pengar att få åka till USA och studera *Teen Challenge*-arbetet i sex månader. Till allas förvåning fick jag två av de tre stipendierna! Jag gjorde ett års studieuppehåll och åkte iväg.

Det senaste året hade samtidigt något mycket omvälvande hänt i mitt andliga liv, något som på allvar öppnade upp för det mirakulösa och övernaturliga i mitt liv. Jag hade upplevt det som ofta kallas

andedop, att bli uppfylld med den helige Ande och utrustad för tjänst. Jag hade hamnat på ett möte i en pingstkyrka där jag gick fram för förbön. (Det var inte så populärt bland lutheranerna på den tiden.) Jag kände mig sliten efter flera års turnéliv med musikgrupperna Eko-teamet och Signalerna, där vi ibland gjorde upp till fem framträdanden per dag. Jag sa: ”Gud, om du inte gör något i mitt andliga liv orkar jag inte fortsätta. Du får göra vad du vill.” Det som sedan kom att ske hade jag inte fått någon undervisning om och trodde egentligen inte på det. Jag kände inget särskilt när man bad för mig, men morgonen därpå bubblade det av glädje inom mig. Jag fick lust att läsa bibeln och lära mig bibelverser utantill. Jag fick idéer om evangelisation m.m. Efter ett halvår var jag så trött på mina futtiga ord när jag ville uttrycka kärleken till Jesus att jag bad Gud om hjälp. Då fick jag ett bönespråk som blev en explosion i mitt böneliv. I efterhand såg jag att Gud lagt ner det i mig redan den kvällen jag överlätit mig till honom. Jag hade varit för blockerad i mitt sinne för att våga släppa fram det. I Apg. 1:8 står det: ”Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.” Den helige Ande hjälper oss att be när våra ord inte räcker till. När du blir frälst flyttar den helige Ande in i din ande och ger dig andligt liv. När du helt överläter dig till honom, fyller han hela dig. Att bli fylld med Anden är liksom frälsningen en gåva som man tar emot i tro, det har inget med förtjänst att göra. Det handlar inte heller om en engångsföreteelse utan om en daglig överlåtelse, en relation med Gud och uppfyllelse av Anden.

1 Kor.12:7-11 beskriver den andliga utrustningen eller nådegåvorna: ”Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta. Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande. En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, en annan att utföra kraftgärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål. Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en.”

Längre fram i boken i kapitlet ”Den Helige Andes olja” kan du läsa mer om den helige Ande. För dig som inte är så van vid manifestationer av den helige Ande ville jag så här i början ge den bibliska bakgrunden till uttryck som kunskapens ord, gudomliga tilltal och profetiska hälsningar.

Äventyr i USA

Med denna bakgrundsinformation ska jag berätta om mina äventyr med Herren under de första åren i USA. Sammanlagt blev det elva år där. Herren försåg mig på ett övernaturligt sätt med allt jag behövde, när jag under några år inte hade någon inkomst eller tillgång till pengar. Att som synskadad ge sig iväg ensam ut i stora världen var äventyr nog, men under perioden i London hade jag redan fått uppleva Guds omsorg och beskydd.

Efter ett halvår med *Teen Challenge* var stipendiepengarna slut. Jag hade inget arbetstillstånd och ville inte skriva hem till mina föräldrar och be om pengar. Jag glömmer aldrig upplevelsen framför ett skyltfönster. Guds tilltal inom mig gick inte att ta miste på: ”Jag är din himmelske Far och jag ska ta hand om dig och ge dig allt du behöver.” Orden i Fil.4:19 blev också levande för mig: ”Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver.”

Strax efter denna händelse åkte jag en söndagsmorgon iväg med ledaren för *Teen Challenge* i Detroit, där jag tillbringade största delen av året. Han skulle predika i en församling och jag skulle sjunga några sånger. I bilen på vägen dit upptäckte jag att det hade gått maskor på mina nylonstrumpor. Så kunde jag inte se ut när jag stod på plattformen. Jag hade inga extra strumpor med mig, inga pengar och vågade inget säga till honom. Jag bad att Gud skulle hjälpa mig och hur det skulle gå till kunde jag inte räkna ut. Innan gudstjänsten var det söndagsskola för alla åldrar. Jag satte mig på sista bänken. Genast vände sig en man om på bänken framför. Han räckte mig en dollarsedel och sa: ”Detta är till dina personliga behov.” Överväldigad och tacksam funderade jag ändå på om pengarna skulle räcka och om det fanns någon affär som var öppen vid den tiden. Jodå, på

andra sidan gatan fanns en öppen affär och de billigaste strumporna kostade 99 cent. Vilken omsorg Gud har!

Nästa gång var det en för mig obekant kvinna som jobbade i en klädaffär och som kom till mig med en hel låda full med nya, snygga kläder. De hade små defekter som lätt kunde åtgärdas och naturligtvis blev jag överlycklig!

Så kom kallelsen från Herren att byta inriktning på studierna från sociala till teologiska. Jag upplevde ett tilltal att stanna kvar i USA och gå på bibelcollege. Detta var omöjligt. Jag kunde inte få studielån för det vare sig i Sverige eller i USA, och det är dyrt att studera i USA. För att få studentvisum måste man kunna visa upp en stor summa pengar på ett bankkonto som garanti. Det var dessutom bara en vecka kvar innan tiden gick ut för ansökan om ett nytt visum. Jag hade hört talas om en mindre skola i staten Maine på östkusten vid gränsen till Canada. Den hette *Faith School of Theology* – en pingstskola med en treårig pastorsutbildning. Någon visade mig en broschyr, men där stod att de inte kunde ta emot utländska studenter. Jag upplevde dock Herrens maning och ringde till rektorn. Han sa att de just fått licens för utländska studenter. Jag blev antagen per telefon och han ordnade med visumansökan. Jag har ingen aning om hur det gick till, men mot alla odds fick jag visum utan att ha ekonomiska resurser.

När jag strax efter detta sjöng i en församling och berättade att jag skulle åka på bibelskola reste sig en äldre man efter en stund och sa: ”Jag upplever att Herren säger att vi ska betala alla hennes terminsavgifter och ordna det hon behöver för att åka dit.” Ungdomsgruppen i kyrkan samlade pengar genom att ordna biltvätt på lördagar, kvinnor sydde skoluniformer åt mig och jag fick allt jag behövde inklusive resan till Maine.

Som du kanske vet från mina tidigare böcker, upplevde jag att jag inte skulle beställa talböcker, utan jag trodde att Gud skulle hela mig. Därför hade jag inte ens talat om att jag var synskadad. Det blev kaos för mig andra skoldagen när böckerna skulle inhandlas och jag fortfarande inte kunde se. Den kvällen kom en profetisk hälsning till mig i en gudstjänst att Gud skulle hela mina blinda ögon,

men att jag till dess skulle gå i tro som om jag redan kunde se. Trots att jag varken kunde läsa eller hade talböcker, fick jag bättre studieresultat än någonsin. Jag fick toppbetyg för första gången i mitt liv! Det var totalt övernaturligt. Där började jag även göra övernaturligt bra ifrån mig på idrottslektionerna. Tänk att Gud bryr sig om allt!

Jag måste berätta ytterligare en ”strump-historia”: Tillsammans med en grupp elever och en lärare skulle jag på en mötesresa. När jag packade för resan märkte jag att jag inte hade några hela nylonstrumpor. Vad skulle jag göra? Jag hade inte heller den här gången några pengar. En sak har jag lärt mig genom åren, och det är att Gud aldrig kommer för sent, men i sista stund när alla andra vägar är stängda och det bara är han kvar. Någon timma innan avresan kom posten och där fanns ett paket till mig från Sverige. Det var avsänt några månader tidigare och var fullt av strumpor! Rektorn på skolan brukade ofta relatera till det vittnesbördet, för det säger mycket om Guds omsorg och timing.

Strax innan jag gifte mig med en av eleverna på skolan och fick efternamnet Barker, hade vi bett Gud om saker till ett kök. Ed hade några muggar och jag några teskedar och det räckte inte långt. Några dagar senare kom en ung kvinna på besök till skolan. Vi kände henne inte, men när hon hörde att vi skulle gifta oss undrade hon om hon fick ge oss köksutrustning. Hennes planerade bröllop hade nämligen blivit inställt och hon ville inte behålla allt det hon samlat till sitt kök. Det var tråkigt för henne, men vi var tacksamma som fick det mesta vi behövde.

Vid ett senare tillfälle blev vi ombedda att ta hand om en liten församling några mil bort. Det gällde tre möten i veckan och vi hade ingen bil. Vi talade med Herren om det. En familj ringde då och berättade att de hade köpt en ny bil, men behållit den gamla också. Herren hade sagt att vi behövde bilen, så de hade betalat skatten och försäkringen och satt på nya däck. Bilen var vår!

Trosfärd till Tulsa

Ed tog examen från skolan samma dag som bröllopet stod. Han

hade fått stipendier till en utbildning i Tulsa, Oklahoma. Vi flyttade dit under ett år innan vi återvände till skolan i Maine, så att jag kunde fortsätta mina studier. Innan jag berättar om den otroliga resan till Oklahoma, måste jag förklara vilken inriktning skolan *Faith School of Theology*, där vi just studerat, hade. Där tränades pastorer och missionärer för pionjärbete utan ordnad ekonomi. Man måste lita på Gud för allt. Lärarna på skolan hade ingen lön, enbart mat och logi, och tillsammans med eleverna bad man in allt som behövdes för att driva skolan med cirka 100 elever. Vi blev tränade att inte annonsera ut våra behov, eftersom det var en form av tiggeri, utan bara tala med Herren om det.

Kvällen innan vi skulle starta tredagarsresan till Oklahoma, hade vi inga pengar till bensin. Bilen stod färdigpackad när någon gav oss 30 dollar till färden. Med detta startade vi. Det skulle inte räcka hela vägen och vi hade varken jobb, lägenhet eller möbler som väntade i Tulsa. Vi kände inte ens någon där. Några av de mest fantastiska händelserna finns återgivna i *Det finns frihet*, men jag berättar dem igen som en del av hela bilden av Guds omsorg om sina barn.

Första dagen på resan var vi högt uppe i West Virginias berg när bromsarna slutade att fungera på den tungt lastade bilen. Ed lyckades få stopp på bilen utan någon olycka och vi bad Gud om hjälp. Bromsarna började fungera igen och vi körde ännu en dag utan problem. Vi gjorde dock inga kontroller. När vi den andra kvällen kom fram till Eds bror som var bilkunnig, upptäckte han genast att vi saknade bromsolja. Det var kruttorrt. Bromsarna fungerar inte alls utan olja, förklarade han. Detta var vår första bil och vi begrep inte bättre utan hade missat att kolla det. Gud är barmhärtig som ger oss mirakler mitt i våra misstag! Lärdomen är dock att om man bara är slarvig och nonchalant får man ta konsekvenserna av det. Dagen därpå besökte vi en kyrka, där jag blev ombedd att sjunga en sång. Efter mötet kom en kvinna fram till oss och berättade att hon tillhörde en församling, en timmes resväg därifrån. Hon hade hand om missionsinsamlingarna och den morgonen hade hon upplevt ett starkt tilltal att ta med sig missionspengarna och åka till denna kyrka, utan

att veta varför. Hon lydde maningen och berättade att när jag sjöng upplevde hon hur Herren sa att det var vi som skulle ha pengarna. Gissa om det blev jubel!

På måndagen passade vi på att göra den läkarundersökning som krävdes för att börja på nästa skola. När vi skulle betala, sa läkaren: ”Detta bjuder jag på!” Ytterligare ett under.

När vi anlände till Tulsa sökte vi upp bostadsförmedlingen i samma stadsdel som skolan. De hade en lägenhet kvar och den fick vi, fem minuter innan någon annan kom in och sökte lägenhet. Pengarna räckte till hyra och depositionsavgift på både hyra och el. Nu var kassan tom igen och vi hade inga möbler, ingen mat och inget jobb. Vilken utmaning – men Gud var trofast. Vi åkte till skolan för att se oss omkring, men där fanns bara en nattvakt. Jag frågade om han visste var vi kunde köpa begagnade möbler. Egentligen vet jag inte varför jag frågade, för vi hade ju inga pengar. Nattvakten sa: ”Ni behöver inte köpa något. Jag har gott om möbler hemma. Jag har lastbil också, så jag tar ledigt från jobbet och hämtar dem åt er!” Tre timmar efter att vi anlant till Tulsa var lägenheten möblerad. Vi hade t.o.m. en TV. Till saken hör att denne man inte var bekännande kristen, men han hade ett gott hjärta och hörde verkligen från ovan den kvällen.

Nästa morgon sökte Ed jobb på en intilliggande restaurang. Chefen sa att han hade många ansökningshandlingar liggande, men Ed skulle få förtur och fick börja jobba samma dag.

Den kvällen besökte vi en kyrka och när vi efter gudstjänsten kom till bilen som stod parkerad på ett torg, satt det en dollarsedel under vindrutetorkaren. Vi vet inte hur den hamnat där, men en ängel måste ha vaktat den tills vi kom. Sedeln räckte till tio burkar soppa. Härligt, för smörgåsarna från resan hade tagit slut. När helgen kom var soppan slut och vi var hungriga. Tidigt på morgonen tittade vi på en TV-gudstjänst som handlade om hur Herren förser. Då ringde det på dörren. Utanför stod chefen för restaurangen med sin dotter och tre stora kartonger. Det visade sig att han var kristen, för han sa: ”Jag upplevde att Herren sa till mig att ni inte har någon mat. Stämmer det?” Efter att vi nickat bejakande, rörda till tårar, bars all

maten in i vårt kök. Där fanns allt vi kunde önska. Kan du tänka dig hur det kändes? Jag blir rörd bara jag tänker på det. Det stämde verkligen med bibelordet ”Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Jesus Kristus ge er allt vad ni behöver” (Fil. 4:19).

Efter en termin fick Ed ett bättre betalt jobb på en fabrik och vi köpte ett ”mobile home” – en stor husvagn med fyra rum och kök. Det skulle pengarna räcka till. Problemet var bara att samma dag som han skulle börja sin anställning meddelades att materialet till produktionen tyvärr inte kommit, och anställningen fick uppskjutas. Han hade förstås redan slutat sitt förra jobb och nu följde flera månader utan inkomst, men med fler räkningar än tidigare. Jag brukade ta räkningshögen, kolla förfallodag och säga till Herren att det skulle bli spännande att se hur han skulle ordna med betalningen. Varje räkning betalades i tid! Det var helt oförklarligt. Så bra har det inte alltid gått när vi själva skött om det.

Vid ett tillfälle skulle vi till ett visst datum ut med 250 dollar till amorteringen på husvagnen. Det var mycket pengar på den tiden. Två dagar innan förfalldatum kom ett brev från en familj i en annan del av USA. De skrev att Herren väckt dem klockan två den morgonen och sagt att vi behövde \$250. ”Vi vet inte vad ni behöver det till, men varsågod, här är pengarna.” I kuvertet låg checken och den kom i tid.

I slutet av våren stod det klart för oss att vi efter att ha tillbringat sommaren i Sverige, skulle flytta tillbaka till skolan i Maine. Vi behövde sälja husvagnen. Det verkade hopplöst, eftersom priset var högt och dagstidningarna kryllade av annonser på husvagnar till salu. Man rådde oss att skicka tillbaka nyckeln till företaget vi köpt husvagnen av, utan att lämna ny adress. Men vi bad, satte in en liten annons och fick svar samma dag! Familjen anlände på kvällen och det blev affär på en gång. Vi fick t.o.m. bo kvar gratis i husvagnen tills det var dags att flytta, eftersom familjen visade sig vara kristen och ville ge oss det som en kollekt.

Det är i skrivande stund 34 år sedan jag kom till USA och började min trosvandring där. De första åren av totalt beroende av Herren på det materiella planet lade en viktig grund i mitt liv. När man

upptäcker att Gud bryr sig om att man har hela strumpor, förlöses tro för större och viktigare saker. Tron tränades och blev starkare. Efter att ha sett att Gud var intresserad av att hjälpa mig att spela baseboll och bowling, förlöstes tro att överlåta förste sonen till Herren när han föddes med vattenskalle och cancer. Gud gjorde ett mirakel och han är idag i 30-årsåldern och fullt frisk. Så småningom blev det tre barn och även barnen lärde sig be till Gud.

Barns böner

Christy var bara två år när hon en natt började skrika alldeles våldsamt. Det gick inte att hejda henne och jag var just då ensam hemma med henne. Vi bodde vid den tiden i USA. Att anlita läkare mitt i natten kostade hur mycket som helst, så det var inte att tänka på. Under de fyra timmar som följde hann jag praktisera allt jag visste om bön och under några sekunder lyckades jag få hennes uppmärksamhet och sa: ”Be till Jesus!” Hon sa: ”Käre Jesus. Amen.” Sedan var hon pigg och var uppe och lekte som om ingenting hade hänt i en hel timme. Nästa dag fick Michael, då fyra år, hög feber. Jag berättade om Christys bön och han följde hennes exempel. Inom några minuter så var all feber borta.

När barnen velat ha saker som vi inte haft råd att köpa, har vi uppmuntrat barnen att själva be till Gud. Vi har ofta fått se hur Gud på märkliga sätt besvarat deras böner. Som den gången när Michael bad om hjälp med att hitta begagnade rullskridskor. Nästa dag ringde en familj och undrade om vi hade användning för ett par sådana. Det var exakt Michaels storlek och just den modell som han önskade. Tänk att Gud bryr sig om sådant!

”Gör er inte bekymmer”

Det finns många andra vittnesbörd att dela om hur Herren förser. Som du säkert förstår har det inte alltid varit lätt att befinna sig i situationer där Herren är enda utvägen, men jag kan intyga att Gud är trofast. Det är som Jesus säger i Matt. 6:25-34:

Gör er inte bekymmer för ert liv, vad ni skall äta eller dricka, inte heller för er kropp, vad ni skall klä er med. Är inte livet

mer än maten och kroppen mer än kläderna? Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Fader dem. Är inte ni värda mycket mer än de? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd? Och varför gör ni er bekymmer för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er att inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem. Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer skall han då inte klä er? Så lite tro ni har! Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? Eller: Vad skall vi dricka? Eller: Vad skall vi klä oss med? Efter allt detta söker hedningarna, men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta. Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också. Gör er alltså inte bekymmer för morgondagen. Den skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

När jag blev synskadad fanns det nästan inga hjälpmedel. Efter sju år fick jag en skrivmaskin och en bandspelare. Idag finns det mycket mer hjälpmedel och det är jag tacksam för. Det är drygt 25 år sedan jag fick en läsapparat som förstorar texten. Tyvärr bli jag lätt sjösjuk när texten rullar fram och tillbaka på videoskärmen med fem centimeter höga bokstäver. Bibelord i spalter går bättre, då kan jag läsa 4-5 verser åt gången. Jag har inte läst en bok på över fyrtio år men bibelverser har det blivit många. Utrustningen för mig när jag skriver är block och penna under videokameran, för det fungerar inte med dator. Jag läser inte det jag skriver men följer linjerna på papperet. När smörjelsen kommer kan jag sitta och skriva en hel dag. Sedan behöver jag hjälp med att skriva in manuset. Andra måste läsa in manuset på band så jag hör vad jag skrivit och kan ändra i det. Sedan ska texten korrekturläsas innan den till slut går till tryckeriet. Det är mycket arbete och många människor bakom varje bok.

En synkonsulent sa till mig att hon aldrig tidigare sett en synskadad med en seendes kroppsspråk. Eftersom det inte syns på mig att jag är synskadad kan roliga situationer lätt uppstå.

Är det något som är fel?

När jag flyger ensam begär jag alltid assistans. Vid ett tillfälle när jag skulle flyga till USA med yngste sonen, skjutsade en kille från församlingen oss till flygplatsen. Vid incheckningen tittade markvärden på biljetten och sedan fram och tillbaka på oss tre och undrade: "Vem av er är det som är blind?" Först blev det tyst, sedan sa jag: "Javisst ja, det är ju jag!" Jag hade glömt bort att jag beställt hjälp. En stund senare gick jag på toaletten. Just då kom en reslig man i uniform för att assistera mig och sonen till gaten. Killen från församlingen blev lite nervös för att jag var borta och sa urskuldande: "Hon har trevat sig bort till toaletten..."

En annan gång var jag bortbjuden till en engelsktalande familj. Den lille sonen i huset hade blivit upplyst om att jag nästan var blind. Efter en dag tillsammans sade han vid kvällsmaten, där han satt bredvid mig: "Mom, what did you say was wrong with her, was she half-deaf or half-dumb?" ("Mamma, vad sa du det var för fel på henne, var hon halvdöv eller halvstum/halvdum?") På engelska kan ordet "dumb" betyda både stum och dum. Gissa om jag har skrattat mycket åt detta!

Naturligt övernaturligt

Kapitel 2

Ännu mer välsignat

Ledd av Gud

Trots att jag många gånger i mitt liv upplevt hur Gud hjälpt mig och försett mig med det jag behövt, kan jag berätta att det är ännu roligare och mer spännande och välsignat att fråga Herren vem som behöver hjälp med något. Det är fantastiskt att få förmedla någon annans bönesvar! Vi som är kristna kan utvecklas mer på detta område och bli ännu mer känsliga och villiga att vara använda av Gud. Till exempel kan en sak du inte längre behöver bli till välsignelse för någon annan. Fråga Herren om någon behöver den. Du blir minst lika glad som den som får sitt bönesvar. Om du har tid över, kan du fråga Gud om det är någon du ska ringa eller besöka som behöver uppmuntran, omsorg och kärlek. Det är underbart att själv bli ihågkommen när man har det svårt, men det är ännu mer välsignat att göra någon annan glad.

I mina tidigare böcker har jag berättat om ”kunskapens ord”, det vill säga tilltal rakt in i människors situationer, både andliga, själsliga och fysiska. Guds Ande har beskrivit behoven och individer har blivit betjänade till frihet och helande. Den omsorg vi människor upplever från Herren, när Han visar att Han sett situationen och pekat på den för att komma med helande, den är oförglömlig. Minst lika oförglömliga är de tillfällen då vi upplevt hur Gud skickat någon med praktisk, materiell eller ekonomisk hjälp. Bönesvar på sådana områden skapar tro för gudsingripanden på ”svårare” områden, t.ex. hälsa, familjesituationer eller livsinriktning. Efter att jag fått en dollar till nya nylonstrumpor innan jag skulle sjunga på en gudstjänst, förlöstes tro hos mig att Gud också förmådde ta hand om resten av mitt liv. Dollarsedeln på bilrutan uppmuntrade oss också på ett starkt sätt, vilket var välbehövligt just då.

Somliga säger att vi inte ska besvära Gud med småsaker, Han är ju så stor och väldig och har viktigare saker att göra. Men det är

tvärtom just detaljerna som visar oss hur väldig Gud är. Det är just för att Han är så stor och god, som Han också ser till de små detaljerna i våra liv. Att någon lyder den helige Andes maning eller ingivelse i en liten sak kan få enorma konsekvenser i människors liv på andra områden. Min bön idag är att bli mer lyhörd för Guds Ande och lydig, så att jag genom en gåva i rätt stund eller ett telefonsamtal kan få påverka människors liv så som jag själv blivit uppmuntrad att gå vidare i tro. Det är vad bibeln kallar att ge gåvor till allt gott verk och allmosor till hjälpbehövande.

När vi som kristna söker mer av de andliga nådegåvorna eller önskar att vår församling fungerade mer i det övernaturliga, får vi inte glömma den här dimensionen. Social verksamhet har sitt ursprung i Guds församling och Apostlagärningarna kapitel 5 berättar om att församlingen i Jerusalem hade allt gemensamt.

En enkel liten händelse illustrerar vad jag försöker säga. En kvinna i församlingen hade haft en lång och tuff dag på jobbet och kände sig pressad och frustrerad. Innan jobbet hade hon slitit i flera timmar med gräsmattan som verkligen behövde klippas. Under dagen gick jag en promenad och kom förbi hennes hus. Jag såg en massa gräs som behövde krattas men ingen var hemma. Jag som ändå håller på och tränar musklerna regelbundet, tänkte att detta var ett ypperligt tillfälle att träna och samtidigt göra nytta. Jag kände ingen särskild maning till det och hörde ingen röst från himlen, det var bara naturligt.

När kvinnan kom hem på kvällen och upptäckte att någon krattat upp gräset blev hon alldeles överväldigad av Guds omsorg. Det betydde mer än arbetsinsatsen, hon kände sig älskad. Hon lyckades spåra vem som hållit i krattan, men det var inte det viktiga. Guds kärlek och omsorg kan förmedlas på enkla, praktiska sätt!

Ytterligare en historia om gräs är för mig oförglömlig. Det hände en lördag innan jag på söndagen skulle predika över texten i Jesaja 58:6-11. Den handlar om den fasta Gud vill ha, att se bort från sig själv och komma ut i tjänst för andra. Eftersom jag är synskadad har jag svårt att predika över så många och långa verser med många viktiga sanningar att tala om. Jag behövde lära mig texten utantill och tänkte ägna lördagen åt det. På förmiddagen ringde en person

och undrade om jag och några till den dagen kunde ta oss an pastorsfamiljens stora trädgård innan de kom hem från semestern. Sånt har jag inte tid med, tänkte jag, jag ska ju förbereda predikan. Då upplevde jag tilltalet att praktisera budskapet istället. Jag hade förstorat upp bibeltexten så att den var läsbar och tog med mig den till pastors trädgård. Jag tänkte läsa igenom den innan jag började jobba. Då gjorde Gud ett mirakel. Under den genomläsningen lade Gud in hela texten i min hjärna, så att det som normalt skulle ha tagit hela förmiddagen bara tog några minuter.

Texten i Jesaja 58 som jag skulle predika över, är en av mina favorittexter. Den innehåller en samling grundläggande och underbara loften för mitt eget liv när jag sträcker mig ut och hjälper andra:

Nej, detta är den fasta jag vill ha: lossa orättfärdiga bojar, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakna var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och Herrens härlighet följa i dina spår. Då skall Herren svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: Se, här är jag. Om du gör dig av med varje slags ok, om du slutar peka finger och tala onda ord, om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus. Och Herren skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter.

Även om vi upplever att vi nästan inte har något, materiellt, själsligt eller andligt, ska vi dela med oss av det vi har. Tänk på änkans skärv om vilken Jesus sa att hon som gav det lilla hon hade, hade gett mer än alla de andra som gav av sitt överflöd. Gud har fantastiska

löften för den som delar med sig av det man har. Det är livsförvandlande! Det finns ingen terapi eller medicin i världen som kan åstadkomma det Gud utlovar. Att komma ur självcentrering till tjänst för andra är inte hela lösningen, men en mycket viktig bit.

Den livsstilen gör det övernaturliga naturligt och gör livet spännande och tillfredsställande. Det är den totala motsatsen till det som präglar mycket i samhället idag; själviskhet, girighet, roffa åt sig på andras bekostnad och bara tänka på sitt eget bästa. 2 Tim. 3:1-5 uttrycker det så här: ”Det ska du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fientliga mot det goda, falska, egensinniga och högmodiga. De skall älska njutning i stället för Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!” Det finns en högre väg och det är att tillåta Guds utgivande natur prägla oss.

Jag kommer i den här boken att dela med mig av många vittnesbörd från människor jag känner. Detaljerna är verifierade, vilket känns oerhört viktigt för trovärdigheten. Men först några bibelord om givande. Lukas skriver i 6:38: ”Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall Gud ge er i famnen. Ty med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.” Fil. 4:14-19 handlar om hur Paulus fått en gåva av filipperna. Vers 13-14: ”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft. Men ni gjorde väl som hjälpte mig i mitt svåra läge” skriver Paulus och fortsätter i vers 18 och 19: ”Jag har fått allt och det i överflöd. Jag har mer än nog... Så skall min Gud, efter sin rikedom på ett härligt sätt i Kristus Jesus ge er allt vad ni behöver.” När vi ger kan vi också förvänta oss att vi ska få allt vad vi behöver. Apg. 20:35b säger att det är saligare att ge än att få enligt Bibel 2000. Levande Bibeln översätter samma vers: ”Det är mer välsignelse att ge än att få”.

Godisköp var bönesvar

En väninna till mig berättade hur hon en dag fick en konstig ingivelse

att åka och köpa godis och choklad till en tonårsflicka hon kände. När hon anlände till hennes hem blev det glädjetårar! Flickan var på väg på ett läger och hade inga pengar till godis. Familjens resurser var helt uttömda och flickan hade bett Gud om hjälp. En timme innan hon skulle åka iväg kom bönesvaret. Både familjen, tonåringen och kvinnan som lytt den ovanliga maningen blev välsignade. Jag är säker på att de kommer att minnas Guds omsorg om godis så länge de lever. Uppmuntrande ord kan man glömma efter ett tag, men ett konkret bönesvar är det svårt att glömma.

Det behöver inte vara så stort och märkvärdigt när man går Guds ärenden. Det är en stor glädje och tillfredsställelse att vara en kanal från Herren till att möta andras behov och förmedla deras bönesvar. Den glädjen är större än när man själv får något. Dessutom blir Gud aldrig skyldig oss något. På ett eller annat sätt välsignar han oss tillbaka, även materiellt.

Det övernaturliga är naturligt

Vi behagar inte Gud mer genom att inrikta oss på ”andlig” tjänst, som att predika eller profetera på möten. ALLT är andligt när vi gör oss tillgängliga för Gud, så att Han får använda oss som sina redskap. Det ligger på Guds hjärta att göra det övernaturliga naturligt för oss. Personligen vet jag oftast inte när Gud använder mig, för jag känner inget särskilt. Jag bara gör saker, säger eller ber ut saker och får höra resultaten efteråt. Vänta alltså inte på röster från himlen, änglabesök eller översvallande känslor av Guds kärlek för att du ska göra något för någon annan. Lev naturligt i det övernaturliga och förmedla Guds hjärta till en medmänniska. Det är när vi gör oss tillgängliga för Gud att använda oss som Han vill, som Hans övernaturliga kraft och förmåga kan förlösas. Nu följer några exempel ur verkligheten på vad som kan hända när vi är lyhörda för Gud. Alla vittnesbörd är verifierade och jag känner nästan alla personerna som berättat.

Trädgårdsstolar

Ett nygift par hade hyrt en liten stuga på en gård som sin bostad.

De levde under knappa förhållanden och ägde inga trädgårdsmöbler. Under vårvintern började kvinnan spara till två solstolar som hon ville ha utanför stugan. Sommaren kom och de hade bestämt att åka till stan och handla påföljande lördag. På fredagen när mannen kom hem sa han att Herren hade talat till honom. De pengar som de hade sparat upplevde han att en barnfamilj behövde till mat. Samma kväll for de till familjen. Frun mötte dem i dörren. Hon grät och berättade att de inte hade haft pengar till varken mjölk, smör eller bröd. De var helt utan mat och hade många barn. Paret tyckte det var en nåd att få hjälpa till och sade till varandra när de åkte hem att de lika gärna kunde sitta på en filt utanför stugan den sommaren. Kommande helg fick de besök. Gästerna hade med sig en överraskning. De hade köpt två solstolar till dem och det var inte vilka stolar som helst. Det var de allra finaste man kunde tänka sig och mycket dyrare är paret själva skulle ha haft råd med.

Klädbehov

Samma kvinna hade under en tid lagt undan pengar till kläder. En svägerska skulle fylla jämmt och de var bjudna på två bröllop. Det kändes väldigt roligt att få köpa något nytt. När hon var på väg att göra det sa Herren till henne att ge pengarna till en annan kvinna som behövde dem bättre. Kvinnan lydde och gick hem till den andra kvinnan. Det visade sig att hon hade bett Gud om hjälp för att hon verkligen behövde nya kläder. Det kändes välsignat att få hjälpa till och nog fanns det ju kläder i garderoben så att hon kunde bli fin till festerna ändå, tänkte givaren. Efter en kort tid kom ett brev från kommunen där hon bodde. Det visade sig att kommunen var skyldig henne pengar, gammal semesterersättning och annat som hon inte begrep sig på. Summan var dubbelt så stor som den hon hade gett bort. Gud är så god att han välsignar oss i överflöd när vi vill gå hans vägar!

Penningunder

På grund av en väldigt lång sjukskrivning var ekonomin väldigt tuff för en familj. De ville gärna åka bort någonstans på semester men

hade inga pengar till någonting extra. De suckade till Herren och kände sig ganska förtvvlade. Då började mannen i huset städa en hylla i en gammal garderob och hittade tjugo år gamla resecheckar i dollar som han helt glömt bort att han hade. Han gick med dem till banken och kom tillbaka med över femtusen kronor. Nu kunde de åka på semester!

En annan gång upplevde de att de skulle ge 45 000 kronor som en engångssumma till ett missionsprojekt. Det året när de deklarerade fick de helt oväntat tillbaka en jättestor summa pengar på 90 000 kronor, vilket inte hänt vare sig förr eller senare.

Dubbelt upp

Vid ett tillfälle behövde familjen en ny diskmaskin och egentligen en ny spis också, fast det hade de inte råd med samtidigt. De hade planerat att göra inköpet i en viss affär men besökte först ett varuhus i ett annat ärende. Då passade de på att jämföra priser och bestämde sig för att köpa en diskmaskin där. Medan de väntade på försäljaren som gått för att hämta diskmaskinen åt dem, kom en äldre släkting förbi. Ingen av dem bodde på den orten och de träffades inte särskilt ofta. Medan de småpratade med varandra kom det fram att de höll på att köpa en diskmaskin. ”Nej”, sa mannen, ”det behöver ni inte. Jag har en helt ny som står i garaget. Den kan ni få.” Försäljaren blev inte sur när köpet fick gå tillbaka, utan gratulerade dem när han hörde orsaken. Istället köpte familjen en spis av honom. Bara himlen kan prestera en så perfekt timing!

Gav bort allt de ägde

Ett gift par gick på en bibelskola i Sverige. De hade tidigare gett bort i stort sett hela sin förmögenhet till kristet arbete. Nu hade de inte mycket att leva av. De ägde visserligen en fastighet i ett annat land, men fastigheten gick av olika anledningar inte att belåna. Många hade varit intresserade av huset men inte kunnat köpa det. Mannen besökte ett möte där en profet profeterade över honom att han ganska snart skulle få mycket pengar. Han skrattade skeptiskt inombords och undrade hur det skulle gå till. De hade knappt några

pengar och en fastighet som var omöjlig att sälja. När han åkte hem upplevde han att en röst på skarpen sa till honom: ”Du ska lita på mina profeter!” På natten ringde sonen från det andra landet och sade: ”Pappa, pappa, jag har sålt huset!” Ett par hade tagit ut alla sina pensionsbesparingar och köpt huset kontant.

Köpte tårta på Andens ingivelse

En helt vanlig förmiddag fick en man den konstigaste ingivelse. Att den kom från Gud, var han säker på för han var van att känna igen Guds röst. Han skulle gå till konditoriet och köpa en tårta till en av sina vänner som var ungar och bodde i en lägenhet på samma ort. Vännen var inte ursprungligen från den platsen utan hade sin familj och släktingar i en annan del av Sverige. Mannen köpte tårtan och åkte till lägenheten och ringde på. När vännen såg tårtkartongen utbrast han: ”Nämen, hur visste du att det var min födelsedag idag?” Nej, det visste han inte, men Gud visste och skickade i sin kärlek inte bara en tårta utan också någon att fira tillsammans med.

Pengar till barnkläder

Ett gift par hade bestämt sig för att ge en större summa pengar till ett par vänner. Pengarna skulle gå till att köpa kläder åt barnen, hade Gud sagt. Veckorna gick och det kom annat emellan, men en kväll gjorde de slag i saken och gick över och ringde på och förklarade sitt ärende. Mamman i familjen gav upp ett triumferande tjut så de förstod att gåvan var välkommen. Men det låg mer bakom. Liksom i många familjer rådde det delade meningar om vad som skulle prioriteras när man inte hade obegränsade tillgångar. Strax innan besöket hade föräldrarna diskuterat inköp av barnkläder. Mamman tyckte att kläder var viktigt. Barnen skulle inte behöva skämmas i skolan utan få vara fräscha och slippa känna sig annorlunda. Pappan däremot hade satt sig emot och tyckt att nya kläder var onödigt i dagsläget. ”Men om jag ber till Gud och han skickar pengar då?” hade mamman sagt. ”Ja, då går det förstås bra, men jag tror inte att Gud skickar pengar till onödiga saker”, hade pappan svarat. Gud visste att denna diskussion måste äga rum

innan han kunde skicka paret med pengarna. De kom inte en dag för sent!

En fattig landsortspastor var upprörd när han konfronterade sin fru med ett kvitto på 2000 kronor för en klänning hon hade köpt. ”Hur kunde du göra så?” utbrast han. ”Jag vet inte”, kved hon. ”Jag stod i affären och tittade på klänningen som var på rea. Sedan bara måste jag prova den. Det var som om djävulen viskade åt mig: Du ser så snygg ut i den där klänningen, du borde köpa den.” ”Men”, insisterade pastorn, ”du vet hur du ska ta itu med honom. Bara säg: Gå bort ifrån mig, satan!” ”Jag gjorde det”, svarade frun, ”men då sa han att den såg tjuvig ut från det hållet också!”

Motsträvig man offrade hundralapp

En man besökte en lördagskväll för flera år sedan en församling i stockholmstrakten. Efter lovsång, offer och lite mer lovsång var det dags för en gästande talare att ta över mötet. Predikanten sade att han upplevde att man skulle ta upp ett andra offer för att täcka omkostnaderna för möteshelgen. Den manlige mötesbesökaren reagerade negativt, för han tyckte inte om att det togs flera offer i ett möte. Samtidigt hade han en ursäkt för att inte ge mer eftersom han redan gett det han hade haft möjlighet att offra i det första offret. Men den helige Ande puffade på och sa: ”Ge hundra kronor.” Mannen svarade: ”Jag har inga pengar. Om jag ger hundra kronor har jag inte tillräckligt för att köpa bensin så jag kommer hem imorgon.” ”Du träffar din son imorgon kväll och kan låna hundra kronor av honom så du kommer hem,” sa den inre rösten. ”Du vet att jag inte tycker om andrahandsoffer,” sa mannen, ”det är som att försöka mjölka folk på pengar. Det vet du väl, Gud?” ”Nej, det har jag ingen aning om” sa den inre rösten. ”Ett offer har med inställning och attityd att göra, inte med mängden offer. Låt den här brodern göra som han har upplevt utan att döma honom. Frågan är om du vill släppa taget och tro på mig?” Efter den diskussionen med Gud

beslöt han sig för att pröva Gud. Han gav sin sista hundralapp och bad samtidigt att Gud som en bekräftelse skulle ge hundrafalt igen.

På söndagen lånade han hundra kronor av sin son och körde hem sent på kvällen. Vid tretiden på natten kröp han ner i sängen bredvid sin fru. Efter att han berättat om hur han hade haft det, utan att nämna episoden om offret, berättade frun att hon på söndagskvällen blivit uppringd av en gemensam bekant. Den personen hade en längre tid känt sig manad att skänka 10 000 kronor till dem och den söndagen hade Herren manat honom att det var dags att ringa och berätta det. Gissa om mannen blev häpen! Varken förr eller senare har den motsträvige mannen haft en sådan upplevelse. Gud gav hundrafalt igen och visade dessutom att mannen hade haft fördomar om sina bröders och systrars tjänst. Genom denna händelse bröts udden av detta. Det är inte bara frågan om vad den som uppmanar till offret har för attityd, utan också vad vi som givare har för attityd.

Lektioner i tro och barmhärtighet

Pastorsfrun i min församling, Gunilla Gniste, läste löftena i bibeln om tro redan som ung tonåring. Guds omsorg och trofasthet i små detaljer när hon var ung gjorde att hennes tro växte och förberedde henne för tjänst. Hon ville tjäna Gud på heltid och sökte in på en bibelskola för att gå där i två år. Hon hade jobbat och lagt undan pengar för att inte behöva låna under den tiden. Men precis innan hon skulle börja bibelskolan lånade hon en bil och råkade köra in i en stolpe. Det blev en extra utgift som hon var tvungen att betala men det fanns ingen tanke att hoppa av bibelskolan bara för det. I slutet av andra terminen var pengarna slut. Hon behövde några toalettartiklar och var helt utan tandkräm. Hon bad om tandkräm och sa: ”Gud du får ge mig tandkräm på vilket sätt du vill. Du har ju hur mycket tandkräm som helst.” Då hon sålde Stridsropet på Gärdet hamnade hon hos en gammal farbror som inte var frälst. Han bjöd på kaffe och den unga frälsningsarmékadetten fick berätta om hur Gud frälst hela hennes familj. Då sa farbroren plötsligt: ”Vill du ha lite tandkräm av mig?” Då talade hon om för honom att han gick Guds väg eftersom hon just bett Gud om tandkräm! Hon fick så mycket

tandkräm att hon kunde ge tuber till alla dem hon lånat tandkräm av. Kadetten visste genom detta att Gud månade om henne i alla detaljer. Han var inte bara mån om människors frälsning, utan även om henne.

En kille som skulle gå officersskolan året därpå hade känt att han skulle rulla ihop några sedlar och lägga i hennes hand. När hon tog emot dem sa Gud att hon en dag skulle få ge samma summa tillbaka till honom. Hon använde pengarna, men lade beloppet på minnet. På sommaren jobbade hon och lade pengar i kuvertet som var ämnat till honom. Pengarna låg i byrån men hon fick inte tillåtelse av Gud att ge dem än. En vårdag när hon vaknade på morgonen sa Gud plötsligt: ”Nu skall du gå ner till mannen och ge honom pengarna.” På en gång gick hon ner. Hon mötte honom påklädd i dörren, på väg ut med sina saker som han skulle lämna hos sina föräldrar. Hon berättade vad Gud tidigare sagt och att han väckt henne och sagt att nu var det dags att ge honom pengarna. Då började den unge mannen att gråta och gav henne en kram. Han hade inte ens pengar till bensin fast han lånat sina föräldrars bil.

På kvällen hölls ett krismöte på officersskolan. Det visade sig att den unge mannen gjort en flicka med barn och mist sin plats på bibelskolan. Mitt i detta förstod den unga kvinnan hur Gud ändå visat sin omsorg om honom. Han visste redan långt innan vad som skulle komma att hända och hade omsorg om honom. Idag arbetar mannen i en församling i Sverige. Vi människor kan fördöma varandra, men Gud är barmhärtig även om vi misslyckas. Det blev en viktig lärdom för den blivande pastorsfrun att ta med sig i livet.

Nytt kök

Efter många år i utgivande tjänst för Herren och ett hus som ständigt var öppet för gäster och människor som behövde hjälp, behövde köket verkligen renoveras. Pastorsparet hade inte tro för att låna mer pengar på banken. De tittade ut ett kök men hade inte råd att köpa det. I sin ensamhet gick frun runt i sitt kök och pratade med Herren. Hon tyckte det var dags att det verkligen hände något och visade honom alla skavanker, alla lister som ramlat av och sneda lådor. Det var väl ändå inte meningen att hans tjänare skulle ha det

så? Hon beskrev för honom vilken vägg som skulle bort och att hon ville ha ett stort och härligt kök. Det skulle kosta ungefär 80 000 kr hade hon räknat ut, om släkt och vänner skulle hjälpa till att installera det. ”Jag vill ha köket mellan påsk och midsommar nästa år”, sa hon till Gud i november. I december höll hon på och julbakade. Posten kom och bland kuverten låg några lotter från ett lotteri. Hon skrapade en lott och tre gånger stod det ”Opel Corsa” - hon hade alltså vunnit en bil. Då tänkte hon: ”Vem behöver en bil? Vi har ju hyfsade bilar.” Då sa Gud: ”Här är ditt kök!” Bilen såldes och hon fick 83 000 till sitt nya kök. Till midsommarkonferensen kunde man fira med middag för alla talare i det nya köket!

Att så i tro och förvänta sig skörd

En pojke vittnar i boken *Vad hände sen* (s. 115-116) om hur Guds Ord har hjälpt honom i hans eget liv. Han hade just genom en bok av Oral Roberts lärt sig om principen ”att så i tro” och vänta på skörd. Då uppstod en situation i hans eget liv som utmanade honom: ”En tid var jag anställd på en restaurang där jag bor och hade fått jättemycket skäll för att min chef var på dåligt humör. När jag gick från jobbet var jag jätteledsen och arg och visste inte vart jag skulle ta vägen. Eftersom det är en bra bit att gå från jobbet hem till mig, hann jag inse att jag borde vända mig till Gud med mina problem. Min ton till Gud var kanske inte så from just då, snarare en aning oförsämd. Jag sa: ’Gud, jag tänker säga upp mig, jag behöver fortfarande pengar, så du får se till att fixa något annat!’ Detta var en lördag och dagen därpå gick jag till den församling som jag tillhör. När det var dags för kollekten satt jag länge och funderade och bad. När kollektboxen närmade sig fick jag orden ’Så i tro’ till mig, och jag sa till Gud: ’Okey, är detta verkligen riktigt, så kör vi på det!’ Då sa Gud till mig att jag skulle ge vad jag hade tro för. Jag gav 350 kronor, vilket var allt jag hade med mig. Sedan gick jag hem, ringde till min chef och sa upp mig!

Under den månad som jag inte hade jobb ville jag åka på en konferens i närheten och behövde 50 kronor till biljett. Varken jag eller mamma hade pengar just då, men vi hade odlat pumpor och

mamma tyckte att jag kunde sälja dem. Ingen av grönsakshandlarna jag ringde hade öppet så jag tog mod till mig och ringde min f.d. chef på restaurangen. Hon blev glad att jag hörde av mig och ville köpa alla pumporna. Jag begärde 50 kronor för alla sex, lastade dem på mopeden och körde dit. Hon gav mig 50 kronor per pumpa, bjöd mig på middag och vi satt och pratade en stund.

Sedan dröjde det cirka en månad innan jag fick mitt nästa arbete, där jag fick snudd på dubbla lönen. Därefter blev jag erbjuden ännu ett arbete. Jag jobbar efter skolan och på helgerna. I dagsläget har jag bättre lön från mina arbeten än vad de som är högst avlönade på restaurangen har! Är inte Gud god?”

Pastor utan bostad

Oral Roberts berättar i sina memoarer *Förvänta dig ett mirakel – Mitt liv och min tjänst* om sin första tjänst som pastor i pingstkyrkan i Enid, Oklahoma. Året var 1946 och han och hans fru hade två små barn. De trivdes i församlingen och framtiden såg ljus ut, men nuet var besvärligt. Han tjänstgjorde som pastor på heltid, läste sexton timmar i veckan på universitetet och försökte försörja en familj med två barn med en lön på 55 dollar i veckan. Dessutom hade de ingen egen bostad. En av männen i församlingen inbjöd dem att bo med hans familj på fyra barn i ett hus med fem rum. Till en början gick allt bra men trängseln gick snart alla på nerverna. Ingen i församlingsstyrelsen verkade göra något för att hitta en bättre pastorsbostad. De ansåg sig inte ha råd till det. Orals fru Evelyn var tålmodig och kärleksfull men när hon såg att ingenting hände och inte tyckte att Oral pressade på i frågan som han borde, meddelade hon att hon tänkte åka hem till sin mamma med barnen tills han hade hittat en bättre bostad. Han fick ytterligare två veckor på sig och talade med styrelsen som lyssnade men fortfarande inte vidtog några åtgärder. Veckorna gick och Herren sa: ”Låt det börja med dig. Stå upp inför människorna, inte för styrelsen, och ge hela din veckolön som grundplåt för att köpa en pastorsbostad.” Tanken kändes idiotisk, för vad skulle de då leva av? Redan 55 dollar var för lite. Han var tvungen att be igenom det tills han kände att hans

ande tog över förståndet och han fick frid i att använda det som sådd för en skörd av ett hem, även om han då inte fullt ut förstod sanningen om sådd och skörd som han skulle göra senare.

Efter sin predikan en onsdagskväll kallade han fram församlingens kassör. Han gav sin oinlösta lönecheck på 55 dollar som ett utsäde för behovet av en ny pastorsbostad och inbjöd medlemmarna att ge ett offer om de kände som han kände. Tystnaden sänkte sig, men sedan reste sig den ene efter den andra och gav löften om små och stora gåvor. Glad kom han hem till Evelyn, som förstås bekymrat undrade vad de nu skulle äta. Till slut gick de och lade sig. Vid fyratiden på morgonen knackade det på dörren och en vetefarmare räckte dem fyra hundradollarsedlar med orden: ”Efter mötet igår kunde jag inte sova. - - - Som bonde vet jag att jag måste så först innan jag kan förvänta en skörd. Herren sade till mig att ge de här till dig som en penningsådd.” Kampen om en pastorsbostad var över och Gud hade visat sig trofast!

Oansvarigt

Du kanske upplever det helt främmande och oansvarigt att blanda in Gud i materiella ting. I den riktning Sverige idag är på väg med nedskärningar, besparingar och arbetslöshet behöver vi lära oss att lita på Herren, uppmuntra varandra och dela med oss till dem som behöver.

Det mesta av hjälpinsatser och missionsarbete i världen idag bedrivs av volontärer som själva betalar sitt uppehälle och sina resor. Jag såg nyligen ett TV-program om ”Mercyships,” stora fartyg med bl a sjuk- och tandvård till fattiga delar av världen. Både läkare, tandläkare och kirurger betalar liksom övrig besättning för att få arbeta på fartygen.

Var och en av dessa arbetare skulle kunna skriva en bok om upplevelser de gjort med Herren som försörjaren. Mina erfarenheter är begränsade, men jag vet att det går att lita på Herren.

Jag önskar med denna bok få utmana dig att tro Gud om hjälp på omöjliga områden i ditt liv, vad det än gäller.

Kapitel 3

Livsattityder

Världens sju underverk

En grupp elever fick i uppgift att göra en lista över vad de ansåg vara de dagsaktuella, världens sju underverk. Även om listorna inbördes var lite olika, fick Egyptens pyramider, Taj Mahal, Grand Canyon, Panamakanalen, Empire State Building, Peterskyrkan i Rom och Kinesiska muren de flesta rösterna. Medan rösterna räknades märkte läraren att en elev inte skrivit färdigt sin lista. Hon frågade flickan om hon hade problem med uppgiften. Flickan svarade: ”Ja, lite. Jag kunde inte bestämma mig, de var så många”. Läraren sade: ”Berätta vad du har, så kanske vi kan hjälpa dig”. Flickan tvekade, sedan läste hon från sin lista: ”Jag tror att världens sju underverk är att se, att höra, att beröra, att smaka, att känna, att skratta och att älska.” Det blev så tyst i rummet att man kunde höra en knappål falla. Dessa enkla, vardagliga saker som vi oftast tar för givet och lätt förbiser är verkligen underverk!

Livets mest dyrbara ting kan inte köpas för pengar eller byggas av människor. Mycket av denna bok handlar om förtröstan och tillit till någon som är större än en själv och tryggheten som det innebär. Förra kapitlet fokuserade på generositet och den glädje och välsignelse det medför att ge. Men det finns fler livsattityder som berikar våra liv. En av dem är tacksamhet över det som man faktiskt har.

Att bestämma sig för att vara lycklig

En liten, nätt dam på 92 år skulle flytta till ett äldreboende. Hennes man hade nyligen dött och gjort denna flyttning nödvändig. Hon var en mycket proper kvinna, noga med att varje morgon klockan åtta vara färdigklädd för dagen med vacker frisyra och perfekt makeup, trots att hon var synskadad.

Efter många timmars tålmodig väntan i vårdhemmets hall fick hon

veta att hennes rum var färdigt. Hon log vänligt mot sköterskan som visade henne vägen. Medan hon manövrerade sin rollator mot hissen försökte sköterskan beskriva hennes lilla rum, inklusive de tjustiga gardinerna.

”Jag älskar det”, sade hon med en entusiasm som hos en åttaåring som just fått en hundvalp. ”Men fru Jones, vänta lite, ni har ju inte ens sett rummet än”, invände sköterskan. ”Det har ingenting med det att göra” svarade hon. ”Lycka är någonting man bestämmer i förväg. Om jag skall tycka om mitt rum eller inte beror inte på hur det är möblerat, det beror på hur mitt sinne är möblerat. Jag har redan bestämt mig för att tycka om det. Jag tar ett nytt beslut varje morgon när jag vaknar. Jag har ett val, jag kan tillbringa dagen i min säng och tänka på alla svårigheter jag har med de delar av min kropp som inte längre vill fungera eller jag kan gå upp ur sängen och vara tacksam för det som fortfarande fungerar. Varje dag är en gåva och så länge mina ögon kan öppnas vill jag fokusera på den nya dagen med tacksamhet!”

Fick tillbaka talförmågan

Jag träffade en äldre dam i en kyrka där jag talade. Hon berättade att hon levt med Herren hela sitt liv. En dag fick hon en propp i hjärnan som bland annat resulterade i att hon miste talförmågan och när hon försökte skriva blev det bara streck. All förmåga att kommunicera hade slagits ut. De anhöriga kallades till sjukhuset, utgången var mycket oviss. På kvällen knäppte hon sin vana trogen händerna för att tacka Gud innan hon somnade. Det hade hon, oberoende av omständigheterna, gjort i hela sitt liv. Det fantastiska hände - när hon började tacka Gud fick hon tillbaka talförmågan. Det finns kraft i att tacka Herren!

Omöjligt att elda?

För en del år sedan när vi bodde i ett hus med en stor trädgård, hade jag klippt fem frukträd. Högen av grenar var stor. Dessutom fanns ett halvvruttet träd som låg avsågat. På den lediga dagen, när allt måste hända skulle jag elda upp allt detta. Det var snart 1 maj

och sedan blev det eldningsförbud. Problemet var bara att det ösregnade den dagen och det gick inte att elda. Vi gjorde ett ärende utanför stan på morgonen och såg då någon som brände en hel skogsbacke. Detta var nytt för mig och jag blev nyfiken. Jag fick höra att om man eldar när det regnar, sprider sig inte elden. Sagt och gjort, jag köpte en dunk bensin och dränkte in våta och gröna grenar. Jag märkte att om man håller ut i början tills det blir varmt, brinner det jättebra. Under eldningen kom det tre störtskurar och en hagelskur. Omöjligt att elda? Nej, har man bara det rätta bränslet som inte påverkas av omständigheterna, så går det!

Less på problem

Jag hörde talas om en mamma vars dotter kom till henne och berättade hur svårt livet kändes för henne. Hon var så trött på att alltid kämpa och slåss - så fort ett problem såg ut att lösas dök nästa upp. Hon visste inte hur hon skulle kunna orka och hon var färdig att ge upp. Hennes mor tog henne till köket och fyllde tre kastruller med vatten. I den första lade hon några morötter, i den andra ägg och i den tredje omalda kaffebönor. Hon satte på plattorna och lät dem alla koka i 20 minuter. Modern tog sedan upp morötterna och äggen i varsin skål och öste upp kaffebönorna tillsammans med vattnet i en tredje skål. Modern bad nu dottern känna på morötterna - de var mycket slaka och mjuka. Sedan bad hon henne ta ett ägg och dela på det - det var verkligen hårdkokt. Slutligen bad hon dottern att känna på kaffebönorna och smaka på vattnet som bönorna låg i. ”Vart vill du komma mamma?” undrade dottern. Hennes mor förklarade att alla tre ingredienserna varit under likadana omständigheter - det kokande vattnet - men följderna blev helt olika. När morötterna lades i vattnet var de hårda och motståndskraftiga men efter tiden i vattnet var de slaka och helt utan motstånd. Äggen var från början ömtåliga och det yttre skalet hade skyddat det som var inuti, men efter kokningen blev innanmätet hårt och styvt. De omalda kaffebönorna var annorlunda. Efter en tid i det kokande vattnet var de oförändrade men omgivningen, vattnet, blev något helt nytt. ”Min dotter, vem är du och hur reagerar du när svårigheterna

knackar på din dörr? Är du som en morot, ett ägg eller som kaffebönorna? Moroten var från början så stark och självsäker men smärta och svårigheter fick den att förlora sin styrka och motståndskraft. Äggets från början väl skyddade smidiga, mjuka inre blev hårt och stumt. Det yttre ser likadant ut men det inre blev fyllt av hårdhet. Kaffebönorna förändrade omständigheterna - det kokande vattnet, upphovet till smärtan blev till utsökt, smakrikt kaffe.”

Motståndskraft

För ett par år sedan hade vi en kvinnokonferens på en plats i Norrland. Natten mot lördagen hade någon krossat nästan alla fönster i kyrkan, närmare bestämt 24 stycken. Tidigt på morgonen städades glasbitarna upp och skivor och gladpack sattes för fönstren. När konferensdeltagarna kom beslöt ledarna att inte göra någon större affär av det som hänt under natten. Fienden skulle inte få någon uppmärksamhet och man pratade inte om det under mötena, utan fokuserade på att göra det som var tänkt från början. Sent på kvällen när pastorn kom hem efter en intensiv dag med konferens, polis, försäkringsbolag och glasmästare hade hans tonårsdotter skrivit en dikt:

*När underliga saker händer
Allt från när nå'n kyrkan tänder
Till att fönstren går i kras
Nya områden intas
Fienden vill få oss att retirera
Ger oss trötthet och ilska så vi inte orkar mera
Men vi ger inte upp, trots denna plåga
Ingen kan släcka Guds brinnande låga
Och även om kyrkan skulle falla ner
Hindrar det ej oss alla som ber
För kraften finns ej utanpå
Församlingen kan de inte nå
Jesus förser oss med styrka och hopp
Därför kan vi fortsätta i full galopp
(Pernilla Zetterlund)*

Det är att reagera som en ”kaffeböna” det!

Också en bön...

Käre Gud,
så här långt har jag klarat mig bra.
Jag har inte skvallrat, inte tappat humöret, inte varit snål,
purken, elak, självisk eller njutningslysten.
Jag har inte gnällt, klagat, svurit eller ätit choklad.
Jag har inte använt mina kreditkort.
Men om några minuter kliver jag upp ur sängen
och då kommer jag verkligen att behöva din hjälp!
Amen.

Behåll besticken!

En ung kvinna i USA hade fått en obotlig sjukdom och hade tre månader kvar att leva. Hon förberedde sin bortgång och kontaktade en präst för att han skulle komma hem till henne och diskutera några önskemål angående begravningen. Hon talade om vilka sånger som skulle sjungas, vilka bibelord som skulle läsas och vilka kläder hon ville ha på sig i kistan. Allt var i ordning och prästen var på väg att gå när hon plötsligt kom ihåg något väldigt viktigt för henne. ”Det är en sak till”, sa hon ivrigt. ”Det är mycket viktigt. Jag vill bli begravd med en gaffel i min högra hand.” Prästen visste inte riktigt vad han skulle säga. ”Blir du överraskad?” frågade kvinnan. ”Om jag ska vara ärlig, så vet jag inte riktigt vad jag ska tro”, sa prästen. Den unga kvinnan förklarade: ”Min mormor berättade en gång den här historien för mig och jag har alltid försökt leva så. Jag har också försökt förmedla budskapet till dem jag älskar och dem som behöver uppmuntran. Under alla år som jag besökt bjudningar och middagar brukade alltid någon luta sig fram och säga: Behåll gaffeln! Och då visste man att nu kommer det något bättre, som sammetslen chokladkaka eller ljuvligt god äppelpaj. Något underbart, något riktigt gott. Jag vill att folk ska se mig där i kistan med en gaffel i handen och jag vill att de ska undra: Varför har hon en gaffel i handen? Och då vill jag att du ska tala om det för dem: Behåll gaffeln... det

bästa ligger framför.” Prästen hade glädjetårar i ögonen när han tog farväl av henne. Han visste att det var en av de sista gånger han träffade henne. Han visste också att hon hade en bättre förståelse av himlen än vad han själv hade. Hon förstod mer än många människor som var dubbelt så gamla och hade dubbelt så mycket erfarenheter och kunskaper. Hon VISSTE att något bättre skulle komma.

Vid begravningen gick människorna förbi hennes öppna kista, som seden är i Amerika. De såg dräkten och de såg gaffeln i hennes högra hand. Om och om igen hörde prästen dem undra: ”Vad är det med gaffeln?” och han log. Under sitt tal berättade prästen om samtalet han haft med kvinnan innan hon dog. Han talade om vad gaffeln gjorde i kistan och vad den symboliserade för henne. Prästen talade om för folket hur han inte kunnat sluta tänka på gaffelns betydelse, och att de förmodligen inte skulle kunna sluta tänka på det heller. Han hade rätt. Så nästa gång någon ber dig behålla besticken, låt det vara en påminnelse om att det bästa ligger framför!

Vem är egentligen handikappad?

Jag har fått förmånen att lära känna sångerskan Lena Maria Klingvall, känd utöver världen, men alldeles särskilt i Japan. Hon föddes utan armar och vänstra benet har bara halva längden av det högra normala benet. För en del år sedan vann hon handikapp-VM i simning. Ingen konsert har berört mig som hennes gjorde. Hennes glädje och tacksamhet över livet smittar av sig! En del människor är handikappade som jag och Lena-Maria, utan att uppleva att de är handikappade. Sedan finns det också handikappade som är handikappade, men det tycker varken hon eller jag att vi är. Vi hämtar båda kraften för varje dag från samma källa – Jesus.

Låt mig berätta om ytterligare en person, Mike, 32 år. Som 17-åring råkade han ut för en olycka när han körde motorcross. Han flög av cykeln i ett hopp, landade med huvudet före och bröt nacken vid fjärde kotan. Han har sedan dess rörlighet enbart i huvudet och lite i armarna. Mike är en mycket positiv person med stark utstrålning. Han är kristen och med i sin församlings ledarskap. Under sin

uppväxttid gick han i söndagsskolan och där samlade man in pengar till församlingens missionärer i Thailand. När Mike många år senare gick på bibelskola och samtidigt fick en stor summa pengar från sin försäkring ville han göra något meningsfullt med pengarna. Då beslöt han att den inhemska församlingen som bildats i Thailand och hade visionen att bygga ett barnhem, skulle få möjlighet att göra det. Mike bekostade hela bygget och var med på invigningen. Erikshjälpen stöder nu barnhemmet med fadderverksamhet och Mike har besökt barnen flera gånger. ”Den frikostige blir rikligt mättad, den som vederkvicker andra blir själv vederkvickt” (Ordspr. 11:25).

Som du förstår har vi alla tre som funktionshinder stora utmaningar varje dag på olika områden. Text är det inte problemfritt för någon av oss att handla i affärer – som kanske är ett stort nöje för dig. Funktionshinder behöver dock inte försämra livskvalitén. Jag tror att det finns betydligt fler människor som är ”handikappade” pga bitterhet, hat, fruktan och självömkan än av funktionshinder.

Det finns människor som känner förakt när vi berättar om vår förtröstan och tillit till Gud i livets små detaljer. Själv får jag vaka över att jag inte blir föraktfull för människor som gnäller och tycker synd om sig själva för minsta lilla svårighet.

Vem är handikappad?

Valet som avgör din framtid

John Bevere undervisar om vikten av att ha ett rent, mjukt och böjligt hjärta – som rent guld!

Rent guld är mjukt och böjligt. Det är när guld blandas med andra metaller (koppars, järn, nickel osv.) som det blir hårdare, mindre böjligt och korrosionsbenäget. Denna blandning kallas legering. Ju högre procent metall, desto hårdare guld. Första steget till fint guld är att mala guldet till pulver och blanda det med ett ämne kallat fluss. Blandningen placeras i en ugn och smälts under intensiv hetta. Legeringen och orenheterna dras till flussmedlet och stiger upp till ytan. Guldet, som är tyngre, blir kvar på botten. När slagget tas bort ger det ett renare guld. Kan man se slagget innan guldet smälts?

Nej, men det betyder inte att det inte finns där.

Livet konfronterar oss med många saker. Om man lever tätt intill andra människor lär man sig en hel del. Några lär sig mer, andra mindre. Valet är vårt! Om vi möter beteenden hos andra människor som vi inte gillar, måste vi välja vårt gensvar. Vi kan bli deppiga, störda, irriterade, frustrerade... kalla det vad du vill, men med ett ord kan vi säga "förolämpade". Ett annat ord är "synd".

Ett rent hjärta är som rent guld – mjukt och böjligt. Hebréerbrevet 3:13 konstaterar att vi förhärdas "genom syndens makt att bedra". Om vi inte tar itu med förolämpningen producerar det mer av syndens frukt, såsom bitterhet, ilska och ovilja. Dessa substanser gör hjärtat hårt precis som legeringar gör guldet hårdare. De reducerar eller tar bort mjukheten och skapar brist på känslighet. Vi hindras i vår förmåga att höra Guds röst. Vår syn förmörkas. Det blir perfekt läge för villfarelse.

1 Petr. 1:6-7 uppmanar oss: "Gläd er därför, om ni nu en kort tid måste utstå prövningar av olika slag. Äktheten i er tro är långt värdefullare är guld som är förgängligt, fastän det håller provet i eld, och den tron skall visa sig bli till lov, pris och ära, när Jesus Kristus uppenbarar sig". Gud luttrar oss genom svårigheter och prövningar. Det är hettan som separerar oförlåtelse, kiv, bitterhet, ilska, avundsjuka osv. från Guds karaktär i våra liv. Synden gömmer sig lätt utan prövningens hetta. Under tider av framgång och lycka kan även en ond man verka snäll och generös. Det är när vi prövas som orenheterna kommer upp till ytan.

Synden är alltid uppenbar för Gud. Nu har du ett val som avgör din framtid. Du kan fortsätta vara arg, skylla på din fru, dina vänner, din pastor, dina arbetskamrater, dina studiekamrater – eller se synden i ögonen och göra bättring, vända om och ta emot förlåtelse. Då tar Gud sin slev och avlägsnar slagget (inte problemen) från ditt liv. När Anden överbevisar oss om synd känner vi oss inte fördömda, för Gud visar oss alltid en utväg så att vi kan vända om.

Ofta när vi blir förolämpade ser vi oss själva som offer och skyller på dem som sårat oss. Vi rättfärdigar vår bitterhet, avundsjuka, ilska och oförsonliga inställning. Ibland ogillar vi t.o.m. dem som påminner

om någon som sårat oss. Jesus ger oss rådet att köpa ögonsalva att smörja ögonen med så att vi kan se (Upp. 3:18). Se vadå? Vårt verkliga tillstånd! Det är enda sättet att ”göra bättring med all flit” som Jesus befallt oss. Man kan bara göra bättring när man slutar skylla på andra. När vi skyller på andra och försvarar vår position, är vi blinda. Vi kämpar för att ta bort smulan ur vår broders öga, medan vi själva har en bjälke i ögat.

Alla förolämpade människor kan delas i två kategorier: 1) De som har blivit felaktigt behandlade, eller 2) De som tror att de har blivit felaktigt behandlade. Människor i den andra kategorin tror av hela sitt hjärta att de blivit förfördelade. Ofta har de dragit felaktiga slutsatser av oriktig information. Eller också är informationen korrekt, men deras slutsatser förvrängda. Vilket som, men de är sårade och deras förstånd är förmörkat. De dömer efter antaganden, utseende och hörsägen. Vilken kategori vi än tillhör har vi inte rätt att hålla fast en oförrätt. Två fel blir inte ett rätt!

Som kristna kan vi välja att inte bli förörättade och vaka över våra hjärtan så att de inte blir hårda. Låt oss göra det mesta av livet! Välsigna dem som du tror har behandlat dig orättvist, talat illa om dig, nonchalerat dig, fräst åt dig, inte gjort vad de lovat – vad som helst. Detta avgör din framtid och din förmåga att utvecklas genom hela livet!

Kraft från ovan

Som kristna har vi ett toppenläge, för vi kan hämta styrka från ovan. Jag har fått mycket uppmuntran från bibeln och speciellt från Paulus som skrev Filipperbrevet från en fängelsehåla. Man tror att stadens avlopp gick rakt igenom fängelset och att Paulus kunde ha befunnit sig mitt i avloppet i en vidrig stank med råttor och ohyra. Under omänskliga omständigheter skriver Paulus det som kallas för ”glädjebrevet”. Inte mindre än 13 gånger i fyra kapitel skriver han om glädje. Fil.4:4: ”Gläd Er alltid i Herren, än en gång vill jag säga: gläd er.” Hemligheten till detta finns i verserna 11-13 i samma kapitel: ”... jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har. Jag kan leva enkelt och jag kan leva i överflöd. Med allt och med alla förhållanden är

jag förtrogen. Jag kan vara mätt och jag kan vara hungrig, leva i överflöd och lida brist. Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.”

Hur kan man få den kraften? I Jes. 40:29 -31 står det: ”Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka. Ynglingar kan bli trötta och ge upp, unga män kan falla. Men de som hoppas på Herren får ny kraft, de lyfter med vingar som örnar. De skyndar iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.”

Vi har mycket att lära oss av örnarna som flyger högt över alla stormarna. De är inte som höns som mest kacklar, sprätter och flaxar. Min goda vän Lilian Andersson har studerat örnarna i många år och skrivit flera böcker om parallellerna mellan dem och vårt kristna liv. En av lärdomarna vill jag avsluta med: Varje morgon innan örnen börjar flyga går han med näbben över alla sina fjädrar och gör dem rena. Samtidigt utsöndrar en körtel olja som smörjer in fjädrarna. Detta gör att vattnet rinner av när han t.ex. dyker efter fisk. Om vi skall lyfta med vingar som örnar behöver vi också ta en stund av förberedelse på morgonen genom att hämta styrka från Guds Ord och bön. Då rensar vi och smörjer upp vår fjäderskrud!

Ordningsföljd för bön i svårigheter:

1. *Åkallan.* Ps. 50:15: ”Ropa till mig på nödens dag, så skall jag rädda dig, och du skall ära mig.” Jer. 33:3: ”Ropa till mig, så vill jag svara dig och låta dig höra om stora och ofattbara ting som du inte känner till.” Naturligtvis handlar det inte om röstvolymen, men att vi vänder oss till Herren och ber om hans hjälp.

2. *Bön.* Själen behöver få prata av sig inför Gud, uttrycka allt det svåra. Det kan innebära reflektion, självrannsakan och kanske syndabekännelse. ”Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskningar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.” Fil. 4:6-7. Bön är att föra samtal med Gud, och du kan med fullt förtroende och all förväntan vända dig till honom oavsett vad det gäller. Ps. 62:9: ”Förtrösta alltid på honom, du folk, utgjut era hjärtan för honom. Gud är vår tillflykt.”

3. *Tacksägelse.* Du kan med full tillförsikt tacka Gud för bönesvaret

innan det har kommit! Han har ju lovat bönhöra dig, och han är mäktig att göra allt han har lovat. Detta ger en frid som övergår allt förstånd. Redan innan svårigheterna har börjat försvinna kan magnerverna börja lugna ner sig, yrsel och illamående släppa, sömnlöshet försvinna m.m. eftersom den helige Ande förmedlar frid och själslig styrka. Neh.8:10: ”Var inte bedrövade, ty glädje i Herren är er starkhet.” 1 Tess.5:18 (Bo Giertz’ översättning): ”Tacka Gud i alla livets förhållanden. Så ville Gud ha det bland er, när han gav er Kristus Jesus.”

Det här hände i ett annat land där en kille hade problem med matte i skolan. Pappan sade att om han inte fick bättre betyg fick han börja i klosterskolan där det var sträng disciplin. Så blev det också. Killen hade aldrig hört talas om Jesus och korset och hade aldrig sett ett krucifix. Efter en termin på klosterskolan kom han hem med jättebra betyg i matte. Pappan undrade hur han hade kunnat skärpa sig så mycket. Pojken svarade: ”När jag kom in i korridoren första skoldagen förstod jag att de menade allvar med matten, för de hade spikat upp en kille på ett plustecken på väggen!”

Naturligt övernaturligt

Kapitel 4

Profeterna Elia och Elisa

För att du ska få en klarare förståelse av bibelberättelserna om Elia och Elisa som är utgångspunkten i undervisningen i denna bok, vill jag referera ur *Handbok för livet* som är en studiebibel (IBS). Den kommenterar de två profeterna Elia och Elisa.

Profeten Elia

Elias kompromisslösa överlåtelse till Gud är både omskakande och utmanande. Han blev sänd för att kontrollera och ifrågasätta, inte för att trösta, och han bar fram Guds budskap till en kung som oftast inte lyssnade. Elia valde att arbeta ensam och det gjorde att han ibland kände sig isolerad och utlämnad. Det är intressant att fundera över de underverk Gud gjorde genom Elia, men det är viktigt att inte bortse från den gemenskap Elia hade med Gud. Alltsammans började då Elia bejakade ett under som är tillgängligt för oss alla, undret att personligen få lära känna Gud.

När Elia med Guds medverkan hade utmanat och besekrat alla Baals profeter och därefter dödat dem slog drottning Isebel tillbaka med att hota Elia till livet. Elia flydde. Han var rädd och kände sig modlös och övergiven. Trots Guds direkta ingripande och omsorg om honom i öknen önskade han sig döden. Då ger sig Gud tillkänna på ett påtagligt sätt med ett budskap som Elia behövde höra. Elia möter först en stormvind, sedan en jordbävning och därefter en eld. Gud fanns inte i något av detta. Men i en stilla susning får Elia höra Guds röst.

Elia kämpade med sina känslor även efter Guds tröstande budskap till honom. Gud går tillrätta med honom och begär handling av honom. Elia får också veta att han är allt annat än ensam. Det fanns 7000 till i landet som var trogna Herren.

Fortfarande talar Gud många gånger hellre i det tysta och gör sig påmind i vardagliga händelser snarare än genom

uppseendeväckande och ovanliga under. Gud har användning för oss även när vi är rädda och känner oss missmodiga. Och han har alltid större resurser och mer människor till sitt förfogande än vi vågar tro. Det viktigaste är inte att Gud gör under genom oss utan att vi har personlig kontakt och gemenskap med honom. Det var Elias relation med Gud som var det största undret i hans liv.

Prestationer och starka sidor

- Den mest kände av Israels profeter och den som var med om de mest uppseendeväckande undren
- Förutsade både början och slutet av en period på tre år utan regn
- Användes av Gud för att återge en pojke livet
- Guds representant i kampen mot Baals präster
- Tillsammans med Mose samtalar han med Jesus vid ett viktigt tillfälle i nya testamentet

Svagheter och misstag

- Valde att arbeta ensam och upplevde sig vara ensam och utanför
- Flydde från Isebel när hon hotade honom till livet

Vad vi kan lära av hans liv:

- Vi är aldrig närmare nederlaget än i de ögonblick då vi njuter segrans sötma
- Vi är aldrig så ensamma som vi känner oss för Gud finns alltid vid vår sida
- Gud talar oftare i viskningar än i höga rop

Nyckelvers:

”Då tiden var inne att frambära matoffret, trädde profeten Elia fram och sade: ’Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det bli känt idag att det är du som är Gud i Israel, att jag är din tjänare och att det är på din befallning jag har gjort allt detta.’ - - - Då föll Herrens eld ner och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden och torkade upp vattnet som fanns i diket.” (1 Kung 18:36,38).

Profeten Elisa

Det är inte många viktiga personer som har fått så lyckade efterträdare som Elia, men han hade varit ett mycket gott föredöme och en god lärare. Hans lärjunge Elisa följde honom in i det sista. Han var inställd på att se och lära så mycket som möjligt för att kunna gå in i den uppgift som Gud kallat honom till. 1 Kungaboken 19:19-21:

När Elia sedan gick därifrån, fann han Elisa, Safats son, som höll på att plöja. Tolv par oxar gick framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över honom. Då släppte han oxarna och skyndade efter Elia och sade: ”Låt mig först få kyssa min far och min mor, så skall jag sedan följa dig.” Han sade till honom: ”Gå tillbaka igen. Du vet ju vad jag har gjort med dig.” Då lämnade Elisa honom och gick tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras kött. Detta gav han åt folket, och de åt. Därefter stod han upp och följde Elia och blev hans tjänare.

Manteln var den tidens viktigaste klädesplagg. Den användes som ytterplagg, täcke, att sitta på och att bära bördor i. Den kunde lämnas i pant för en skuld och som tecken på stor sorg rev man sönder den. När Elia lägger sin mantel över Elisa är detta ett synligt bevis på att han väljer honom till efterträdare. När det senare blev dags för Elisa att träda in i sin uppgift lämnar Elia sin mantel till Elisa (2 Kung 2: 11-14). Genom att slakta sina oxar visar Elisa att han är helt inställd på att följa Elia. Utan dem var det omöjligt för honom att återvända till sitt tidigare liv som välbärgad bonde. Måltiden var mera än en typisk festmåltid. Det var Elis tackoffer till Gud att han hade valt just honom till sin profet. 2 Kung. 2:8-14:

Elia tog sin mantel, vek ihop den och slog på vattnet. Då delade detta sig åt båda sidor och de gick bägge igenom på torr mark. När de hade kommit över sade Elia till Elisa:

”Bed mig om vad du vill att jag skall göra för dig, innan jag tas ifrån dig.” Elisa sade: ”Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig.” Han svarade: ”Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag blir tagen ifrån dig, då kommer det att ske dig så. Annars sker det inte.” Medan de gick och samtalade, se, då kom en vagn av eld med hästar av eld och skilde de båda från varandra. Och Elia for i stormvinden upp till himlen. Elisa såg det och ropade: ”Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!” Sedan såg han honom inte mer. Elisa tog tag i sina kläder och rev dem mitt itu. Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit av denne, och vände tillbaka och ställde sig vid Jordans strand. Han tog Elias mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: ”Var är HERREN, Elias Gud?” Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt båda sidor, och han gick över.

Elisa ber Elia om en dubbel andel av hans profetiska kraft. I 5 Mos 21:17 får vi hjälp att förstå denna begäran. Det var sed att ge den äldste sonen en dubbel arvslott efter fadern (se 1 Mos 25:31). Elisa bad alltså att få bli den som skulle efterträda Elia och gå in i rollen som de övriga profeternas ledare och lärare. Men det var bara Gud som kunde bifalla Elis begäran.

Både Elia och Elisa koncentrerade sina insatser på behoven i den närmaste omgivningen. Den intensive Elia konfronterade och avslöjade avguderiet och försökte skapa en miljö som underlättade för människor att fritt och öppet tillbe Gud. Elisa följde upp genom att demonstrera Guds makt och visa på hans kärleksfulla omsorg om varje enskild människas behov. Han var inte på samma sätt som Elia direkt engagerad i kampen mot ondskan. Bibeln berättar om arton olika tillfällen då Elisa mötte människors behov. Elisa visste att allt vi är och allt vi har är Guds gåva till oss. De under som Elisa medverkade i förde människor i kontakt med en mäktig men personlig och kärleksfull Gud. Elia kunde vara stolt över sin efterföljare.

För var och en av oss finns det goda föredömen att ta efter. Bibeln har många personligheter att berätta om och säkert finns det människor som påverkar vårt liv på ett positivt sätt. Begränsa inte Guds möjligheter att använda dig genom att tänka på negativa omständigheter i tillvaron, som en tveksam familjebakgrund eller en sorglig barndom. Gud har ett syfte med ditt liv. Fråga honom om det! Kanske är du en modern Elia som ska utmana onda krafter i samhället eller en vår tids Elisa med uppgift att sörja för nödställda människor.

Prestationer och starka sidor

- Elias efterträdare som Guds profet
- Tjänade som profet i mer än 50 år
- Påverkade situationen i fyra nationer: Israel, Juda, Moab och Aram
- En man med stark självaktning som inte skodde sig på andras bekostnad
- Gjorde många under för att hjälpa människor i nöd

Vad vi kan lära av hans liv:

- I Guds ögon är villigheten att betjäna den svage såväl som den rike ett tecken på storhet
- En god efterföljare lär inte bara av sin mästare utan bygger också på den grund han har lagt

Nyckelvers:

”Vad vill du att jag ska göra för dig, innan jag blir hämtad härifrån?” frågade Elia. ’Låt mig få dubbelt så mycket av den ande som du själv har,’ bad Elisa” (2 Kung 2:9).

Under av Elia och Elisa

Avguden Baal tillbads av många israeliter. Han var regnets, eldens och grödans Gud och krävde barnoffer. Profeterna undervisade gång på gång att Gud har all makt och att han sätter värde på varje människoliv, inte minst barnens.

ELIAS underverk:

- 1 Korpar ger Elia bröd och kött 1 Kung 17:5-6
- 2 En änka får olja och mjöl i överflöd 1 Kung 17:12-16
- 3 En änkas son får liv 1 Kung 17:17-24
- 4 Altare och offer bränns upp av eld från himlen 1 Kung 18:16-46
- 5 Ahasjas soldater utplånas i eld från himlen 2 Kung 1:9-14
- 6 Jordan delar sig 2 Kung 2:6-8
- 7 En vagn av eld för profeten till himlen 2 Kung 2.11-12

ELISAS underverk:

- 1 Jordan delar sig 2 Kung 2:13-14
- 2 Jerikos källa renas 2 Kung 2:19-22
- 3 Ett litet oljekrus med olja fyller många krukor 2 Kung 4:1-7
- 4 En pojke uppväcks från de döda 2 Kung 4:18-37
- 5 En förgiftad stuvning renas med lite mjöl 2 Kung 4:38-41
- 6 En liten säck mjöl räcker till många 2 Kung 4:42-44
- 7 Naaman blir fri från spetälska 2 Kung 5:1-14
- 8 En yxa som tappas i floden flyter upp 2 Kung 6:1-7
- 9 Hela den arameiska armén förblindas 2 Kung 6:8-23
- 10 Fyra spetälska räddar den belägrade staden 2 Kung 6:24-7:20

Elisas grav

2 Kung. 13:20-21:

Elisa dog och man begravde honom. Nu brukade moabitiska strövskaror vid årets början falla in i landet. Så hände sig att just när några höll på att begrava en man, fick de se en strövskara. Då kastade de mannen i Elisas grav. När mannen kom i beröring med Elisas ben, fick han liv igen och reste sig upp på sina fötter.

Elisa var död men hans inflytande hade inte upphört, det skedde till och med under. Detta bekräftar att Elisa var en stor Guds profet. Det visar också på Guds oerhörda makt. Ingen hednisk avgud hade

någonsin uppväckt någon från de döda. Undret blev också en påminnelse för Israel att man hade förkastat Guds ord så som det förmedlats genom Elisa.

Naturligt övernaturligt

Kapitel 5

Guds omsorg i vardagslivet

Gud är nära hela tiden

I 2 Kungaboken 6:1-7 berättas om hur Elisa och de unga profetlärjungarna (som vi idag kanske skulle ha kallat för bibelskolelever), fällde träd för att bygga ett hus:

Profetlärjungarna sade till Elisa: "Se, rummet där vi sitter inför dig är för trångt för oss. Låt oss därför gå till Jordan och hämta var sin timmerstock därifrån, så att vi där kan bygga oss ett annat hus att sitta i." Han svarade: "Gå". Men en av dem sade: "Jag ber dig: Kom med dina tjänare!" Han svarade: "Jag skall gå med." Så gick han med dem. Och när de kom till Jordan började de hugga ner träd. Men medan en av dem höll på att fälla ett träd, föll yxhuvudet i vattnet. Då skrek han till och sade: "O, min herre, yxan var ju lånad." Gudsmannen frågade: "Var föll den i?" Han visade honom stället. Elisa högg då av ett stycke trä och kastade i det just där yxan fallit i vattnet och fick järnet att flyta upp. Sedan sade han: "Tag nu upp det." Då räckte mannen ut handen och tog det.

Händelsen med yxan som flöt upp visar Guds omsorg och omtanke om var och en som litar på att Gud kan gripa in även i vardagen. Mitt emellan botandet av en arameisk general och räddningen av hela Israels armé berättas om detta under som ett bevis på Elis personliga förhållande till de unga män som fanns i hans närhet. Elisa var respekterad av kungar och härskare men han glömde aldrig den enkla men trofasta människan. Låt aldrig ett till synes viktigt arbete hindra dig från att upptäcka en människa i nöd!

Det tappade fiskespöet

Yxan i bibelberättelsen var lånad, men flöt upp på ett oförklarligt sätt. Jag predikade en gång på tältmöten i Skåne då familjen följde med och vi fick vara med om en liknande händelse. Vi bodde i en lånad sommarstuga. Vi hade tillgång till några fiskespön som fanns i stugan och fick också låna en roddbåt för att åka ut på sjön och fiska. Vår äldste son Michael var 4 ½ år gammal. Vi åkte ut på sjön för att fiska och när vi sa: ”Kasta!” kastade Michael hela spöet i sjön så det sjönk till botten. Vad skulle vi nu ta oss till? Vi prövade med en förlängd kratta men sjön var ganska stor och vi visste inte exakt var spöet låg. Då bad vi Gud om hjälp och gjorde sedan ett kast med det andra spöet. Jublet blev stort när vi fick napp! Kroken hade fastnat i draget på det andra spöet! Michael hade inte frigjort linan innan han kastade så hela spöet kom upp direkt. Hur stora är oddsen att något sådant skulle kunna ske?

Mannen med den lånade yxan kan knappast ha blivit gladare än vad vi blev när fiskespöet bröt vattenytan. Det blev förstås en del av den kvällens predikan om Guds omsorg om små detaljer. Detta kapitel ska främst handla om under i vardagslivet. En del av de berättelser som följer handlar verkligen inte om små detaljer och det finns mycket lärdom och uppmuntran i dem.

Under två års tid har jag frågat människor jag har förtroende för om de har något märkligt och oförklarligt att berätta. En del har sagt nej, andra har en eller flera händelser att dela med sig av. I övrigt består livet av mycket vardag i det naturliga. Om du som läser riktigt tänker efter har du kanske också något oförklarligt som hänt under din livstid.

Du kanske väljer att förklara märkliga händelser på ett helt annat sätt än jag gör, och anser att allting är en tillfällighet eller en slump. Det respekterar jag, men förvarnar dig att du kommer att få problem med en och annan av berättelserna.

Under med skördetröska

En kristen bonde hade tillfälligt anställt en man som skulle göra

rent i en skördeträska eftersom maskinen behövde servas innan de startade igång för säsongen. Året innan hade det varit besvärliga skördeförhållanden, så det hade p g a detta kommit in lera och jord m.m. in i maskinen som täppt igen röret där säden skulle passera. Det var vasst och trångt inne i maskinen och tillsammans började de peta bort leran. Efter en stund gick de in och åt frukost, men under frukosten började bonden berätta för mannen om sin tro, vilket han inte vanligtvis brukade göra. Den här gången kände han sig ledd till det och delade en stor del av bibelns budskap om hur man blir frälst och att Gud är en god Gud. Guds Ande var starkt närvarande och han kunde inte sluta även om det var på arbetstid som de satt och pratade i köket. ”Jag bjuder dig Gud på den här tiden”, tänkte han lite nonchalant. Efter ungefär två timmar gick de ut. Bonden skulle släppa ut djuren som stod och väntade och mannen skulle fortsätta med skördeträskan. Efter en kort stund kom han springande in i ladugården. Chockad berättade han att det inte fanns någon lera kvar i röret, och inte tillstymmelse till skräp i maskinen. Inte ens det de tidigare hade rakat ur fanns längre kvar. Skördeträskan var absolut helt ren! Minst 70 liter lera var borta. Bonden svarade lika häpet att det måste varit en ängel med dammsugare som varit där. Efteråt tänkte han på vad han övermodigt hade sagt till Gud. Då förstod han verkligen att Gud aldrig blir oss något skyldiga. Om vi ger till honom så ger han så mycket mer tillbaka! Gud är en mäktig Gud som kan göra även praktiska saker. Att rensa ur röret hade inneburit en eller två dagars jobb, plus blodiga fingrar. Mannen minns den här episoden varje gång bonden träffar honom.

Körde traktorn med vatten

I den här familjen var båda systrarna och även mamman frälsningssoldater, men pappan var inte frälst. Tillsammans kom de i bön överens om att pappan också skulle ta emot Jesus. En dag sade pappan: ”I kväll får jag köra med harven tills jag är klar, för i morgon får jag hjälp med sådden”. Äldsta dottern flyttade sin säng så att hon kunde se åkrarna där pappan körde runt med traktorn och så bad hon för honom.

På natten tog bensinen dessvärre slut för pappan och han blev tvungen att fylla på. Men när han stod där i skymningsmörkret tog han fel på dunkarna och hällde vatten i tanken i stället. När misstaget upptäcktes tittade han upp mot himlen och sade: ”Om du Gud finns, så har jag just nu hållt vatten i bensintanken. Hjälper du mig nu, så kapitulerar jag!” Gissa om han blev häpen när traktorn startade! Än mer förvånande var det att den gick tills han var klar med sitt harvande på åkern. Men sedan var det stopp. Det återstående vattnet fick sugas upp ur tanken innan traktorn gick igen. På söndagen sade pappan: ”Idag följer jag med till mötet!” De äldsta flickorna var hemma och tog hand om småsyskonen när föräldrarna åkte iväg. Timmarna gick innan de kom hem. Barnen tänkte att eftersom det tog sådan tid hade nog pappa blivit frälst idag. När pappan klev ur bilen ropade han: ”Barn, jag har blivit frälst!” Det blev en glädjefull dans på ladugårdsbacken.

Fullt tryck

En läkarfamilj jag känner har egen brunn och en gång verkade det som om brunnen hade sinat. Vattenpumpen stod bara och pumpade på tomgång och det var risk att lagren skulle skära om den inte fick vatten. Mannen försökte göra något åt detta, men det blev kväll och mörkt och pumpen fortsatte att gå, men inget hände. Till slut lade han händerna på hydroforen och bad om Guds hjälp i situationen och erkände sin egen otillräcklighet i sammanhanget. Då kom frun och undrade hur det gick och så bad de tillsammans. När de kom ut i trädgården såg de att det var norrsknen och stod en stund och beundrade det. När de gick tillbaka för att se om det hänt något var vattenpumpen tyst. Den hade pumpat upp fullt tryck på bara några minuter!

Ett transportuppdrag under den högstes beskydd

Här följer en spännande berättelse från en kristen åkare som tog på sig ett farligt uppdrag. Han är make till en av mina medarbetare. Han berättar:

”Det är vinter 1999 och oroligheterna på Balkan fortsätter. I Sverige

kommer dagliga rapporter, om hur människorna därnere lever i brist på det mesta. I Värmland görs en gemensam insamling till de nödlidande och man lyckas fylla en hel trailer. Nu återstår bara att få tag på någon som är villig att åta sig transporten. Förfrågan går ut till ett antal transportföretag och speditörer, men alla tackar nej. En av anledningarna är den tid det tar att komma igenom gränsen till Kosovo, upp till två veckor. Tid som kostar både pengar och tålmod. Den andra anledningen är att inga trafikförsäkringar gäller i krigsområden. Skulle något hända får man ingen ersättning, så riskerna är mycket stora. En av de speditörer som jag utfört transporter för, ringer mig. De vet att jag har erfarenhet av tidigare riskfyllda transporter och frågar därför om jag kan tänka mig att ta en tur till Kosovo. Jag får verkligen något att fundera över. Vid de tidigare körningarna har jag åkt i militärkonvoj med pansarvagnar både framför och bakom. Detta uppdrag innebär att jag på egen hand ska ta mig igenom alla tullar och utan mänskligt beskydd ta mig en bra bit in i ett mycket oroligt land. Risken finns också att bli beskjuten från olika grupper. Jag tvekar och låter speditören söka vidare efter någon villig åkare.

De söker med ljus och lykta, men ingen vill ta sig an uppdraget. Jag får frågan igen, med uppmaningen att tänka över saken en gång till. Efter stor vända och bön, får jag en inre frid och förtröstan att resan kommer att gå bra. Hur vet jag inte, jag ser bara problemen som berg framför mig. Men när jag tänker på alla som arbetat frivilligt med insamlingen; skolbarn, lärare, pensionärer, präster och pastorer, och deras hjärtan att sträcka sig ut och hjälpa den som är i nöd, svarar jag ja. Jag åker upp till Värmland och lastar in skolbänkar, matvaror och julklappar från värmländska barn till barnen i Kosovo. Till min hjälp har jag ett gäng glada pensionärer, som gör allt för att det skall bli lastat på effektivaste sätt. Efter att allt kommit in i den 17 meter långa trailern, får jag en klapp på axeln och en önskan om Guds välsignelse.

Det bär iväg ner över Europa och så småningom når jag gränsen Grekland-Makedonien. Köerna till gränskontrollen är milslånga. Efter att ha talat med vår Herre och ca. femton besök vid tullkontoren

kommer jag igenom. Det har då 'bara' tagit 24 timmar i kön. Efter alla dessa besök och brist på sömn känner jag mig mycket trött och sliten. Då får jag en idé att ringa logistikchefen på den svenska KFOR-basen. Honom känner jag personligen sedan tidigare. Jag berättar för honom om det uppdrag jag fått, att leverera förnödenheter till moder Therasas center i Pristina. Det svar jag får är inte positivt. Eftersom jag inte har militärt gods så står jag inte under hans beskydd. Han erbjuder mig dock att övernatta innanför basens område.

Morgonen efter, när jag äter frukost i mässen tillsammans med några högre befäl, berättar jag vart jag är på väg, och i vilket ärende. De är helt förundrade över att någon vågat sig på en så riskabel transport. De talar också om att deras möjligheter att hjälpa till med beskydd är minimala. Jag går omkring och talar med dem jag känner på basen, inklusive konvojledare.

Då kommer en av de högsta befälen ut och berättar att om en timme går en konvoj upp till Pristina. Han erbjuder mej att köra mycket tätt efter sista bil. Tacksamt tar jag emot erbjudandet och vi drar iväg. Vi kommer så fram till kön till tullen, som vid den här tiden tog minst en vecka att passera. KFOR har alltid företräde och som deras 'svans' passerar jag gränsstationen på knappt två timmar. Inne i Kosovo lämnar konvojen mig.

Jag tar mig fram till Pristina. Här frågar jag de svenska soldater, som tjänstgör på platsen, om de känner till Moder Therasas center. Ingen av dem har dock hört talas om centret. Jag frågar också militärpolisen, men ingen har den minsta aning om var detta center ligger. Jag kör runt och frågar ett antal civilpersoner och fortfarande vet ingen någonting. Efter många timmars letande stannar jag vid engelska polisens kontor. Men de har inte en aning om var detta center kan ligga. När jag står på deras kontor, kommer en av deras anställda in. När han får höra mitt problem, tar han direkt telefonen och ringer. Efter några samtal kommer han fram till Moder Therasas center. De lovar att hämta mig om ca 30 minuter. När två timmar gått dyker en minibuss upp, skyltad *Moder Theresa*. Mörkret har nu fallit över Pristina och det är kolsvart överallt. Eftersom landet ligger i krig, existerar inte gatulampor. De lotsar mig till ett förråd,

där de tycker att jag skall sova över natten. Av säkerhetsskäl kan jag inte acceptera platsen. Än en gång förbarmar sig den engelska armén över mig, och jag får ställa långtradaren under deras vaktposters beskydd.

Moder Therasas representanter lovar att komma kl. 8.00 följande morgon, men uppenbarar sig inte förrän kl. 10.00. De åker fram och tillbaka för kompletteringar av tullhandlingarna och blir inte klara förrän vid tretiden på eftermiddagen. När alla papper är klara, bär det iväg. Bussen före och jag efter med mitt 17 meter långa ekipage. Istället för att lossa lasten i Pristina åker vi ut ur stan och ut på landsbygden. Jag börjar bli orolig, så jag stannar till vid en svensk checkpoint och kontrollerar vart jag är på väg. Deras svar är att jag är på väg mot Albanien. Vi fortsätter på sönderbombade och mycket dåliga vägar. Efter cirka en mil kommer vi fram till en stad där männen i bussen stoppar mig och ber mig att vänta. Efter någon timme kommer de tillbaka med en man, som skall åka med mig. Bussen vänder och jag blir lämnad med min 'guide', som inte talar ett enda ord engelska. Nu är det bara kroppsspråket som gäller. Vägarna blir smalare och smalare. De broar vi åker över är tillverkade av trä och mycket gamla. Mitt ekipage väger drygt 40 ton. Jag tänker på de under Gud gjorde med israeliterna i gamla testamentet. Kunde Han då, så kan han nu, tänker jag och kör vidare. När vi äntligen kommer fram, är vi nästan vid den albanska gränsen. Mörkret har fallit. Det är kolsvart överallt och svinkallt. Här möter oss några kommunrepresentanter tillsammans med ett antal ungdomar. De bär alla på handeldvapen. Det enda ljus som finns är en liten fotogenlampa. Hjälpständningen lastas av i ett förråd och eftersom trailern är full tar det ända till midnatt innan vi är klara.

Under kvällen har jag försökt att få kontakt med logistikchefen i Skopje. Jag känner mig mycket utelämnad och dessutom på livsfarligt område. Linjen har varit blockerad, men strax efter midnatt får jag kontakt. Jag meddelar min position varvid hans svar blir: 'Där borde du INTE vara!' Han ringar in på sin karta var någonstans jag befinner mig. Vi kommer överens om att jag skall försöka ta mig till den svenska basen utanför Pristina. På vägen tillbaka har jag ingen lots

utan är helt ensam i bilen. Jag får helt och hållet lita på att Herren vägleder mig. Vägen är en liten grusväg, det finns inga vägs skyltar och det är kolsvart.

När jag kommer upp på ett backkrön, möts jag av många mycket starka strålkastare. De stoppar min bil en meter framför kanonröret på en stridsvagn. Jag hissar ner rutan, och får till min glädje se att det är engelska armésoldater. De kontrollerar mitt ekipage och mina papper. De talar om för mig att de informerats nästa checkpoint. När jag kommer till den svenska basen någon gång på småtimmarna, kan jag äntligen slappna av och sova ut.

Framför mig har jag nu återresan, med allt vad det innebär av köer, som kan ta flera dygn i anspråk. När jag så sitter i kön ringer det från 'himlen'. Det är ledaren för den svenska konvojen, som är på väg från Pristina till Skopje. I vanliga fall är det helt omöjligt att få kontakt där jag befinner mig. Men Gud och armén hade vid det tillfället en speciallinje. Konvojledaren säger till mig att hålla avstånd till framförvarande bil i kön, samt att vara beredd att köra ut i vänster körfält efter konvojen när den kom ifatt oss. Det ska ta ca två timmar, men det blir fyra timmar med motorn igång och foten på kopplingen, beredd att haka på konvojen. När de till sist kommer är det bara för mig att köra in emellan konvojbilarna. De tar mig genom gränsförtullningen på några minuter!

Väl tillbaka i Skopje bjuder logistikchefen på dusch och en underbar middag, och jag får sova ut på campen. I Grekland får jag en last med härliga apelsiner till Sverige. Jag känner mig mycket tacksam till Herren som hållit sin hand över mig och beskyddat mig under hela resan. När vi sträcker oss ut och hjälper människor i nöd, bistår han oss med sin kraft, och sitt beskydd!"

Dataunder

En rysk kvinna som arbetade på en bibelskola i Moskva med 500 elever fick en gång vara med om ett dataunder. Vid terminsstarten skulle personliga antagnings- och informationsbrev delas ut till eleverna. Flera personer hade arbetat på kontoret i månader under enkla förhållanden. I dataregistret fanns även namn, adresser och uppgifter på tidigare elever, sammanlagt mer än 2000 personer. Det

hade bestämts att man skulle byta dataprogram och detta installerades kvällen innan terminsstarten. En dataexpert utförde installationen men han hyste farhågor om att den sparade informationen skulle försvinna. Mycket riktigt – allt försvann och gick inte att återskapa. Kvinnan och hennes medarbetare på kontoret kunde inte acceptera att flera månaders arbete bara skulle vara borta. Deras tro växte och de bad att Gud, som hade alla uppgifterna i himlen, skulle lägga in dem i datorn på nytt. Gud hörde kvinnornas desperata men trosfyllda bönen. Nästa morgon fanns uppgifterna i datorn igen. Det var ett dataunder och ingen förstod hur det gått till.

Bränd hand blev hel igen

En kvinna höll på att baka, städa och ”feja” huset inför sonens konfirmationskalas. Plötsligt såg hon hur smutsig ugnsluckan var och började göra den ren. Eftersom hon behövde ta i lite mer för att få den ren lade hon vänster hand på spishällen som stöd - utan att tänka på att hon just tagit bort potatiskastrullen. Det kändes som handen brann, smärtan var så intensiv - hela handflatan var gråvit och var på väg att bli en enda stor brännblåsa - rinnande kallt vatten lindrade litet. Just då ringde telefonen. Ingen annan fanns i huset så hon slet sig från vattenkranen för att svara. ”Hej det är Anita, hur har du det?” Det var jag som just då råkade ringa till henne. Kvinnan berättade medan hon vred sig av smärta. ”Ja, men då ber vi väl då,” sa jag. ”Be du”, tänkte kvinnan, ”du har ju ingen aning om hur ont det gör!” Vi avslutade samtalet efter en kort bön. Kvinnan slängde i sig flera värktabletter och lade sig på soffan för att fundera ut hur hon skulle kunna ta sig till akuten och där somnade hon. En timme senare vaknade hon och handen var HELT normal igen, ingen skrynklig vit hud, inte en rodnad, inga blåsor och ingen smärta. Nästa dag grävde hon upp en hel hink med färskpotatis med sina bara händer.

”Herren var inte beroende av min tro för att hela min hand”, konstaterade hon efteråt. För henne känns det fortfarande som att Herren leende säger: ”Ser du då, jag bryr mig ju om hur du har det i din vardag.”

Trettiofalt igen

En ung tjej hade köpt sin första egna lägenhet. Ett par år efteråt skulle vattenledningarna bytas ut i huset och bostadsrättsinnehavarna blev erbjudna att samtidigt byta ut badrumsporslinet på egen bekostnad. Huset var gammalt så det behövdes verkligen, men hon hade egentligen inte råd. Badkaret var särskilt slitet så det fick räcka med att byta ut det, tänkte hon. Hur det nu kom sig så råkade reparatörerna gå in i fel lägenhet. En eftermiddag när tjejen kom från jobbet stod två grabbar och tittade bekymrat på hennes toalettstol som stod i trappuppgången. De hade tagit fel toalettstol och nu hade den fått en spricka och gick inte att sätta tillbaka igen. Hon skulle få en ny toalettstol på företagets bekostnad. Då var hon ju tvungen att även beställa ett nytt tvättfat. Om allt annat blev nytt skulle det ju se för konstigt ut annars. Det vara bara att betala när räkningen kom för badkaret och tvättfatet och på något sätt så gick det.

Kort därefter blev det midsommar och hon åkte till en kristen konferens på en annan plats. Hon och hennes systems familj hade hyrt en stuga där. När hon hade betalat hyran för stugan upptäckte hon att hon hade betalt 60 kronor för lite. Hon gick tillbaka till receptionen och åtgärdade misstaget. Under konferensen undervisade predikanten om att förvänta sig trettiofalt, sextiofalt och hundrafalt igen på det man sår i god jord, enligt bibelordet i Matt. 13:23. Veckan efter när hon kom hem hade hon fått en utbetalning på 1800 kronor av företaget som reparerat badrummet. Det var trettiofaldig skörd på 60 årliga kronor.

Borttappade guldsmycken

Det hela hände på senvåren 1991. En lärare på en kommunal skola i Örebro var tillsammans med en kollega och två lågstadielklasser på lägerskola i Bergslagen. En av kvällarna grillade de korv och pinnbröd. Kvinnan skulle knåda ihop pinnbrödsdegen och tog därför av sig sitt guldarmband och två guldringar. Hon fäste ihop ringarna och armbandet och stoppade dem i bröstfickan på skjortan. Efter en trevlig kväll runt lägerelden blev det läggdags. Då

började hon fundera över var smyckena var. Hon letade i rummet, men kunde inte hitta dem. Tidigt nästa morgon gick hon upp och började med sorg i hjärtat leta efter smyckena som var personliga minnen med stor känslomässig betydelse. Så småningom vaknade barnen och hennes kollega som också blev engagerade i letandet. Barnen finkammade gräsmattorna och kvinnan och hennes kollega gick runt vid eldstaden. Ingen av dem hittade några smycken. Då var det dags för läraren att be Herren om hjälp. En elev kom in och frågade vad hon gjorde. Hon förklarade att hon bad Jesus om hjälp att hitta smyckena. Han berättade då att han brukade be Jesus om hjälp att hitta sina tennisbollar när han spelade bort dem, och lovade att hjälpa till att be. Efter en stund kom tanken att gå bort till eldstaden igen. När kvinnan kom dit såg hon något som glimmade i solen och på en helt öppen plats låg hennes smycken. Kollegan tyckte att det var märkligt, både hon och kvinnan hade ju letat på samma ställe tidigare och inte hittat någonting. Det blev ett härligt vittnesbörd om att Herren bryr sig om även en sådan sak som några guldsmycken.

Gunnar Olsson och ensilagesäckarna

Gunnar Olsson, en välkänd kristen profil i Sverige och grundare av ICCC (Kristna Handelskammaren, *International Christian Chamber of Commerce*), har vid flera tillfällen delat sitt vittnesbörd om ett mirakel som hände i ett företag som han ägde tillsammans med sin bror. Företaget hette Alfapac och tillverkade stora ensilagesäcker som används för att konservera hö. Det var något nytt i Sverige på den tiden och Gunnar reste runt för att marknadsföra produkten att lära tusentals bönder ett nytt sätt att bevara höet, så att korna kunde få färskt hö året om. Det handlade om en ny växande marknad och allt verkade lovande. Han berättar:

”Vår fabrik hade hållit på dygnet runt sedan december för att producera tillräckligt antal ensilagesäcker så att vi skulle hinna leverera när säsongen väl kom igång. Gräset hade börjat växa på åkrarna och första sändningen skulle iväg första veckan i maj. Vi hade tillverkat hundratusentals ensilagesäcker. Min yngre bror, som var fabrikschef, kom till mitt hemkontor en fredag i slutet av april och

sa: 'Gunnar, jag tror att vi nu har kommit till slutet på vägen när det gäller Alfapac.' Jag insåg att det han sa betydde att vi var ruinerade. Min son och jag lyssnade till hans historia. Till hans stora förskräckelse hade han upptäckt att alla säckarna som producerats och packats i lådor var förseglade. Någoting hade hänt med plastmolekylerna så att plastväggarna hade sammanfogats med varandra, och det gick inte att öppna säcken. Istället för en säck var det bara ett totalt oanvändbart plastark. Plasten kunde inte användas till någonting, det var bara skräp. Ingen hade upptäckt det tidigare och nu hade vi arbetat förgäves i fem månader. Vi hade mer än tusen lastpallar som stod färdiga för leverans. Den veckan hade de bästa experterna i Europa varit där, men ingen hade kunnat göra någonting. Min bror var totalt nerkörd efter att i en hel vecka ha burit problemet och vetskapen att han ruinerat mig. Jag kunde ännu inte ta till mig vidden av vad det innebar, men han var så slut att jag sa åt honom att åka hem och vila.

Jag samlade min familj. Vi bad till Gud, och sedan lyssnade vi till vad han hade att säga. Vi hade gett företaget till Herren och det här angick honom som styrelseordförande. Min dotter sa: 'Jag tror inte att det här är från Gud. Han skulle inte göra så här. Det här är ont, så det kan inte vara från honom.' Min son sa något liknande. Min fru sa: 'Om Jesus kunde förvandla vatten till vin så kan han väl förvandla plast!' Till mig sa den helige Ande med sin stilla röst: 'Om du har tro, såsom ett senapskorn, så kan du tala till berget: Häv dig upp och kasta dig i havet!' Faktum var att allt var slut, men vi kom till slutsatsen att vi inte kunde acceptera situationen sådan den var.

Morgonen efter att vi fattat det beslutet, ringde telefonen. Det var ett samtal från London från en man som jag mött i Kina flera år tidigare. Han sa: 'Jag vet inte vad som hänt er, men jag har ett ord till er. Ni måste tala till det osynliga!' Jag talade om för honom att han verkligen talade rakt in i den situation vi var i just då. Jag tog det som en uppmuntran att stå i tro. Mannen kommenterade: 'Om ni inte kan handskas med så små saker, hur skall ni då kunna handskas med Kina!' Vi tog en ny bönestund, och nu gladdede vi oss för vi kände att Herren hade bekräftat vårt trosbeslut. Vi prisade honom

för hans kärlek och jag kände fysiskt hur tyngden av hela problemet ramlade av mig. Det var en fysisk känsla att pressen var borta. Jag prisade Herren för ett fullbordat verk och sedan ringde jag hem till min bror, som älskar att spela golf. 'Åk iväg och spela golf. Ta med hela familjen och åk till något trevligt ställe. Företaget betalar!' Det var fredag och jag hade ännu inte sett säckarna. På lördagen hade jag fullt upp, liksom på söndagen.

Först på söndag kväll kunde min familj och jag åka ut till fabriken. Jag var glad att jag inte tidigare hade sett lastpallarna, för de var många. Vi stod på gården och höll varandra i händerna. Vi hade sagt att vi inte tänkte acceptera att det fanns en enda förseglad säck. Vi stod bara där och prisade Herren, sedan ropade jag så högt jag kunde: 'Lyssna himlar, lyssna jord, vem är Herre över Alfapac? Hans namn är Jesus och i hans namn befäller jag nu alla plastmolekyler att vandra tillbaka.' Sedan gick vi runt och lade händerna på alla pallar och bad. Det tog tre timmar och sedan åkte vi hem. När morgonen kom öppnade personalen tusentals lådor och kontrollerade, det fanns inte en enda säck som inte gick att öppna! Företaget var räddat. All ära till Gud!"

Naturligt övernaturligt

Kapitel 6

Öppnade ögon

Se med trons ögon

I 2 Kungaboken 6:8-23 kan vi läsa om när kungen i Aram ligger i krig med Israel. Hur han än bär sig åt tycks emellertid Israels kung veta vad han har för planer och aktar sig för de platser där Arams armé ligger och trycker. Efter att detta hänt ett flertal gånger tror kungen i Aram att det är en av hans egna som varnar kungen i Israel. Men en av hans tjänare vet att berätta att det är profeten Elisa som meddelar Israels kung vad kungen i Aram till och med säger i sin sovkammare. Då vill kungen gripa Elisa och sänder en här med hästar och vagnar till den plats där Elisa befinner sig. När Elisäs tjänare stiger upp på morgonen ser han hären som omringat staden och grips av fruktan. Elisa svarar: "Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem" (v.16). Sedan ber Elisa: "'Herre, öppna hans ögon, så att han ser.' Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa" (v. 17).

Handbok för livet kommenterar det så här: "När Elisäs tjänare såg Guds väldiga armé av änglar försvann hans rädsla. Genom tron kan vi upptäcka mer av vad Gud gör för sitt folk än vad ögonen kan uppfatta. Kom ihåg när du står inför det som ser omöjligt ut att Guds resurser finns till hands även om du inte kan upptäcka dem. Använd trons ögon och låt Gud visa dig sina möjligheter."

Änglabesök på dopförrättning

Jag har själv aldrig sett en änglagestalt, men jag har hört en änglakör sjunga när en syster i vår församling sjöng solo på en gudstjänst. Det var fler än jag som hörde änglakören. Andra upplevde vingslag av änglar. Däremot har jag sett en mänsklig gestalt som utan tvekan var en ängel. Det var vid en dopförrättning i vår församling. Det var samtidigt lägeravslutning och många människor var samlade vid

stranden. Ganska många döptes, bl.a. en nyfrälst kvinna med mycket brokig bakgrund. Vår pastor bad alla pastorer och andliga ledare att komma fram och be för dem som döpts. En okänd person i vita långbyxor, vit tunika och långt lockigt guldgult hår kom fram till den nyfrälsta kvinnan, kramade om henne och talade rakt in i hennes liv om det som låg bakom och vad Gud hade för henne i framtiden. Jag stod bredvid och både hörde och såg detta. Personen bad också för en ung pojke innan han eller hon försvann och var spårlöst borta. Händelsen fanns inte med på det som fotograferats eller filmats, och ingen av oss kände någon pastor eller ledare med det utseendet. I Hebr. 13:2 står det att vi ska visa gästfrihet, för utan att vi vet det kan vi ha änglar på besök. Då måste de ju kunna uppträda som vanliga människor.

Änglabesök efter bön i tro

1993 drabbades den unga kvinna som följande vittnesbörd berättar om, av cancer. Läkarna fann tumörer i lungorna och i magen och en cellgifts- och strålbehandling inleddes för att om möjligt ändra på sjukdomsförloppet. I november 1994 avbröts cellgiftsbehandlingen eftersom hennes njurar blivit skadade. Istället fick hon dialysbehandling. Tack vare hennes och andras tro och förböner konstaterades ett par månader senare att alla svulsterna var borta. Tyvärr var njurarna så skadade att läkarna under hösten 1995 började prata om njurtransplantation och hon blev placerad på en väntelista. Kvinnan sa till läkarna att Gud skulle sända en ängel med en ny njure. Under ett halvt år gick hon regelbundet och nästan dagligen på dialys, men väntade samtidigt att ängeln med den nya njuren skulle komma när som helst. Men tiden gick och ingenting hände.

I mars 1996 skulle den vänstra njuren avlägsnas eftersom den inte fungerade. På det lokala sjukhuset förbereddes hon för operation på Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg och prover togs. Kvällen innan operationen besökte hon en troende kvinna och de bad tillsammans hela kvällen. Kvinnan upplevde inget särskilt, men vännen upplevde att ett svar hade kommit från Gud.

Morgonen därpå togs nya prover som helt plötsligt visade normala

värden. En grundlig röntgenundersökning genomfördes och därefter fördes hon till en operationssal där man via fyra titthål granskade henne.

När hon vaknade från narkosen satt en läkare bredvid henne och frågade: ”Såg du ängeln?” Istället för den ”döda” njuren hade kvinnan fått en ny njure, ny som hos ett nyfött barn! Hon kunde inte redogöra för änglabesöket. Han hade varit där utan att hon sett honom. Två nätter efteråt vaknade hon av att det var ljus i rummet. När hon öppnade ögonen såg hon en stor ängel stå mitt på golvet. Han sade ingenting men hade ett svärd i handen som pekade mot golvet. Då förstod hon verkligen att kampen var över och seger vunnen. Någon dialys har inte behövts sedan dess och njurarna arbetar som de skall. Hon har fått vara med om fler under efter det. Läkarna sa att hon aldrig skulle kunna få några barn eftersom hennes organ var förstörda. Idag har hon tre egna barn.

En kall och blåsig januaridag 1999 var hon ute på hala vintervägar med sina två små barn i baksätet. Plötsligt såg hon en stor älgko några meter från vägrenen, på väg att korsa vägen. I samma stund upptäckte hon en storväxt man som motade bort älgen så att den vände tillbaka åt samma håll varifrån den kommit. Hon stannade bilen och tackade mannen för hjälpen. Då kom han in i bilen och satte sig i framsätet. Det var trångt och han fick sitta lite krokigt samtidigt som han höll en del grejer som funnits på sätet i händerna. Han var ljushårig och endast klädd i vita byxor och ljusblå skjorta, trots kylan och blåsten. Därefter presenterade han sig: ”Mitt namn är Seat. Jag är din sons skyddsängel”. Kvinnan förmådde inte säga något eller fråga något, hon körde bara vidare. Efter någon kilometer försvann ängeln lika mystiskt ur bilen som han hade kommit in i den. Om han öppnade dörren eller inte har hon ingen aning om. Ända sedan pojkens födelse hade hon uttalat en önskan att få se sin sons skyddsängel, och hon fick sin önskan infriad. Hon förundrades över att ängeln burit en ljusblå skjorta, för ljusblått var pojakens älsklingsfärg.

Två dagar senare var samma kvinna åter ute på vägarna. En personbil hade hamnat i diket och en bärgningsbil var på plats för

att dra upp den. Hon tvingades stanna för att invänta mötande trafik och i samma stund hörde hon signaler från en långtradare bakom sig och förstod att han hade svårt att få stopp på sitt tunga fordon. Hon såg efter i backspegeln om han skulle kollidera med hennes bil. Då såg hon samtidigt Seat, tillsammans med ytterligare fem eller sex andra änglar. De höll emot långtradaren med sina händer och släpet ställde sig på tvären innan ekipaget stannade. Då var avståndet mellan bilen och långtradaren cirka två meter. Både hon och långtradarchauffören steg ur sina fordon och chauffören kunde inte förstå hur han lyckats stanna. ”Det var inte du, det var änglarna”, svarade kvinnan. Då blev han så förbluffad att han inte fick fram ett enda ord.

Räddad från överfall

En av mina medarbetare som kommer från Sydafrika berättar följande vittnesbörd om en ung svart flicka i den församling hon tillhörde. En mörk kväll i början på april var flickan på väg hem efter ett bönemöte. Hon tog en genväg och helt plötsligt hoppade två unga svarta killar fram bakom en buske med en stor kniv i högsta hugg. Hon visste att det handlade om våldtäkt och sedan skulle de troligtvis ta livet av henne, för sådant var inte ovanligt. Hon ställde sig framför dem och sa: ”Med min kropp kan ni göra vad ni vill, men min själ tillhör Gud och den kan ni inte skada!” Helt plötsligt kom ett starkt ljus. Den ene killen sprang iväg och den andra föll ner på marken och ropade: ”Jag kan känna Guds hand på mig!” Han skrek och hon fick be med honom till frälsning. Efter det följde han henne hem så att ingen annan skulle anfälla henne. Sedan dess har den unge mannen gått med henne till kyrkan varenda söndag, så han blev ordentligt frälst.

Ett rytande lejon

Ytterligare ett vittnesbörd från Sydafrika: En kvinna kom en dag in i sitt kök och upptäckte en man som just tagit upp en stor kökskniv. Hon förstod att han var där för att döda och ville inte skrika högt. Då hade hennes barn som tittade på TV i vardagsrummet kommit

springande till köket. Hon bad tyst: ”Lion of Juda, help me!” (=Lejonet av Juda, hjälp mig!). Det är ett av namnen på Jesus. Mannen släppte plötsligt kniven och sprang. Hon ringde polisen och mannen kunde arresteras. Kvinnan bad att få träffa honom och frågade varför han sprungit iväg. Han berättade att det stått ett stort lejon bakom henne. Lejonet reste sig på bakbenen och röt. Han sprang därifrån för att inte bli uppäten. När vi ber om Guds beskydd och hjälp kan det komma på många olika sätt!

En strålande ljusgestalt

I början av år 2002 hade ett par bestämt att de skulle be tillsammans innan de gick och la sig på kvällen. Plötsligt blev frun bländad av ett starkt ljus. Framför henne stod en mycket lång, ljus gestalt som strålade så starkt att hon nästan inte klarade av att se. Hon kunde inte se något ansikte och gestalten sa inget, men hon blev så uppfylld av den helige Ande att hon inte kunde sluta att prisa Gud. Det var en väldigt stark upplevelse som fyllde kvinnan med en övernaturlig glädje under lång tid.

Sommaren 2003 besökte hela familjen mannens familj i Etiopien under en månad. Då fick de förmånen att få besök av en kvinnlig evangelist som Gud använder på ett underbart sätt. Hon berättade om episoder som hade hänt dem som stämde, och talade även om kommande händelser. Hon sa att en av deras pojkar skulle få ett allvarligt problem, men att Gud var med och att allt skulle gå bra. Två dagar innan de reste tillbaka till Sverige fick en av sönerna hjärnmalaria, en form av malaria som kräver snabb behandling för att man ska klara sig. Med Guds hjälp upptäcktes det ovanligt snabbt, så att han kunde få medicin. Det var naturligtvis en fruktansvärd upplevelse för föräldrarna att se sin unge son sväva mellan liv och död. Men mitt i all oro upplevde de tryggheten i Guds stora makt och omsorg.

Evangelistkvinnan sade ytterligare att Gud i deras hem placerat en lång strålande ljusgestalt, som alltid är med och hjälper. Det var fantastiskt att höra att den gestalt som kvinnan ett och ett halvt år tidigare hade sett, ständigt beskyddade deras hem. Det var inte bara ett kort besök.

En vecka senare ordnades det en avskedsfest i svärföräldrarnas hem. Då berättade en syster till mannen om en dröm hon haft. Hon drömde att hon och en lillebror stod uppe på ett berg och tittade ner på det hus familjen bodde i. Hon beskrev hur huset såg ut med trädgård och omgivning och allt stämde perfekt, trots att hon aldrig sett deras hus. Och i huset såg hon en lång, strålande ljusgestalt. Där kom det igen. Tårarna bara trillade på parets kinder och de var djupt berörda av Guds omsorg. Kvinnan skriver: ”Jag är mycket tacksam för att Gud har visat det för oss på ett sådant här sätt, men är också övertygad om att hans kärlek och omsorg även gäller dig som läser det här. Även om du kanske inte ser det så tror jag att han skickat ut sina änglar för att beskydda och hjälpa lite här och var. Tag bara emot av hans kärlek.”

Den 11 september i Washington DC

I ett kristet TV-program från USA kallat ”The 700 Club”, hörde jag en hög militär från Pentagon berätta om änglars hjälp i räddningsarbetet efter terroristangreppet den 11 september. Han befann sig i en annan del av byggnaden när planet träffade Pentagon. Tillsammans med två byggnadsarbetare begav han sig till den skadade delen. Det fanns dock säkerhetsdörrar och inga vakter som kunde låsa upp. Plötsligt dök två män upp i vita uniformer från flottan. De sade ingenting men låste upp alla dörrar och hjälpte till i räddningsarbetet.

Officeren berättade hur byggnadsarbetarna hela tiden kallade honom kapten, vilket var fel, men en sådan dag bryr man sig inte om titlar. De vitklädda männen sade ingenting på hela tiden, men tillsammans kunde denna kvintett rädda mångas liv. Tyvärr får man inte höra talas om sådant i de svenska nyheterna.

Änglar i skogen på barnläger

Sommaren 2002 anordnade församlingen Fristaden ett läger i Dalsland för barn mellan 9 och 13 år. Lägre hade 45 deltagare från södra och mellersta Sverige. Där fanns tio tonårsledare som var 14–19 år gamla, samt sex vuxna ledare. Temat för mellanstadieläget

2002 var *Att möta Gud*. Grunden till temat var övertygelsen och erfarenheten att barn kan ha en personlig relation med Gud. Barn kan se syner, ha drömmar och se änglar. Dessutom har barn ett speciellt änglabeskydd. Efter några dagar av undervisning, gemenskap och lek inträffade följande efter ett kvällsmöte, då barnen och ungdomarna hade bett för varandra i små grupper. Under tiden som kvällsmaten intogs fortsatte flera av tonåringarna att be och de höll ut i flera timmar. Samtidigt som de bad och klockan hunnit bli halv tolv på natten, gick några mellanstadiekillar genom skogen på väg till tälten. De hade fått vara uppe länge sista kvällen. Det var då det hände!

En av killarna sprang ner till tältet. Han väckte de sovande och alla sprang ut i skogen för att se. Några trodde att det var ledarna som klätt ut sig i vita kläder, men det var änglar. Vissa barn såg tusentals änglar, andra uttryckte att de såg en hel här, andra hundra änglar. När de kom nerspringande till lägerchefen var de ganska uppskakade. Hon sade: ”Ni kan vara helt lugna. Det som händer i samlingssalen med tonårsledarna som ber, är så starkt att Gud har skickat hit änglar för uppdragen att verkställa bönerna”.

En 11-årig tjej berättar hur hon bad i samlingssalen när några killar kom och berättade att det var änglar nere vid sjön. Hon hade bett sedan hon var tre år att hon skulle få se en ängel, så hon gick dit ner. Hon fick där se två änglar och blev så glad att hon började gråta. Efter en stund blev Guds närvaro så stark att hon inte kunde stå på benen längre, utan hon föll ner på stranden. Det gick inte att få kontakt med henne, så några ledare bar henne genom skogen upp till samlingssalen. När hon låg där på stengolvet upplevde hon hur hon besökte himlen. Hon såg glimmande gator och glada människor. Jesus kom fram till henne och i slutet träffade hon sin storebror, som hade dött innan hon föddes.

Resultatet av änglabesöket var att alla barnen ville vara med och be. Du kan läsa mer om det i *Vad hände sen?*

Varför ser barn änglar?

Det verkar som barn har lättare än vuxna att se änglar. Man kan

undra vad det beror på. En pastor som besökte vår församling berättade om en kollega som bett aftonbön med sin son. Plötsligt sa sonen: ”Det står en ängel där i hörnet.” Pappan såg ingenting och försökte vifta bort det hela, men sonen insisterade. Till slut bad den frustrerade pappan sonen fråga ängeln varför inte han kunde se honom. Då svarade sonen: ”Han säger att dina ögon har sett för mycket ondska...” Det är tänkvärda ord.

Hundvakt

Änglar finns och hjälper oss fast vi oftast inte ser dem. En av mina vänner var med om en skakande upplevelse. Hon bor på nionde våningen i ett höghus. När hon klev ur hissen med sin hund, backade denne tillbaka in i hissen, hissdörren smällde igen och hissen började gå ner. Hunden, som väger 30 kilo, hade strypkoppel med 40 cm nylonrem. Matte höll andra änden av koppellet utanför dörren. Hon släppte det men handtaget med rullmekanism på koppellet tog naturligtvis emot. Hon sprang nerför trapporna för att stoppa hissen men hittade inte hissen någonstans. Under tiden ropade hon på Jesus. Tillbaka på nionde våningen hämtade hon en kniv i lägenheten och skar av bandet vid hissdörren. Nu hade 6-8 minuter gått. Efter ytterligare en språngmarsch till bottenvåningen och upp igen kunde hon konstatera att hissen fastnat och stod nästan på åttonde våningen. Genom hissönstret såg hon att hunden levde. När reparatören 25 minuter senare vevade ner hissen för hand så att dörren kunde öppnas, var hunden helt oskadd. Detta trots att han hängt länge i koppellet vid hisstaket och dunsat ner på golvet då det skars av. Han var inte ens rädd för hissen när han några timmar senare skulle ut igen. Det finns ingen annan förklaring än att en ängel hållit i honom så att han inte stryptes eller ens blev rädd! I Psaltaren 36:7b finner vi ordet: ”Både människor och djur räddar du, Herre.”

Hjälp på jobbet

Som lärare kan man behöva övernaturlig hjälp. En nyutexaminerad lärare hade problem med en klass yrkes elever på gymnasiet. Hon var ung och oerfaren och klassen bestod av enbart 16-åriga grabbar,

som inte alls hade lust att läsa engelska. Vid ett tillfälle skulle eleverna med hjälp av bandspelare spela in dialoger som de själva skrivit, men helt plötsligt var kassetbandet spårlöst borta. Någon hade stulit det, men vad skulle hon göra? Hon kunde inte kroppsvisitera dem och om hon fick ett utbrott, skulle de bara bli roade. Hon stod framför klassen och kände sig ganska hjälplös. Eftersom hon nyligen läst en bok om änglar, att de är utsända för att vara människor till tjänst, bad hon tyst: ”Snälla änglar, plocka fram kassetbandet åt mig”. I samma ögonblick ramlade kassetten i golvet ur en av pojkmarnas jacka. Den skyldige såg häpen ut. Han var avslöjad och läraren blev uppmuntrad. Änglarna var med henne i klassrummet!

En mur av änglar

Efter många år inom satanism och nyandlighet i olika skepnader hade en ung kvinna äntligen funnit Jesus, det sanna ljuset. Men kampen att bli verkligt fri tog flera år. Krafterna eller demonerna som tidigare varit en del i hennes liv försökte på allt sätt dra henne tillbaka in i det liv hon levte. Under en period då striden var som allra tuffast fick hon möjlighet att komma ut på landet några dagar tillsammans med sin självavårdare, bort från de sammanhang hon då levde i. På kvällen innan de skulle gå och lägga sig bad vännen att Gud skulle sätta ut änglar runt huset som ett skydd mot mörkret, sedan somnade hon ganska snabbt. Men kvinnan upplevde att kampen hårdnade. Hon beslöt sig för att ge upp alltihop och försvinna därifrån, tillbaka till det liv hon kände till. Hon klädde på sig och smög tyst ut genom dörren och stängde den försiktigt bakom sig. Hon började snabbt springa bort från huset, men efter några få steg sprang hon rakt in i en osynlig vägg och ramlade omkull. Hon fattade inte vad som hände utan försökte en gång till och en gång till, men sprang gång på gång mot en osynlig vägg som fanns precis runt hela huset! Hon blev mycket irriterad och undrade om hon höll på att bli tokig. Plötsligt mindes hon hur vännen bett innan hon gick och lade sig - ”änglar runt hela huset som ett beskydd under natten”! Då satte hon sig ner på trappen och grät. Jesus var starkare än allt hon tidigare hade mött. Trots att ”den andra sidan” inte ville lämna henne

i fred var hon nu Guds tillhörighet och stod under hans beskydd eftersom hon gett sitt liv till honom. Det var en av de starkaste upplevelserna under den tiden då hon fick gå från mörker till ljus. Idag, många år senare, är hon helt fri och både ödmjuk och tacksam till den Jesus som helt förvandlade hennes liv. Hon vet att det inte finns något mörker som inte ljuset, d v s Jesus, kan tränga igenom!

Bilen flyttades

En man berättar om en ovanlig händelse i början av 1980-talet. Han körde vägen mellan Uddevalla och Fjällbacka då bilen helt plötsligt drog åt höger, ut på vägrenen. Han undrade om det blåste men det var vindstilla. På nytt svängde han ut i körbanan och tänkte att om samma sak hände igen, skulle han köra på vägrenen och se vad som hände. Mycket riktigt så drog bilen iväg ut på vägrenen igen. Där slutade det att dra och bilen gick stadigt. Han närmade sig ett backkrön. Plötsligt dök det upp två stora långtradare sida vid sida. De tog upp hela vägen utom vägrenen där mannen körde. Allt gick så fort. Han höll hårt i ratten och sedan var mötet över! Om inte bilen flyttats ut i vägrenen, hade han flyttat in i evigheten. Denna erfarenhet gjorde det klart för mannen att Gud alltid vet hur vi har det.

Allt hopp var ute

En äldre kvinna låg inlagd på sjukhus. Hennes vita blodkroppar var alldeles för få, och hon höll på att få blodförgiftning i hela kroppen. Läkarnas ansträngningar gav inga resultat. Ett synligt problem var att sårerna efter kanylerna inte läkte ihop. Kvinnan bad sin make ringa till församlingen Arken i Kungsängen där man hade förbönstelefon. En god vän till mig satt just då vid denna telefon. När maken berättat situationen hörde hon sig själv säga: ”Det är lätt för Gud. Änglar ska komma med nya blodkroppar.” ”Ja, det ska jag hälsa henne,” svarade mannen. När han berättade detta för maken, tog hon emot det och såg för sin inre syn vilken vägg änglarna skulle komma igenom. Det blev inte första natten, men andra natten kom vita änglar precis som hon sett det. De hade var sitt paket insvept i en linneduk.

De öppnade paketet och hällde in något i bröstbenet.

På morgonen sade hon till läkaren: ”Titta, såren håller på att läka.” Han svarade: ”Ja, ja.” Utanför dörren mötte han maken och till denne sade han: ”Hon säger att hon håller på att helas, vad ska vi tro om det?” ”Det ska vi tro på,” svarade han. Vid provtagningen samma dag hade värdena gått upp och hon fick åka hem. Nya provtagningar några dagar senare visade att hon hade toppvärden. Jag har träffat detta par efteråt, när de var på besök i vår församling.

Guds hjälp varje dag

Eftersom jag själv är synskadad med endast några procent syn behöver jag Guds hjälp varenda dag. Omgivningen säger att det inte märks att jag är synskadad. Jag har aldrig sett en ängel, men jag är fullständigt övertygad och medveten om att jag har dessa omkring mig hela tiden. Den vita käppen jag fick för 30 år sedan har jag aldrig använt, men när jag korsat en trafikerad gata ensam brukar jag ibland vinka åt änglarna och säga tack.

Ganska nyligen upplevde jag ett särskilt beskydd. Jag stod på en meterhög trappstege och målade en vägg. När jag skulle gå ner råkade jag kliva ner vid fel sida och föll handlöst mot golvet med penseln i handen. Höften tog första stöten och det kunde ha gått väldigt illa. Märkligt nog kändes det som att landa i bomull. Det blev varken blåmärken eller ömma punkter. Det kändes som om en ängel lagt ner mig försiktigt på golvet.

Jag har berättat om hur jag trots synskadan ändå ibland och oförklarligt kunnat göra jättebra prestationer i olika bollsporter. Inte förrän nu när jag sitter och skriver om änglar, går det upp för mig att det är de som osynligt dyker upp på scenen och hjälper mig! De har säkert lika roligt som jag. När barnen på mellanstadiet besökte himlen berättade tre av dem om fotboll med änglarna. De gillar säkert sport och barnläger som omväxling på alla olyckor och svåra saker de annars blir kallade till. Läs boken *Den bästa dagen i mitt liv!*

Under min pastorsutbildning spelade jag amerikansk baseboll flera gånger i veckan under säsongerna. Gud sade till mig att vara som om jag kunde se, så jag började snurra runt med bollträet precis när

bollen kastades mot mig från ca 10 meters håll. Jag såg naturligtvis ingen boll, men träffade och sprang. Man sade att jag spelade bättre än de flesta i klassen och ändå var de andra seende och uppvuxna med baseboll. Trettio år senare spelade jag brännboll i vår församling. Det måste änglarna också ha tyckt var kul, för då varvade jag fyra gånger, men det gjorde inte min pastor!

Det är inte alltid änglarna hjälper mig att sikta rätt, men då får man ju något att skratta åt. Jag reser mycket i landet och talar på konferenser och dylikt. På vägen hem efter en konferens, stannade jag och teamet på en rastplats med kiosk och toaletter. Senare fick jag höra att det stod en stor skylt på toalettuset med varning för tjuvar. När jag kom ut från toaletten var de andra redan i bilen. Det var kallt och småregnigt och jag hade ingen jacka, så jag småsprang till bilen. Snabbt ryckte jag upp baddörren och hoppade in. Ögonblickligen slog doften av varmkorv emot mig. (Jag ser dåligt, men jag har inte dåligt luktsinne.) Det här stämde inte. Jag hörde skrik från framsätet som jag inte kände igen, och kunde konstatera att det var fel bil. De trodde nog att jag var en av tjuvarna som det varnades för! En av mina teammedlemmar kom springande när hon såg att jag hoppat in i fel bil, men det var för sent. Naturligtvis gick det att förklara, men roligt blev det. Behöver jag säga att det inte var första gången jag skrattat åt något sådant. Jag skulle nog kunna skriva en hel bok om bara roliga misstag.

Vad säger bibeln om änglar?

En av de mest kända bibelberättelserna om änglahjälp är när Daniel kastas i lejongropen för att han vägrar tillbe någon annan än Gud. Daniel berättade för kungen att en ängel tillslutit lejonens gap (Dan. 6). I Apostlagärningarna 12 kan du läsa om hur en ängel räddade Petrus ur fängelset. Jag vill fortsätta att visa på olika bibelord om änglar och deras uppdrag. Först och främst har barn skyddsänglar. Det står om detta i Matteus 18:10: ”Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte.”

Jag återger några bibelord tillsammans med kommentarer ur

Handbok för livet. Om du är intresserad kan du själv slå upp alla de bibelord som nämns i kommentarerna.

Hebréerbrevet 1:13-14: ”Till vilken av änglarna har han någonsin sagt: Sätt dig på min högra sida, tills jag har lagt dina fiender som en fotpall under dina fötter. Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen?” Änglarna är Guds budbärare, är skapade av honom och står under hans auktoritet (Kolosserbrevet 1:16). De har flera olika uppgifter: att betjäna de troende (1:14), att beskydda de hjälplösa (Matteus 18:10-11), att bära fram särskilda budskap från Gud (Uppenbarelsboken 14: 6-12), och att verkställa Guds dom (Apostlagärningarna 12:1-23, Uppenbarelsboken 20:1-3). Falska lärare i många av de första församlingarna menade att Gud bara kunde nås via änglarnas hjälp. I stället för att tillbe Gud direkt, föll de på knä för änglar. Här görs fullständigt klart att sådan undervisning är falsk. Somliga ansåg att Jesus var den förnämste bland änglarna, men dels är Jesus ingen ängel, dels ska änglar inte tillbes (se Kolosserbrevet 2:18, Uppenbarelsboken 19:1-10). Jesus är Gud, och det är bara han som ska ha vår tillbedjan.

Hela den 91:a psalmen i Psaltaren handlar om beskydd. Rubriken är ”Trygghet under den högstes beskydd”. Många kristna läser den psalmen och psalm 23 (herdepsalmen) varje dag. Psalm 91:11: ”Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig på alla dina vägar.” Ett av änglarnas uppdrag är att beskydda de troende (Hebréerbrevet 1:14). Det finns exempel på sådana ”skyddsänglar” i bibeln (Första Kungaboken 19:5, Daniel 6:22, Matteus 18:10, Lukas 16:22, Apostlagärningarna 12:7). Änglar kan också vara Guds budbärare (Matteus 1:13, Apostlagärningarna. 27:23-24). Änglarna visar sig inte annat än vid sällsynta tillfällen (4 Moseboken 22:31, Lukas 2:9). Psalm 103:20-21: ”Lova Herren, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning. Lova Herren, ni alla hans härskaror, ni hans tjänare som utträttat hans vilja.”

Det berättades i början av kapitlet om människor som man trodde var änglar. Kan de se ut som vanliga människor? Det bibelordet finns i Hebréerbrevet 13:2: ”Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom

gästfrihet har många fått änglar till gäster utan att veta om det.” Tre personer i bibeln hade änglar som gäster utan att veta om det: 1) Abraham (1 Moseboken 18:1ff). 2) Gideon (Domarboken 6:11ff). 3) Manoa (Domarboken 13:2ff). I Lukas 1:26 kan du läsa om ängeln Gabriel som budbärare: ”I sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en jungfru i staden Nasaret i Galiléen.” I början av kapitlet kommer han med budskap till Sakarias och Elisabet om att de ska få en son och ge honom namnet Johannes.

På olika ställen kan vi läsa om de himmelska härskarna. Vid Jesu födelse fick herdarna se dem. Lukas 2:13: ”Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud.” När Jesus tillfångatas använder han uttrycket ”mer än tolv legioner änglar...” Matteus 26:53: ”Eller menar du att jag inte kan be min Fader att han nu sänder till min tjänst mer än tolv legioner änglar?” Legion är ett latinskt låneord (legio) för en häravdelning på omkring 6000 man. Första Kungaboken 22:19: ”Jag såg Herren sitta på sin tron och himlens hela härskara stod hos honom på hans högra sida och på hans vänstra.”

På flera ställen står det om änglar som far upp till himlen och ner igen till jorden. 1 Mosebok 28:12 handlar om Jakobs dröm: ”Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden. Den nådde ända upp till himlen och Guds änglar steg upp och ner på den.” När Jesus kallar sina lärjungar säger Han bl.a. i Johannes 1:51b: ”Ni kommer att få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ned över Människosonen.”

Till sist några avsnitt om stridsänglar. Josua 5:13-14a: ”Medan Josua var vid Jeriko, hände sig en gång när han lyfte blicken, att han såg en man stå där framför honom med ett draget svärd i sin hand. Då gick Josua fram till honom och frågade honom: ’Tillhör du oss eller våra fiender?’ Han svarade: ’Nej, jag är befälhavare över Herrens här och har nu kommit hit.’” Vi ber till Gud om hjälp och han sänder den på olika sätt, bl.a. genom synliga eller osynliga änglar. Det finns mycket ondska i världen, men vi kan vara säkra på att det finns mångdubbelt fler änglar än demoner.

Förblindade ögon

Det är möjligt inte bara att få sina ögon öppnade, utan också att inte se det som faktiskt finns i det naturliga. Gud kan göra sådana mirakel när det behövs. Ett exempel finner vi i 2 Kung. 6:18-23:

När araméerna drog ner mot honom bad Elisa till HERREN och sade: "Slå detta folk med blindhet." Och HERREN slog dem med blindhet, så som Elisa hade bett. Elisa sade då till dem: "Det här är inte den rätta vägen eller den rätta staden. Följ mig, så skall jag föra er till den man som ni letar efter." Och han förde dem till Samaria. Men när de kom till Samaria, sade Elisa: "HERRE, öppna deras ögon så att de ser." Då öppnade HERREN deras ögon, och de såg att de var mitt i Samaria. När Israels kung såg dem, sade han till Elisa: "Skall jag hugga ner dem, min fader, skall jag hugga ner dem?" Han svarade honom: "Du skall inte hugga ner dem. Hugger du ner dem som du har tagit till fånga med svärd och båge? Sätt fram mat och vatten åt dem, låt dem äta och dricka och låt dem sedan gå tillbaka till sin herre igen." Då lät han laga till en stor måltid åt dem. Och när de hade ätit och druckit lät han dem gå, och de gick tillbaka till sin herre igen. Sedan kom det inte mer några arameiska strövskaror in i Israels land.

Araméernas här var ute efter Elisa. När de fann honom kände de inte igen honom och leddes rakt in i Israel. Där fanns Israels kung som gärna hade velat hugga ner hela fiendearmén. Det fick han inte tillåtelse till av Elisa. Istället fick han befallning att bjuda dem på mat. Det visade sig vara mer effektivt än någonting annat. Våld möttes med kärlek och fienden drog bort och kom aldrig mer igen. Någonting liknande säger Jesus i Matt. 5:44: "Älska era ovänner och be för dem som förföljer er. Då är ni er himmelske Faders barn."

Röd plånbok blev osynlig

En ung kvinna skulle passa sina brorsbarn när föräldrarna skulle resa bort. På morgonen i bilen på väg till dem talade hon med Herren och bad att änglarna skulle hjälpa henne och att de skulle ta vid där hennes händer och fötter inte räckte till. Dagen flöt bra och det var full fart på småbarnen. Vid middagstid for de på McDonald's för att äta. Det var lite rörigt och samtidigt ringde mobilen. Den låg längst ner i väskan och hon fick plocka upp en del saker för att hitta den. När samtalet var slut skyndade hon ut med barnen till rutschkanan. Ett par timmar senare när de var hemma igen ringde mobilen på nytt och när hon öppnade sin väska upptäckte hon att plånboken saknades! Hon tänkte efter och förstod att den blivit kvar på McDonald's på bordet. Där var mycket folk och hennes stora röda börs skulle synas väl. Det var ganska mycket pengar i den förutom bankkort, körkort och andra viktiga handlingar. En stund kände hon sig aldeles kallsvettig innan hon ropade till Gud: ”Du kan göra den osynlig – jag behöver inte oroa mig!” Hon tog barnen i bilen och körde tillbaka samtidigt som hon tackade Jesus för hans omsorg. Hon skyndade sig in. Väl synlig på ett bord låg den röda börsen mitt bland alla människor. Den var orörd och allt var kvar trots att det gått flera timmar.

Uppenbarelsen om Jesus

Nu har du läst många vittnesbörd om att se in i den osynliga världen. Men vad vi ser eller inte ser av änglar och dylikt är inte så viktigt för vårt kristna liv. Däremot är det livsförvandlande att få en uppenbarelse av Jesus. I andaktsboken *Allt för honom* av Oswald Chambers (Libris) hittar vi dessa tänkvärda rader:

Att vara frälst och se Jesus är inte samma sak. Många som får del av Guds nåd har aldrig sett Jesus. När du väl en gång har sett honom, blir du aldrig densamme som förr. Andra saker har inte längre samma dragningskraft på dig. Skilj alltid på vad du ser att Jesus är och vad han har gjort för dig. Om du bara vet vad han har gjort för dig, har du inte en

tillräckligt stor Gud, men har du sett Jesus sådan han är kan livet skifta bäst det vill – du härdar ut ändå, därför att du ”liksom ser den Osynlige” (Hebr. 11:27). Den blindfödde mannen i evangeliet visste inte vem Jesus var förrän han själv kom och visade sig för honom. Jesus visar sig för dem han gjort någonting för. Men vi kan inte diktera för honom när han skall komma. Plötsligt, vid vilket vägskäl som helst, kan han stå där: ”Nu ser jag honom!”

Jesus måste visa sig för din vän likaväl som för dig. Ingen annan kan se honom med dina ögon. Det kan uppstå splittring när den ene har sett Jesus, men inte den andre. Men du kan inte föra din vän till Jesus – det kan endast Gud. Har du själv sett Jesus? Då önskar du säkert att andra också skall göra det. ”De gick bort och berättade det för de andra, men inte heller de blev trodda” (Mark. 16:13). Du måste ”berätta” det för dem, även om de inte tror.

Texten handlar om ”Emmaus-lärjungarna”. En av de viktigaste och mest livsförvandlande bönerna du kan be är att få se Jesus!

Naturligt övernaturligt

Kapitel 7

Övernaturlig hjälp

Löften om hjälp

Det finns många löften i bibeln om att Gud vill hjälpa oss i våra omständigheter. Lägga märke till att det finns en koppling till bön och överlåtelse. Gud tvingar inte sin hjälp på någon, om man hellre vill klara sig själv får man det. Här är några av löfena:

Psalm 50:15: ”Ropa till mig på nödens dag, så skall jag rädda dig, och du skall ära mig.”

Jeremia 33:3: ”Ropa till mig, så vill jag svara dig och låta dig höra om stora och ofattbara ting som du inte känner till.”

1 Petrusbrevet 5:7: ”Kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er.”

Psalm 55:23: ”Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig. Aldrig skall han låta den rättfärdige vackla.”

Psalm 139:5: ”Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.”

Två barnhistorier

När jag var barn hörde jag följande historier i söndagsskolan. Sedan dess har jag använt dem många gånger för att illustrera Guds övernaturliga hjälp. Han vet vad vi menar även om vi ber tokigt ibland!

Två barn gick på en landsväg. Det fanns en farlig hund i närheten och när barnen fick syn på honom hoppade de ner i diket för att gömma sig. De behövde snabbt be Gud om hjälp och den första bön de fick fram var: ”Gode Gud, välsigna maten. Amen.” Det var förstås helt fel, med tanke på att hunden kanske skulle äta upp dem. Men Gud visste vad de menade och hunden vände och försvann.

En pojke vaktade får i en hage när grinden gick upp och fåren sprang ut. Nu var goda råd dyra. Pojken satte sig på en sten för att be. Han visste inte vad han skulle säga så han läste upp hela alfabetet.

Sedan sa han: ”Gode Gud, nu får du sätta ihop en bön själv. Amen.”
Sedan fick han in alla fåren i hagen igen.

Skenande go-cart

Min pastorsfamilj besökte vid ett flertal tillfällen en plats i Finland där det hölls kurser och man betjänade folk på olika sätt. På vintern hade deras femåriga dotter åkt go-cart ute på isen och klarat det med bravur. På sommaren var det dags igen men nu var go-carten ombyggd så att gasen fanns där bromsen förut varit. Hon trodde att hon kunde köra den och lyssnade alltså inte på instruktioner. Istället för att bromsa gasade hon alltså ännu mer. Till sin mors stora fasa åkte hon rakt mot ett uthus, mot soptunnor, vände och körde över buskar, mellan bilar och ut på en smal väg. Där gick en nybliven pensionär som just skulle resa ut till Afrika och få ge av sin tid ute i mission. Hon gick och bad och tackade Gud för det som hänt på kursen. Dottern hade ingen chans att väja utan var i full fart på väg mot den pensionerade kvinnan bakifrån. Kvinnan hörde plötsligt Gud säga: ”Hoppa!” Hon hoppade rakt upp i luften och precis då åkte en go-cart mellan hennes ben! Brorsan hann till slut ikapp go-carten och den stannade en och en halv meter från familjens bil.

Pastorsfrun gick skakad fram till kvinnan och tackade för att hon hoppat. ”Ja,” sa kvinnan, ”jag har alltid lovat Gud att jag alltid ska göra vad han säger och att jag ska göra det på en gång. Men han har aldrig förut bett mig hoppa så jag hoppade för glatta livet!” Om hon hade frågat ”Varför?” istället för att omedelbart lyda hade hon blivit skadad och inte kunnat åka på sin Afrikaresa. Tack gode Gud för lydiga pensionärer, och för Guds kraft som höll henne kvar i luften några sekunder längre! Det var ett bra samarbete!

En liten motorbåt

En av mina bekanta ägde en liten öppen motorbåt som hon köpt för 67 000 kr. En dag satt hon och läste då hon hörde en röst som lugnt och sansat sa: ”Gå ner och se till båten!” Det var planerat att hon skulle ut med den tillsammans med en del vänner någon dag senare. Hon svarade: ”Ja, det ska jag göra imorgon. Det är ingen

idé att göra det nu.” Då kom rösten en gång till, men den här gången så starkt och bestämt att hon blev rädd. Genast lade hon ifrån sig boken och cyklade ner till stranden. När hon kom fram till bryggan såg hon att båten låg snett emot bryggan. Aktertampen som är fäst i botten var avklippt. På kvällen blåste det upp till storm. Om hon inte lytt och åkt ner och tittat till båten hade hon inte haft någon båt morgonen därpå.

Hjälp i vinterkylan

En mycket kall vinterdag åkte jag med ett team 15 mil bort för att ha ett möte. Vi hade lånat en folkvagnsbuss för resan. Vi märkte snart att värmen inte fungerade i bussen. Bilrutorna isade igen och vi som var mötesklädda frös väldigt mycket. Det fanns inga filter i bussen och ingen av oss var kunniga på bilar. När jag satt och bad kom ordet ”säkring” i mitt huvud. Jag sa till den som körde att stanna vid en bensinmack. Vi köpte en ny säkring och fick den utbytt. Mycket riktigt var det den det var fel på. En ny säkring som kostade några kronor löste problemet. Det blev varmt och gott i bilen och vi hann tina upp innan mötet!

Ofta kommer Guds hjälp i konkreta situationer genom att han ger oss lösningarna i våra tankar. Guds utvägar är ofta väldigt enkla. Jag har hört någon definiera nådegåvan ”Visdomens ord” som Guds enkla lösning i en svår situation. Vid sådana tillfällen kan man antingen tänka: ”Varför kunde jag inte räkna ut det själv?” och så tacka Gud för hjälpen, eller ta åt sig äran och lämna Gud utanför. Ju mer vi övar oss i att öppna vårt sinne för Guds tankar och idéer, desto mer kan vi få uppleva det övernaturliga i våra naturliga liv.

Tappad nyckel

En vinterdag var en man i vår församling med sin icke-troende mor på fjällvandring. De hade kört med bil en bit uppåt fjället och parkerat där. Efter två timmars vandring kom de tillbaka till bilen. Mannen kände i alla fickor och kunde konstatera att han tappat bilnyckeln. Att hitta den i snön någonstans på fjället kändes som ett omöjligt projekt. Han bad tyst om Guds hjälp och började sedan

vandringen tillbaka i spåren. Efter ca 200 meter hittade han den och uttryckte sin tacksamhet över Guds omsorg. Mamman insisterade på att det bara var en slump. Men vilken trygghet att få räkna med Guds hjälp istället för slumpen!

Låst dörr öppnades

Första sommaren i USA var jag i New York City. Tillsammans med några tjejer vistades vi vid ett tillfälle i en lägenhet på tredje våningen i ett hus. Av någon anledning blev vi inlåsta, för husets ytterdörr måste låsas upp med nyckel även inifrån, och vi hade ingen nyckel. Det fanns ingen i huset vi kunde be om hjälp. Enda sättet att komma ut var att hoppa från ett fönster på tredje våningen, men det kändes inte som en lyckad lösning. Vi satt i trappan vid ytterdörren och funderade. Inom mig bad jag en tyst bön till Gud om hjälp. Plötsligt hörde vi hur det klickade till i låset. Jag reste mig upp och kände på dörrhandtaget. Mycket riktigt, dörren var öppen och vi kunde gå därifrån. Någon annan fick väl låsa efter oss, det bekymrade inte oss just då.

Christy och bildörren

En gång hade låset gått sönder på vår ena bildörr. Den andra dörren hade vi aldrig kunnat låsa upp utifrån. Så hände det mitt i stan att vi av gammal vana låste bildörren utan att tänka på att vi sedan inte skulle kunna låsa upp den igen. Vad skulle vi ta oss till? Vår dotter Christy var då sex år och inte rädlös. Mitt i folkvimlet på trottoaren tog hon oss i händerna, böjde huvudet och bad: ”Käre Jesus, vill du låsa upp dörren åt oss?” När vi sedan tog i handtaget gick dörren upp! Ofta har vi upplevt hur barnen har bett små enkla böner och fått svar direkt. Bön är ofta barnens första utväg. Deras okomplicerade tro kan vi vuxna lära oss mycket av.

Möte med älgjurar

En kvinna som bara ser på ett öga brukar alltid be Gud om beskydd innan hon ger sig ut på vägarna och brukar be att djuren ska hålla sig i diket. En gång körde hon på en smal kurvig väg mellan två orter

i Norrland då hon upplevde att hon skulle sakta ner farten och ta det lugnt. När hon sakta körde upp på backkrönet såg hon en stor vuxen älgdjur med stora horn som stod mitt på vägen. Nere i diket lite längre bak stod ännu en älg som stod och dansade med frambenen som om han blivit stoppad och inte kunde gå över. När hon stannade och tittade på de här älgarna började Gud tala till henne att han aldrig skulle lämna eller överge henne. Han skulle fortsätta beskydda och bevara henne och hjälpa henne. Älgarna stod kvar och tittade på henne, den ene fortfarande i diket tills hon högt sa ”Nu får du gå över”. Då sprang den över vägen och in i skogen. Det blev en stor händelse för kvinnan att Gud stannade två älgar för att tala till henne om sin trofasthet. Hon grät hela vägen tills hon kom ut på europavägen.

Spökhus i Taiwan

Sven och Anna Lena Alm, ett äldre pastors- och missionärspar i vår församling, har bott många år i Taiwan. Efter att ha tillbringat flera år i en äldre etablerad församling i Taiwan uppmanades de av missionsledningen att starta ett nytt arbete i en stor och tätbefolkad stad som heter Chungli på Taiwan. Den lilla familjen plus en kvinnlig evangelist flyttade in i ett stort hus som hade reparerats och utanför fanns en igenväxt trädgård. Det verkade som om det var länge sen någon hade bott där. Det blev en högtidlig invigning med många av ledarna på missionsfältet och sedan gick de med liv och lust in i arbetet. Men det skulle strax visa sig att det inte blev några lättköpta segrar. Möten utannonserades och de gick ut och delade ut traktater och inbjöd till mötena. Utan resultat. De satt där ensamma på förmiddagsmötena. Några få vågade komma på deras engelsklass. Folk verkade rädda. För vad? Allteftersom veckorna gick kände de sig alltmer obehagliga till mods. De blev nervösa och fylldes alltmer av fruktan. Konstiga saker började inträffa. Dörrar öppnades utan att någon människa syntes till. De höga engelska fönstren drogs upp och ner och möblerna flyttades. Detta hände två gånger per dygn. Naiva och oerfarna som de var, trodde de att detta hade en naturlig förklaring. Huset kunde ju, speciellt under blåst och dåligt väder,

knaka och ge ifrån sig underliga ljud. Allt blev dock värre. Deras ett år gamla dotter attackerades speciellt. Nappen rycktes ur munnen och kastades med kraft in i väggen. Hon knuffades ur sin gästol och slog sig illa. Deras japanska spets morrade och reste ragg. Hunden tittade rakt ut i mörkret som om den såg någonting. Hasande steg hördes utanför och nätdörrarna öppnades sakta. Det låter som en gammaldags spökhistoria, men detta var på riktigt!

Så småningom började paret och evangelisten inse att det finns någonting som heter onda andemakter. Sådant hade de bortförklarar förut och avfärdat det som fantasifoster av överspända människor. Helst av allt kände de att de ville sticka därifrån. De var mycket rädda. En av deras missionärskamrater upplevde att Gud sa att så länge de var rädda, hade makterna övertaget. Slutligen kom de överens med några av missionärskamraterna att samlas till bön och driva ut andemakterna. De gick från rum till rum och befallde de onda andarna att lämna huset och bad om blodets beskydd över byggnaden. Det var en stark och mycket enig bön. Resultatet lät inte vänta på sig. Omedelbart kändes skillnaden. Huset som var så fullt av demonisk aktivitet fylldes nu av frid och ro. En enda gång, ett par veckor efter utdrivningstillfället, försökte andarna att komma tillbaka. De kom in genom stora porten och gick genom hela huset och ut bakdörren. Med våldsamt kraft slängdes dörren igen och man riktigt kände hur rasande de var. De kunde helt enkelt inte vara där, för de hade Jesu blod emot sig.

Människorna i omgivningen förundrade sig. Hur kunde utlänningarna vara kvar? Huset var nämligen känt i hela stan som ett ”spökhus” och kineserna var rädda att ens komma nära det. Det blev ett starkt vittnesbörd för dem. Huset som varit ett högkvarter för satan, blev snart en plats där Gud uppenbarade sig genom den helige Andes kraft. Församlingen växte och blev större. Huset revs så småningom, men det byggdes ett nytt åttavåningshus på samma plats. Det rymde både gudstjänstlokal och lokaler för ungdomsmöten och söndagsskola, förutom lägenheter dit församlingsmedlemmar flyttade in.

Vilse i Kosovo och Polen

En annan av mina vänner åkte för ett antal år sedan på en förbönsresa till Kosovo och var den enda som åkte från Landvetter i Göteborg till Dubrovnik. (De andra i teamet skulle komma från Arlanda, ledda av Kjell Sjöberg.) Det enda hon hade var ett telefonnummer till pastorn i en liten pingstförsamling. När hon kom fram till Pristina med buss och beställde samtalet, sa telefonisten efter några försök att det inte fanns någon abonnent på det numret. Kvinnan hade varken namnet på hotellet de skulle bo på eller någon bekant att vända sig till. Då visste hon ingen annan råd än att be till Gud: ”Du ser att jag är här och nu tar jag en buss in till centrum, så får du leda mig. Jag har ingen aning om vart jag skall ta vägen.” Hon tog bussen i rusningstrafiken på morgonen och det var fullt med folk överallt. Hon gick av i centrum och bar på en ganska stor väska. Vid ett trafikljus bad hon att en ängel skulle visa vägen och ställde ner väskan. Då säger plötsligt en röst: ”Hej! Ska jag hjälpa dig med väskan? Vi ska vara i hotellet här borta.” Då stod Kjell Sjöberg framför henne, ute på en morgonpromenad! Denna timing blev en sådan uppmuntran för alla i teamet.

Ett tiotal år senare berättade hon om denna händelse under en missionsresa till Polen. De åkte i två bilar och Paul Forsén var teamledare i den första bilen. Meningen var att de skulle hålla kontakt med mobiltelefon. Men just då hon berättade om händelsen upptäckte hon och den person hon åkte med att deras telefon inte var laddad och att de inte hade någon laddare som kunde användas i bilen. De hade ingen kontakt med Paul, ingen adress, bara namnet på en pastor i den stad de skulle till (som senare visade sig inte ens bo på den platsen). Då bad de Gud om hjälp att hitta vägen, precis som den gången i Kosovo. De körde rakt fram och när de upplevde att de skulle svänga så gjorde de det. De närmade sig statskärnan. Vid en liten restaurang stannade de och laddade mobiltelefonen. Så småningom fick de kontakt med Paul som oroligt undrade vart de tagit vägen. Vid närmare beskrivning visade det sig att han befann sig alldeles i närheten. Efter tio minuter kom han förbi och plockade upp dem!

En annan gång när Paul var på missionsresa till Polen hade han själv problem med att hitta rätt. Han hade fått adressen till pastorn, men eftersom han inte är så bra på polska hade han stavat fel och hittade inte adressen på kartan. Han visste inte var kyrkolokalen låg, för gruppen hade bytt samlingslokal. Mitt i stan bad han Gud om hjälp med att hitta dit. Då lyfte han blicken och såg andrepastorn tjuo meter framför sig och ropade hans namn. Andrepastorn i sin tur hade varit hemma i sin lägenhet och upplevt att han skulle gå ner på stan. Han gick in i ett varuhus men det kändes inte rätt så han gick ut igen och frågade samtidigt Gud varför han ville att han skulle gå ner på stan. Då hörde han plötsligt sitt namn ropas! Skrattande hoppade han in i bilen och visade dem vägen till lokalen.

Tidningsannonsen

Jag och min familj bodde i en ganska liten lägenhet i Lund och behövde större plats. En dag såg vi en annons i tidningen om en villa till uthyrning utanför Lund. Hyran var låg och allt lät perfekt. Det kändes som det var vårt hus. Intresserade skulle svara per brev till tidningen. Tre-fyra dagar senare vaknade jag tidigt på morgonen med ett ryck. Jag hade glömt svara på annonsen! Jag grämde mig över att ha glömt det, det som kändes så rätt för oss. Nu var det säkert för sent... Jag skrev ändå ett brev och berättade om oss som familj och vårt intresse av att hyra huset. Efter en vecka kom ett telefonsamtal och en förfrågan om vi fortfarande var intresserade av huset. Den dåvarande hyresgästen skulle flytta och ville hitta en efterträdare som kunde ta över lite möbler och andra saker. Han hade bestämt i förväg att det brev som låg överst i högen när han hämtade svaren på tidningen skulle få erbjudandet, eftersom han inte ville läsa fler brev. Det hade kommit ca 350 svar, men eftersom jag ”glömt” att svara, kom vårt brev sist. Det huset hade vi i sex år och där byggde vi vår första inspelningsstudio.

Ännu ett bostadsunder

20 år efter detta tillfälle upplevde jag ännu ett påtagligt gudsingripande när det gällde boendet. Alla tre barnen var utflugna

ur boet och jag behövde flytta till en mindre lägenhet. Jag hade inte ställt mig i bostadskö för jag visste inte var i stan jag ville bo. En dag fick jag plötsligt en ingivelse att ringa Uddevallahem, som har de flesta lägenheter i stan, och fråga om de hade någon ledig tvåa. ”Vi har precis fått in en som ännu inte gått ut till bostadskön. Vi kan boka dig på den”, blev svaret. Jag tittade på lägenheten samma dag och skrev kontrakt. En äldre kvinna hade avlidit och därför gällde bara en månads uppsägning. För första gången i mitt liv fick jag välja nya golv och tapeter, för hela lägenheten skulle renoveras innan jag flyttade in. Efter en månad satt jag i min nya lägenhet med perfekt läge, gångavstånd till allt och bara fem minuters promenad till havet. Jag hade aldrig kunnat hitta något så bra själv och dessutom är det lång kö för att få lägenhet i dessa hus. På sommarhalvåret är jag dagligen vid havet, får idéer och går hem och skriver ner dem. Nästan hela denna bok har kommit till i denna kreativa miljö. Gud har omsorg om detaljerna i våra liv och på märkliga sätt kan han ta oss förbi byråkratin. Ef. 3:20 lyder: ”Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran...”

Vad ingen lägenhetsinnehavare visste, var att höghuset jag bodde i skulle renoveras och att alla skulle tvingas flytta ut en tid på hyresvärdens bekostnad. När jag just då ringde och frågade efter en annan lägenhet såg man chansen att slippa betala min flytt. Därför fick jag gå före i kön och fick en lägenhet med drömläge. Gud såg till att jag ringde precis rätt dag och stund!

Gud har många gånger talat till mig genom versen ”Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du ska vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig” i Ps. 32:8. När jag fick lägenheten blev den sista delen verklig för mig på ett nytt sätt. Gud vakar över mig, mina omständigheter och detaljer som är helt omöjliga för mig som människa att räkna ut. Vilken trygghet!

Möbelförvaring

En av mina vänner hade varit i Afrika och Holland i missionsarbete i 7 år. Under den tiden hade hon förvarat sina möbler och personliga

tillhörigheter från en tvårumslägenhet hos ett äldre par som fritt hade upplåtit ett vindsutrymme. När hon kommit tillbaka till Sverige gick hon ett år på bibelskola i Stockholm. En dag ringde kvinnan och berättade att hennes man dött och att huset skulle säljas. Hon var tvungen att hämta sina möbler. Det blev en verklig utmaning, för hon befann sig långt därifrån och hade inga pengar att hyra något lagerutrymme. Det skulle bli alldeles för dyrt. Då bad hon: ”Du Gud, som ruvar över hela jorden, du helige Ande som vet vad som händer och sker överallt, du måste veta var det finns tomma vindsvåningar i den staden. Ge mig tankar och visa mig vart jag skall vända mig.” Det kom en tanke att hon skulle kontakta en äldre man i den aktuella staden. En ledig helg ringde hon upp honom och åkte sedan till honom och förklarade sin situation. Han hade inte själv plats över men visste att grannen bodde ensam och säkert hade plats. Tillsammans gick de och ringde på hos den för henne okände grannen. Hans vind var nästan tom. Efter en vecka när hon ringde upp igen fick hon besked att hon kunde få disponera utrymmet. ”Förresten är det en del missionärer som har bott i en av mina lägenheter”, lade han till. Gud vet både vem som har plats, hjärta för saken och hur man ska få kontakt!

Ett litet problem

En liten pastorsson hörde en dag sin pappa predika om att det var viktigt att låta Jesus komma in i ens hjärta. På kvällen när det var dags för aftonbön pratade pappa om hur stor Gud är, att han håller hela världen i sin hand. Då utbrast pojken: ”Om Gud är så stor och ska få plats i mitt hjärta, då sticker han ju ut överallt!”

Specialavtal

En man var mycket bekymrad. Egentligen ville han bli frälst men han vågade inte ta emot Jesus, för han brottades med ordet ur Rom. 10:9-10 där det står: ”Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.” Det gick flera

år, men till slut frågade han en vis man hur han skulle bära sig åt. Denne gav honom rådet att upprätta ett specialavtal med Herren. De skulle hålla hans frälsning hemlig, bara Gud skulle veta om det. Det lät som ett bra förslag. Han bad i sin ensamhet och lämnade sig åt Gud. Sedan gick han ner till sin familj och utbrast: ”Är det inte fantastiskt att jag har blivit frälst och jag behöver inte berätta det för någon!”

”Acts 2:38”

En kvinna hade hört undervisning om makten i Guds Ord, om att tala Ordet över olika situationer där man ville se förändring. En dag när hon kom hem mötte hon en inbrottstjuv i dörren, på väg ut med hennes TV. Hon kom inte på något annat att säga utan ropade bara ”Acts two thirteight” (Apg. 2:38). Sedan ringde hon polisen och inom fem minuter var de på plats. Tjuven stod kvar med TV:n. Poliserna sa: ”Är du tokig? Varför står du kvar? Du hade ju hunnit ställa ifrån dig TV:n och springa iväg.” Han svarade: ”She said she had an axe and two thirteights!” (Vilket i översättning betyder: Hon sa att hon hade en yxa och två trettioåttor, en sorts revolverar.)

Gud griper in som svar på bön

När Gud skapade människan och gav oss en fri vilja och auktoriteten att råda på jorden, gav han därmed också bort den juridiska rättigheten att gripa in när han vill. ”Himlen är Herrens himmel och jorden har han givit åt människors barn”, säger Ps. 115:16. Adam och Eva valde olydnad och därmed fiendens sida och gav honom makten. Lukas 4 berättar om hur Jesus frestas av djävulen i öknen. Han visade Jesus alla riken på jorden och erbjöd honom makten över dem bara han tillbad honom. Djävulen sa: ”... åt mig har den överlämnats och jag ger den åt vem jag vill” (v.6). Detta är orsaken till all ondska, terror, våld, sjukdom och lidande i världen. Många säger: ”Om Gud är så god, om Gud är kärlek, hur kan det då se ut som det gör i världen? Hur kan han tillåta det?” Svaret är

att människans fria vilja med själviskhet, hat och maktbegär har ställt till det och Gud kan inte gripa in mot vår vilja. Han förgriper sig inte på någon och bryter sig inte in, utan väntar på vår inbjudan. Det är här bön kommer in. Gud har valt att göra sig beroende av vårt gensvar till honom. Han griper in som svar på bön, det ger honom den juridiska rättigheten att gripa in.

I bönen *Fader Vår* undervisar Jesus lärjungarna hur de ska be: ”Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn. Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen. Ge oss idag vårt bröd för dagen. Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss. Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde” (Matt. 6:9-13). Vi ber att Guds vilja ska ske och att hans planer ska gå i fullbordan, både i stort och smått, i våra liv och i världen. Vi vet att hans vilja är att alla människor ska söka räddningen hos honom och komma till insikt om sanningen (1 Tim. 2:4). Sedan ber vi också för våra behov, ”vårt bröd”. Gud vill fylla alla behov, både andliga, själsliga och fysiska. Vi kan med frimodighet lägga fram vår brist inför honom, han som är alla goda gåvors givare. Vi ber även att vi ska kunna förlåta dem som behandlat oss illa, för på samma sätt som vi förlåter blir vi själva förlåtna. Att förlåta är inte detsamma som att godkänna de fel andra gjort mot oss. Tvärtom, trots att någon eller några gjorde fel, väljer vi att överlåta vår rätt att hämnas till Gud som är ”större än vårt hjärta och vet allt” (1 Joh. 3:20). Vi är ju själva i behov av förlåtelse! Även vi gör fel och sårar andra, ibland utan att själva förstå det. Det är dessutom det enda sättet att leva i frihet, utan bitterhet, missunnsamhet, missmod och förkastelse. Till slut ber vi om att Gud ska beskydda och bevara oss från det onda. Ondskan finns i vår tillvaro och kan slå till när vi minst av allt väntar det. Ondskans realitet visar att vi har all anledning att be Gud bevara oss och beskydda oss, för vi är mycket sårbara.

När vi från hjärtat ber bönen ”*Fader vår*” inbjuder vi honom att agera här ibland oss. Vi ber för våra egna behov men också för andra som inte ber själva. På Herrens uppmaning ber vi även för regering och all överhet (1 Tim. 2:1-2). Tänk på detta: Gud har gjort sig beroende av dina böner. Du är Guds samarbetspartner så

att han kan verka på jorden.

Eftersom tid eller rum inte existerar på samma sätt hos Gud som hos oss, vet han i förväg vad vi skall be och låter oss därmed gå ”i förutberedda gärningar” (Ef. 2:10). ”Det skall ske att innan de ropar skall jag svara, medan de ännu talar skall jag höra”, säger Jesaja 65:24, och här följer ett vittnesbörd som verkligen illustrerar sanningen i det bibelordet.

Ett barns tro

Den här berättelsen skrevs ner av en läkare som arbetade i Centralafrika. En kväll hade hon arbetat hårt för att rädda livet på en kvinna på förlossningsavdelningen. Trots alla ansträngningar dog kvinnan och lämnade efter sig en för tidigt född baby och en gråtande tvåårig dotter. Även om de bodde vid ekvatorn var nätterna ofta kyliga och babyn behövde hållas varm för att överleva. Barnmorskan gick för att lägga ved på elden och fylla en varmvattenflaska. Hon kom strax tillbaka och berättade förtvivlat att deras sista varmvattenflaska just gått sönder. Det fanns inget annat att göra. Hon var tvungen att lägga babyn så nära elden som möjligt och ligga bredvid henne för att skydda henne från drag. Följande dag bad läkaren som vanligt en stund tillsammans med de barnhemsbarn som ville be med henne. Hon nämnde några böneämnen och berättade om den lilla babyn som behövde hållas varm och nämnde varmvattenflaskan. Under bönestunden bad tioåriga Ruth rakt på sak: ”Käre Gud, sänd oss en varmvattenflaska. Den gör ingen nytta imorgon, för då har babyn hunnit dö, så var snäll och sänd den i eftermiddag.” Läkaren höll andan över den djärva bönen, men innan hon hann blinka fortsatte Ruth dessutom: ”Och medan du ändå är på gång, skulle du också kunna skicka en docka åt den lilla flickan så att hon vet att du verkligen älskar henne?” Kunde läkaren säga ”Amen” åt den bönen? Hon visste att Gud kunde göra allt, men nog fanns det väl gränser? Enda sättet Gud kunde svara på en sådan bön vore att sända ett paket hemifrån USA och hon hade varit i Afrika i fyra år utan att få ett enda paket. Och om nu någon händelsevis skulle skicka ett paket – vem skulle lägga i en

varmvattenflaska? Hon bodde ju vid ekvatorn!

På eftermiddagen kom ett meddelande till sjuksköterskeskolan där hon undervisade, att det stod en bil vid hennes hus. När läkaren kommit hem var bilen borta, men ett 10-kilos paket stod på verandan. Hon kände tårarna bränna bakom ögonlocken och sände efter barnhemsbarnen. De hjälpte till att varsamt öppna paketet. Spänningen steg och allas ögon var fokuserade på kartongen. Nya kläder till barnen, bandage till de leprasjuka, russinaskar... och en splitterny, varmvattenflaska av gummi! Ruth rusade fram: ”Om Gud har sänt en varmvattenflaska, då måste det finnas en docka också!” Och mycket riktigt – hon drog fram en söt liten docka. Hennes ögon lyste, hon hade aldrig tvivlat. ”Får jag följa med och ge den här dockan till den lilla flickan så att hon förstår att Gud älskar henne?” frågade hon.

Paketet hade varit på väg i fem månader. Läkarens före detta söndagsskoleklass hade packat det och ledaren hade varit lydig Guds maning och lagt i en varmvattenflaska, t.o.m. till ekvatorn. En av flickorna hade lagt ner en docka till ett barn i Afrika... fem månader innan, som svar på en bön som en trosviss tioåring bad samma dag paketet kom!

Riksdagsman på Skansen

En kristen riksdagsman var med sin fru och sina barn på Skansen. På väg tillbaka till bilen fick de bråttom eftersom parkeringstiden höll på att gå ut. Mannen sprang i förväg för att slippa få böter. När frun och barnen kom gående på trottoaren körde en bil förbi och stannade lite längre fram. Föraren talade med en parkeringsvakt som fanns i närheten. När frun gick förbi hörde hon att de pratade om en plånbok och hon såg parkeringsvakten hålla en plånbok i handen. Hon fick en ingivelse och sa: ”Det kan vara min mans plånbok!”. De frågade vad han hette och mycket riktigt stod hans namn i den. Han måste ha tappat den då sprang förbi mot bilen och den ärliga bilisten lämnade den till parkeringsvakten. En mycket tacksam riksdagsman slapp spärra passerkort till riksdagen, riksdagslegitimation, körkort och en massa andra kort!

Äventyr i Albanien

1996 var jag med ett team på missionsresa till Albanien. Vi skulle mötas av en tjej i 25-årsåldern från vår församling som var där på missionsuppdrag tillsammans med några andra ungdomar. När vi anlände med båt från Grekland var hon försenad p.g.a. en strapats. Hon hade varit i huvudstaden Tirana och där tagit ut en större summa pengar. På vägen tillbaka med buss som tog ett antal timmar, hade man stannat för en matpaus. Åter på bussen upptäckte hon att hennes handväska var borta! I den hade hon pass, mobiltelefon och en stor summa kontanter, alltihop mycket begärligt i ett land i kris som Albanien. Hon insåg att hon förmodligen hade glömt den på restaurangen. I panik hoppade hon av bussen och liftade tillbaka till restaurangen. När hon kom in fanns ingen väska på stolen där hon suttit, men personalen sa: ”Vi har väskan här och vi har inte rört den.” Allt fanns kvar! Tacksam över Guds beskydd inväntade hon nästa buss för att kunna möta oss.

Ett par år tidigare hade samma tjej åkt tillsammans med sitt team med en buss nyfrälsta ungdomar från Lusjne ut till kusten för att ha dopförrättning. I Albanien måste man ha tillstånd för att åka med en organiserad bussresa och förflytta människor från en plats till en annan. Tillståndet var ordnat och hon hade fått papper på detta. Det fanns ingen stämpel på pappret men hon hade inte uppfattat att det behövdes. Under resan blev de stoppade av poliser, civilklädda finanspoliser, som skulle kolla att alla papper var i ordning. Då det inte fanns någon stämpel på tillståndet ansåg de att det skulle bli en kostnad på ett antal hundra dollar. Hon diskuterade med poliserna och förklarade vart de var på väg, att det handlade om ideellt kyrkligt arbete och att de inte hade några pengar. Poliserna gav sig dock inte utan krävde en stämpel. Till slut blev den unga svenskan arg och tänkte att de minsann skulle få sin stämpel. Hon drog tummen över sina läppar och satte ett tumavtryck av rött läppstift under namnteckningen på pappret. Då skrattade poliserna plötsligt och lät dem åka!

Det är inte allt märkligt som är oförklarligt. En präst, iklädd prästkläderna, fick slut på bensinen ute på en landsväg. Han gick till närliggande bondgård och frågade om de hade bensin som han kunde få köpa. Det gick bra, men eftersom de inte hade någon dunk, fick han ta bensinen i en potta. När han sedan skulle fylla på i tanken, körde en annan bilist förbi och sade: ”Tänk den som hade sådan tro!”

Kapitel 8

Bespisningsunder

Korparna kom med mat

När Elia talat om för den ogudaktige kungen Ahab att det inte skulle regna på tre år, gick han på Guds befallning och gömde sig vid bäcken Kerit, öster om Jordan. ”Du skall dricka ur bäcken och jag har befallt korparna att ge dig att äta där” sa Gud (1 Kung. 17:4). Korparna kom med bröd och kött på morgonen och han drack ur bäcken tills den sinade, eftersom det inte regnade i landet. Därefter sände Gud honom till en änka i Sidon. Hon var just på väg att baka sitt sista bröd åt sig och sin son. De skulle äta det och sedan dö, förklarade hon. 1 Kung. 17:13-17:

Då sade Elia till henne: ”Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son. Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan ska inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då Herren låter det regna på jorden.” Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt. Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk. Mjölet i krukan tog inte slut och olja fattades inte i kannan enligt det ord som Herren hade talat genom Elia.

Elisa var också med om ett bespisningsunder. I 2 Kungab. 4:42-44 berättas om hur hundra man mättades med tjugo kornbröd.

Även i modern tid kan vi få vara med om under när det gäller mat. Här följer några vittnesbörd från mitt eget liv och andras.

Kycklingunder

Sista året vi bodde i USA upplevde vi något som man kan kalla ett bespisningsunder. Det liknade det som Israels barn fick uppleva

under 40 år i öknen då de varje dag fick manna att äta. Ed läste vid ett universitet under sommaren och var borta under veckorna. Kostnaderna var höga och vi behövde be om Guds hjälp. Jag gav gitarrlektioner och som elev hade jag bl.a. en 16-åring som bodde i närheten. Hon hade fått jobb på en nyöppnad kycklingrestaurang Kentucky Fried Chicken. Efter en lektion flög något ur munnen på mig som jag rakt inte planerat att säga: ”Vad gör ni med överblivna kycklingbitar när ni stänger på kvällen?” ”De måste vi slänga”, sa hon. ”Det är hälsovårdsnämndens regler.” ”Om du vill kan du lämna kyckling här efter jobbet, så får du gratis gitarrlektioner”, sa jag. Så blev det. Halvtolv på kvällarna brukade det knacka på dörren och vi fick en kycklingleverans, ibland upp till hundra bitar av olika rätter. Vi åt kyckling flera gånger om dagen under ett helt år. Barnen var små och gillade att hålla i kycklingklubborna. Vi skaffade en stor frys och varje söndagskväll stannade en annan bil utanför vårt hus, från ett kristet rehabiliteringshem utanför stan. Där var många munnar som blev mättade med kyckling det året. Ett under är att vi aldrig blev trötta på kyckling! Det hör fortfarande till mina favoriträtter.

Välsignad pepparsås

En kvinna var ledare på ett scoutläger som EFS ordnade i Skåne och hade ansvaret för inköp av mat. Det var ett ganska stort läger med ca 70 deltagare. Det brukade dessutom ordnas en besöksdag då föräldrar och syskon till deltagarna kunde komma på besök. Kvinnan hade tänkt bjuda på etiopisk pepparsås på smörgås och gjorde en förfrågan bland deltagarna hur många som kunde tänkas komma, så att hon kunde laga tillräckligt med pepparsås och köpa in nog med bröd. Det visade sig att det skulle komma ungefär 80 gäster. Dagen kom och pepparsåsen till 80 gäster var klar. Det visade sig då att det kommit många fler besökare än beräknat och att pepparsåsen inte skulle räcka. Hon och några till av ledarna samlades runt kastrullerna och bad att både såsen och brödet skulle räcka till alla som ville ha. Sedan gick de i tro och bjöd in alla som ville till en smaklig måltid. Det var väldigt många som kom, ungefär 120 stycken, och en del tog till och med om. När alla hade fått och var mätta var

både pepparsåsen och brödet slut. Det var ett bespisningsunder och de prisade Herren för hans godhet.

Fiskunder

Det här hände i Grekland sommaren 1982. Loren Cunningham och Janice Rogers skriver i boken *Hörde jag rätt?* om ett gäng förväntansfulla evangelister som fastade och bad om en stor skörd. Men de kom att få skörda annat är själar också. De arbetade ombord på båten Anastasis som låg i docka för reparationer i Aten. Det hela började med tolv fiskar som utan vidare hoppade upp ur vattnet och landade framför fötterna på en av besättningsmännen. Några dagar senare hoppade en stor tonfisk upp och blev välkommen föda för de unga evangelisterna. Senare på dagen hade några teammedlemmar andakt vid havet när ett ton fisk hoppade upp på stranden! Lokalbefolkningen rusade fram för att också få del av den märkliga fångsten. Även dagen därpå kunde folk springa ner till stranden för att hämta fisk. De kommenterade Anastasis' besättning med orden: "Gud är med de här människorna!" Lika plötsligt som fisken hoppat upp på land och signalerat en riklig skörd av själar för Anastasis' barmhärtighetsverk, lika hastigt frigjordes medel för att betala reparationerna på varvet. Pengar från hela världen strömmade in!

Välsignad påskfest

Kerstin, föreståndare för RIA-center för missbrukare i Nässjö, fick vara med om ett matunder på RIA. Två gånger om året brukar man ordna fest för de utslagna och denna händelse ägde rum en långfredag. Dagen började med kaos då föreståndarens man som skulle följa med och laga mat plötsligt fick feber och magsjuka. Den frivilligarbetare som skulle varit med, och som också var duktig på att laga mat, fick åka in akut på lasarettet. Den ersättare som kunde skaffas i all hast kunde inte laga mat, var fruktansvärt nervös och inte troende, men tillsammans började de göra i ordning, öppna sillburkar, laga köttbullar, omelett, Janssons frestelse och lite annat. De hoppades att det inte skulle komma så många just den dagen.

Gästerna började droppa in och åt med god aptit. Föreståndaren kunde konstatera att två långpannor med omelett och Janssons frestelse aldrig skulle räcka. Fjorton stycken hade redan kommit och när de tittade ut på gården så vällde det in folk. Det fanns inga fler ingredienser och ingen tid att hinna laga mer mat. Hastigt beslöt hon sig för att springa upp på andra våningen för att vara ensam med Herren en stund. Bakom en dörr bad hon en halv minut: ”Du ser att vi ska ha fest här och du ser hur mycket mat vi har kvar. Det kommer inte att räcka och du ser allt folk på gården. Men jag ber att du ska välsigna maten och att alla ska få äta sig mätta.” Sedan rusade hon ner igen och välkomnade gästerna. Alla var glada, tog tallrikar och började äta. Hon stod och tittade på plåtarna hela tiden och det märkliga skedde att maten inte tog slut, det var hälften kvar hela tiden. Hon såg inget konstigt, bara att det var mat kvar. När över 30 personer ätit fanns det ändå kvar så att både hon och medhjälparen kunde ta med sig hem. Kerstin tog med sig mat till sin sjuka medarbetare och till sin man och resten frös hon in! Fortfarande tackar hon Gud för den oförlömliga upplevelsen. Det var precis som det lärjungarna fick vara med om, säger hon.

Risundret

Det var en svår hungersnöd i Korea och massor av människor dog av svält. En svensk missionär, Gösta Öhman, köpte en 80-kilos rissäck för de sista pengar han hade, berättas det i boken *Risundret* (Koinonia Förlag). Han tömde upp riset i en trälåda och sade: ”Pris ske Gud att vi har lite mat igen!” Då hörde han en röst säga: ”Tänker ni äta upp detta ris själva, när så många människor dör runt omkring er?” Han vände sig om för att se vem som talade med honom, men såg ingen. ”Dela med er!” hörde han också och försökte argumentera emot. Då såg han en kvinnas ansikte och texten på hennes panna: ”Dela med dig eller dö”. Gösta förstod att det säkert var änkan som fick befallningen att försörja profeten Elia. ”Ja”, sa Herren, ”och det är mitt ord till dig nu!” Gösta Öhman följde Guds befallning trots de inföddas varning att inte börja dela ut ris. Det skulle innebära en lång kö av människor som stormade fram

för att få ris. Men som Herren förökade en liten pojkes matsäck förökades en missionärs rissäck till att mätta 50 000 personer i trettio veckor. Om varje familj fick en liter (900 gram) per vecka betyder det 2,7 miljoner kilo. Om de bara tog ut en tiondel av detta, blir det i alla fall 270 ton ris. Då förökades denna säck på 80 kilo 3375 gånger. I verkligheten var det mycket mer!

Naturligt övernaturligt

Kapitel 9

Helande från sjukdom

Naaman blir helad

Naaman, den arameiske kungens högste befälhavare, hade fått spetälska, berättar 2 Kungaboken kapitel 5. På ett av araméernas strövtåg hade man fått med sig en ung flicka som fånge, som senare kom i tjänst hos Naamans hustru. ”Tänk om min herre vore hos profeten i Samaria, då skulle han befria honom från hans spetälska” (v.3), sa tjänsteflickan till sin matmor. Naaman berättade i sin tur detta för kungen och eftersom Naaman var högt ansedd hos sin herre, skrev denne ett brev till Israels kung. Naaman gav sig iväg till Israel med dyrbara gåvor, silver, guld och högtidskläder. När kungen i Israel läste brevet blev han förskräckt och rev sönder sina kläder och sa: ”Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder bud till mig att jag skall befria en man från hans spetälska? Lagg nu märke till och se hur han söker strid med mig” (v.7). När Elisa hörde om detta lät han sända bud till kungen och hälsade: ”Låt honom komma till mig, så skall han förstå att det finns en profet i Israel” (v.8). Berättelsen fortsätter:

Så kom Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus. Då sände Elisa ut ett bud till honom och lät säga: ”Gå i väg och tvätta dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött bli friskt igen och du bli ren.” Men Naaman blev vred och for sin väg och sade: ”Jag trodde att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla Herrens, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter över stället och så ta bort spetälskan. Är inte Damaskus floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Då kunde jag ju lika gärna tvätta mig i dem för att bli ren.” Så vände han om och for sin väg i vrede. Men hans tjänare gick fram och talade till honom och sade: ”Min fader, om profeten hade begärt något

svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!” Då för han ner och doppade sig i Jordan sju gånger, så som gudsmannen hade sagt. Och hans kött blev friskt igen som en ung pojkes kött, och han blev ren. Därefter vände han tillbaka till gudsmannen med hela sitt följe och gick in och kom fram till honom och sade: ”Se, nu vet jag att det inte finns någon Gud på hela jorden utom i Israel. Tag nu emot en gåva av din tjänare.”

Men Elisa ville inte ta emot någon gåva, hur mycket Naaman än försökte övertala honom.

Att ödmjuka sig

Handbok för livet kommenterar att spetälska på denna tid var lika fruktad som aids är i våra dagar. Den var oerhört smittosam och i många fall obotlig. Vissa former var dödliga. Många spetälska tvingades ut från städer och byar till isolerade läger. Eftersom Naaman fortfarande var i tjänst hade han förmodligen en mindre allvarlig form av spetälska, eller också var den i ett tidigt skede. Under alla förhållanden skulle hans karriär förkortas av sjukdomen. Naaman var en krigshjälte och van att bemötas med respekt. Han blev rasande när Elisa behandlade honom som vem som helst. Att tvätta sig i en mäktig flod hade varit en sak, men Jordan var snarare en å och dessutom grumlig. Att tvätta sig i Jordan, menade Naaman, var under hans värdighet. Men han måste till slut ödmjuka sig och göra som Elisa sagt för att bli frisk.

Att lyda Gud börjar med att man måste ödmjuka sig. Vi måste tro att Guds vägar är bättre än våra egna. Kanske förstår vi inte alltid hur han arbetar, men om vi lyder honom blir vi välsignade. Vi ska komma ihåg 1) att Guds väg alltid är den bästa, 2) att han framför allt vill ha vår lydnad och 3) att han kan använda vad och vem som helst för att nå sina syften.

Naaman går sin väg ursinnig och upprörd över att han kunde bli botad från sin sjukdom på ett så enkelt sätt. Han betraktade sig

själv som en stor man och ville bli botad med värdighet. Hans högmod och självhävdelse hindrade honom från att ta emot ett helande i tro. Ibland reagerar människor på liknande sätt inför den förlåtelse Gud erbjuder. Att bara behöva tro på Jesus Kristus är på något sätt inte en tillräcklig prestation för att få evigt liv, menar de. Det är nog inte ofta man betraktas som hjälte för att ha lytt Guds råd. Det Naaman måste göra för att bli ren från sin spetälska påminner om vad varje människa måste göra för att bli ren från synd, nämligen att i ödmjukhet ta emot Guds nåd. Låt inte din reaktion inför tillvägagångssättet hindra dig att ta emot det du behöver allra mest.

Elisa vägrade att ta emot något av Naaman för att visa att man inte kan skaffa sig fördelar hos Gud med pengar. Inför mötet med döden är våra pengar lika värdelösa som Naamans. Hur mycket rikedomar vi än samlar på oss i detta livet så förlorar de sitt värde när vi står inför Gud, vår skapare. Han är intresserad av varje människas innersta, inte av hennes bankkonto.

Lam hindu började gå

Du kommer nu att få läsa om olika helandeunder som skett i vår tid. I boken *Det finns hälsa och helande* finns ett åttiotal sådana vittnesbörd. Man kan aldrig förtjäna eller köpa sig helande från Gud. Priset betalade Jesus när han dog på ett kors för oss. Vi får ofta rapporter om stora skaror av till exempel muslimer eller hinduer som blir mirakulöst helade och sedan frälsta, på stora väckelse- och helandekampanjer utöver världen. Min pastor Håkan Gniste, som är ledamot i Evangelium-Till-Alla-Länders missionsstyrelse, var tillsammans med evangelisten Peter Ljunggren på en kampanj i Afrika. Där fick de vara med om följande: En rik hinduisk man lyssnade till Peter som predikade evangelium om att lama går. Den som lyssnar får tro (för man får tro av rätt sorts predikan) och den hinduiska mannen fick tro. Han hade varit lam i över tjugo år men plötsligt började han gå och sprang upp på plattformen fullständigt helad. Några dagar senare kom han tillbaka och ville att Peter skulle komma och ha ett möte för hinduerna. Han hade samlat ihop alla hinduerna i templet. Peter följde gärna med. Hinduerna kastade blommor på

golvet och de drack te och hade det trevligt med sina stora gudar runtomkring. Det bekom inte Peter som predikade evangelium. Det är lätt att få hinduerna frälsta. De kan lätt lägga till ännu en gud till alla sina miljoner gudar, så man måste förklara ordentligt. Till hinduerna måste man säga att de inte alls behöver acceptera evangelium, bara om de verkligen vill. ”Nu kommer vår tros grundläggare och bekräftar vad jag sagt”, sa Peter efter sin predikan. Mannen som börjat gå tolkade honom och folk blev helade mitt i hindutemplet. Hela den hinduiska minoriteten i den afrikanska staden blev frälst. Vid ett senare tillfälle när Peter kom tillbaka till staden hade hindutemplet gjorts om till ett bibelstudiecenter.

Gud verkar på många sätt

Gud helar ofrälsta människor på grund av sin barmhärtighet. Han vill få deras uppmärksamhet och föra dem in i gemenskap med sig själv. Han helar oss som redan är frälsta på grund av sitt förbund med oss. Ibland verkar det vara lättare för ofrälsta att ta emot Guds barmhärtighet, än vad det är för kristna att tro på förbundet och ta emot det som tillhör dem i frälsningen. 1 Petrus 2:24-25 säger: ”Och våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Och genom hans sår har ni blivit botade. Ni var som vilsegångna får, men nu har ni vänt om till era själars herde och vårdare.”

Självt har jag upplevt fysiska helanden vid många tillfällen och sett mycket ske i min familj. I min förra bok *Det finns hälsa och helande* berättar jag om hur jag upplevt helande från t ex ledgångsreumatism, migrän, magkatarr och ischias. Barnen har bl a blivit helade från cancer, vattenhuvud, höftledsluxation, krossade fingrar och svårt eksem.

Vi kan dra lärdom från Naaman att inte komma inför Gud i högmod, stolthet och självhävdelse. Det är i Guds ögon den största och ursprungliga synden. Lucifer kastades ut från himlen på grund av sitt högmod, han ville bli som Gud. När vi människor går våra egna vägar och gör det som är rätt i våra egna ögon är detta ett uttryck för grundsynden, och det är därför vi alla är syndare och behöver

bli frälsta. Även om vi varken stjälar, super, våldför oss på någon eller ens ljuger. Sådana yttringar är bara symptom.

Helst skulle vi vilja uppleva mirakulösa, ögonblickliga gudsingripanden, men Gud verkar på olika sätt. Många som ber för sjuka, menar att 75% av alla helande under är successiva, alltså en process. Ibland behöver vi ta itu med saker i våra liv för att bevara hälsan, komma i läge för ett helande eller behålla ett helande. Lagg märke till att det inte handlar om att vara duktig och förtjäna helande, för det vi får från Gud är alltid av nåd. Du kan läsa mer om helande i *Det finns frihet* och *Det finns hälsa och helande*.

Gudsfruktan och friskvård

Orden i Ordspråksboken 3:5-8 hör i viss mån samman med berättelsen om Naaman: ”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna. Håll dig inte själv för vis, frukta Herren och fly det onda. Det skall ge hälsa åt din kropp, ny styrka åt alla dess ben.” Det handlar om att visa ödmjukhet inför Gud.

I situationer av kaos, press, stress m.m. där man inte själv kan hitta enkla och snabba lösningar, börjar oro och fruktan att mala och plåga på insidan. Det leder ofta till sjukdomssymptom som huvudvärk, migrän och magkatarr. Då är vårt behov av att kasta bekymren på Herren och förtrösta på honom, betydligt större än att få förbön för att bli helad från sjukdomssymptom. För mer än 20 år sedan blev jag helad från svår magkatarr, då jag inte kunnat behålla mat på tre veckor. Helandet skedde vid förbön på ett kristet möte. Vid enstaka tillfällen har symptom kommit tillbaka, men när jag i bön tagit tag i situationer som orsakat oro och fruktan, har symptomen försvunnit. ”Han ska göra dina stigar jämna” översätts på engelska: ”He will direct your paths”, det vill säga att Gud ska leda, styra, dirigera dina vägar, om du räknar med honom.

Gudsfruktan handlar om respekt och beundran inför Gud, att inte vilja göra något som inte behagar honom. Därför flyr man det onda och låter Gud och hans ord vara den högsta auktoriteten i ens liv. Det befrämjar hälsan. Skam, skuld och obekänd synd kan så

småningom leda till ohälsa. Efter äktenskapsbrottet med Batseba skrev kung David i Ps. 32:3-5: ”Så länge jag teg förtvinade mina ben vid min ständiga klagan. Dag och natt var din hand tung över mig, min livskraft försvann som av sommarhetta. Då uppenbarade jag min synd för dig, jag dolde inte min missgärning. Jag sade: ’Jag vill bekänna mina överträdelser för Herren.’ Då förlät du mig min syndaskuld.” Jakob skriver i nya testamentet: ”Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade. Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön (Jak. 5:16). När vi följer uppmaningarna i Ordspr. 3:5-7 följer löftet i vers 8: ”Det skall ge hälsa åt din kropp, ny styrka åt alla dess ben.”

Sköt om dig och din hälsa eller med andra ord: Var en bra förvaltare av din kropp, för den är den helige Andes tempel (1 Kor. 6:19-20). Friskvård och förebyggande hälsovård är mycket viktigt. Både samhället och du och jag som individer behöver fokusera på detta. Gud ser på dig med helhetsperspektiv och vill att vi ska må bra på alla plan. Innan västvärldens moderna samhälle förändrade vår livsstil, levde människor överlag sunt och balanserat när det gällde kost, vila och motion, och mådde mycket bättre. Min pappa t.ex. var 87 år gammal innan jag såg honom sängliggande och det var på grund av en trafikskada. Fram till dess motionerade han varenda dag, var noga med hälsosam kost och respekterade vilodagen. Stressforskare har kommit fram till att människan klarar mycket av arbete och press, men efter sex dagar behöver hon vila en dag.

Mycket kan sägas om kosten, men en sak är säker, det var inte djävulen som skapade grönsakerna. Bara för att hälsokost blivit religion för en del människor, ska inte vi kristna slänga ut barnet med badvattnet. Det kan vara svårt att komma ihåg vilka vitaminer och mineraler som finns i vilka grönsaker och frukter. Därför har Gud ordnat det så vist att han färgkodat sin skapelse. Om man äter något gult, något grönt och något rött varje dag, får man i sig allt man behöver. Tänk så enkelt!

Välj någon motionsform som passar dig och som du trivs med. Själv promenerar jag sen många år tillbaka ungefär en timme varje dag. Jag var 57 år gammal när jag började träna upp min kropp för

att orka med alla resor och konferenser. Bra magmuskler håller ryggen på plats. Vad behöver du träna för att klara din sysselsättning? Är det kanske nacke och axlar? Man kan be om helande varje gång man får ont, men ännu bättre är det att förebygga med motion eller sjukgymnastik. Behöver du ödmjuka dig och be Gud om förlåtelse för att du på något område varit en dålig förvaltare av kroppen?

Jag hörde nyligen någon som sade att en minuts vrede drar ner immunförsvaret i sex timmar, medan en minut av skratt lyfter immunförsvaret i 24 timmar. Jag vet inte hur väl dessa siffror stämmer, men det är i alla fall värt att ta itu med! Jag gör inte anspråk på att ha alla svar kring hälsa och helande men jag har delat några av mina erfarenheter från livet och gemenskapen med Gud.

En liten femårig flicka trodde däremot att hon hade fått alla svar. Hon klagade över magont och mamman sa: ”Det är för att magen är tom. Om du bara fyller den med något så känns det genast bättre.” Senare kom en man på besök. Efter en stund klagade han över huvudvärk. Då lyste flickan upp, för nu visste hon orsaken: ”Det är för att huvudet är tomt. Om du bara fyller det med något så känns det genast bättre!”

Talets andliga dimension

Det finns många olika saker som kan påverka vår hälsa. En av dem är vårt eget tal. I Ordspråksboken finner vi många, goda levnadsråd som rör vårt tal. Ords. 18:21 lyder så här: ”Tungan har makt över död och liv, de som gärna brukar den får äta dess frukt.” Levande Bibeln uttrycker samma vers på detta sätt: ”En människa måste stå till svars för sina ord och ta konsekvenserna av vad hon säger. Det kan betyda liv eller död”. I Ps. 34:13-14 står det: ”Är du en människa som älskar livet och vill se goda dagar? Avhåll då din tunga från det som är ont, dina läppar från att tala svek.” När Gud skapade himmel och jord, skedde det genom det talade ordet. Gud sade: ”Varde ljus!” Och det blev ljus! Gud har valt att skapa genom ord, och den ordningen har han också lagt ner i oss människor.

Mycket av vårt liv skapas genom vårt sätt att tala, både på gott och ont. Låt din mun vara en källa till liv, både för dig själv och för andra.

För många år sedan hörde jag den kände pastorn Yonggi Cho från Korea tala över detta ämne. Han berättade om en god vän till honom som var hjärnkirurg. Denne hade sagt att talcentrat tycktes dominera över andra centra i hjärnan. Om t.ex. munnen talar ut att man snart kommer att bli förkyld, sänds signaler ut till kroppen som sänker motståndskraften och på så vis välkomnar man infektionen. Genom vårt tal kan vi påverka åt båda håll: bryta ner eller höja motståndskraften. Genom att tala positivt, känns det mycket lättare. Om vi talar ut Guds Ord över vår hälsa, får vi styrka. Naturligtvis behöver talet samarbeta med goda levnadsvanor, som näringsrik kost och motion.

Det finns ytterligare en andlig dimension i talet. Det vi säger går ut som signaler, argument eller rättigheter i den andliga världen. Det goda vi säger över oss själva och dem vi har auktoritet över, t.ex. vår familj, utagerar änglarna till vår favör. Det negativa vi säger, går ut som argument som ger fienden juridisk rättighet över våra liv. Ett bibliskt exempel på detta är Luk. 7:1-10, som talar om en hednisk officers tjänare som blev botad. Judarnas äldste talade gott om honom inför Jesus. Vers 3-5: ”Då officeren fick höra talas om Jesus, skickade han några av judarnas äldste till honom och bad honom komma och bota hans tjänare. De kom till Jesus och bad honom ivrigt: ’Han är värd att du gör detta för honom. Han älskar vårt folk, och det är han som har byggt synagogan åt oss.’” Ett annat exempel finns i 1 Mos. 31:32. När Laban sade till Jakob att hans husgudar blivit stulna svarade denne: ”Men den som du hittar dina gudar hos skall inte få behålla livet.” Jakob visste inte att hans älskade hustru Rakel hade tagit dem. I kap. 35:16-22 läser vi hur Rakel dog när hon födde Benjamin.

Negativa ord kan skada

Vi människor förstår oftast inte makten i de ord vi uttalar över oss själva. Vi har talat om hur mycket gott orden kan skapa, men du

skapar också genom uttalanden som: ”Jag kommer aldrig att klara av...” eller ”Jag misslyckas alltid med...” En 48-årig kristen man i god fysisk kondition, började känna det som om han inte hade långt kvar att leva. Han upplevde hur döden slöt sig närmare omkring honom utan att han förstod varför. Han bad, men inget hjälpte. Han sade till Gud: ”Jag har ju familj med små barn, jag vill inte dö nu!” Då frågade Gud honom: ”Vad har du sagt i ditt liv?” Han kom inte ihåg något särskilt. Men Gud påminde honom om hur han i 20-årsåldern som ofrälst ofta sagt, att han inte ville leva en dag över 50 år. Ögonblickligen utropade mannen: ”Det uttalandet annullerar jag i Jesu namn, jag ska leva ett liv i fullt mått, gärna tills jag blir 120 år!” I ett ögonblick försvann hans mörka känslor och ångesten över åldrandet.

Du behöver också vaka över andras uttalanden över dig. Samme man berättade om hur han som tvååring fick mycket svår polio. I tio dygn låg han nerdrogad för att om möjligt lindra skadornas omfattning. På grund av okunskap om smittspridningsrisken, placerades han i sjukhusets källare i flera månader. Det lilla barnet glömde bort sina föräldrar, som på grund av avståndet inte kunde vara hos honom så ofta. Läkarna förberedde familjen på att sonen skulle dö, och man sade åt dem att införskaffa en kista. Mormodern var dock en varmt troende kvinna och hon frågade om hon fick be för pojken. Föräldrarna var inte frälsta, men mamman gav sitt medgivande. I ett litet kapell ute i skogen började man be och i samma ögonblick vände sjukdomen och pojken blev fullständigt frisk! Mamman kom till tro till följd av detta. Mannen började arbeta tungt i unga år och har varit grovarbetare i hela sitt liv. På senare år blev han dock av en släkting, i all välmening, informerad om att han skulle få tillbaka polion efter 40 år, ett så kallat postpoliosyndrom. Det skulle leda till ett liv i rullstol i bästa fall. Informationen såg han dock som kommen från djävulen och han bestämde sig för att ta itu med ”förutsägelsen”. Den hade inget med honom som pånyttfödd kristen att göra.

Detsamma kan du göra om du upplevt att andra talat ut negativa saker över ditt liv! Bryt ”förutsägelseerna” och säg till andevärlden att du inte tar emot dem. Du gör istället anspråk på den seger som

Jesus vann på Golgata för din skull.

Lev i förlåtelse och försoning

Två icke-kristna läkare lyssnade på den kassett vi gjort på vårt förlag om förlåtelse. Deras kommentar var att kassetten borde säljas på varenda vårdcentral i landet! Läkare är medvetna om sambandet som ofta finns mellan t.ex. bitterhet och vissa sjukdomssymtom där positiva behandlingsresultat begränsas. Genom åren har jag i Sverige hört att 65-85 % av alla sjukdomar, har psykosomatisk grund. Ofta ligger bitterhet, oförsonlighet och vrede i botten. Man kan ha olika åsikter om detta, men faktum kvarstår att det finns ett starkt samband. Följande är en sammanfattning av den profana boken *Förlåtelse* av läkaren och psykiatern Gerhard Jampolsky (Isis förlag):

Vem som helst kan när som helst lära sig att förlåta. Om vi inte vill fastna i bitterhet och grämselse behöver vi välja att inte vara offer, genom att istället förlåta. När man håller fast vid smärta, vrede och rädsla får detta en t o m mätbar effekt på vår kropp och själ. Stress på hjärta, hjärna och andra organ liksom rubbningar i immunförsvar och blodcirkulation kan bli resultatet. Många problem kopplas till oförsonliga tankar t.ex.: huvudvärk, ryggont, nackont, magont, depression, ångest, rastlöshet, irritation och sömnlöshet mm. Valet vi behöver göra är mellan förlåtelsens eller rädslans röst. När vi tar vårt ansvar och förlåter, blir både andra och vi själva frigjorda från de hinder vi skapat. Vilken form än vår upplevda smärta och lidande tar är det alltid klokt att fråga sig om vi hyser oförsonliga tankar om någon eller något. Det blir lättare att inte längre se sig som offer om man istället för ”Varför?” frågar ”Vad?”. Exempelvis ”Vad kan jag lära mig av den här situationen? Vad kan jag göra för att gå vidare med mitt liv?” Dr. Jampolsky uttrycker sig också så här: ”Förlåtelse befriar oss från plågsamma saker som hänt i det förflutna.”

Jesus har betalat priset för vår synd, men omvändelse, förlåtelse och försoning förlöser korsets kraft till helande och befrielse. Erfarenheterna efter många år i själavårdstjänst är att förträngd, obekänd synd, skam över felsteg man gjort eller bitterhet mot Gud

och människor, är roten till många psykosomatiska sjukdomar. Vi har många gånger sett hur försoning med Gud, sig själv och andra förlöst helande. Det handlar om att lägga ner sin rätt att vara bitter, bekänna det som synd och välja att förlåta. Det är alltså inte en känsla utan ett viljebeslut. Hela himlen backar upp ett sådant beslut!

Jag blev själv under nattvardsfirande helad från ledgångsreumatism för mer än 25 år sedan. Om jag inte håller rent från bitterhet dyker symptomen upp igen. Men varje gång har försoning och förlåtelse gjort att värken försvunnit. Fler har med mig upptäckt att där man har en svag punkt i hälsan kan besvikelser utlösa symptom. När man ser sambandet är det lättare att övervinna sjukdomsproblemet genom att ta tag i oförsonligheten.

Dock är det inte så att sjukdomssymptom alltid har andliga eller själsliga orsaker. Våra levnadsvanor är som sagt också viktiga för hälsan. Om du har ett svagt område i din kropp rekommenderar jag att du tar reda på hur du kan bli starkare och förebygga ohälsa, t.ex. med ändrad kost, motion eller speciell träning.

Lämna bitterheten

Den unga flickan i bibelberättelsen hade tillfångatagits i Israel och förts bort från familj och vänner till ett främmande land. Det måste ha varit en fruktansvärd upplevelse och hon skulle med all rätt ha kunnat vara hatisk och hämndlysten. Hon skulle lika gärna ha kunnat tycka att hennes herre Naamans spetälska var rätt åt honom, men hon blev istället redskapet till att han kom till profeten Elisa och blev botad.

Vad som än har hänt i livet och vilka omständigheter vi än fått gå igenom, kan vi bli använda av Gud och vara kanaler för hans välsignelser om vi lämnar bitterheten bakom oss. Vårt vittnesbörd om Guds förvandlande kraft blir dessutom extra starkt och trovärdigt. Ett av mina motto i livet är: *Allt det svåra i livet som vi vägrar att vara bittra över, kan Gud vända till något gott!*

Ytterligare en reflektion kring berättelsen om Naaman och Elisa: Vi som betjänar människor med helande får inte ta Elisäs tillvägagångssätt som en ursäkt för att vara oförsämda mot svaga

och sjuka människor. För oss gäller kärlek, omsorg och förståelse.

Hjärtproblem i tre generationer

När min väninnas mormor var ung upplevde hon en kallelse att åka ut som missionär till Afrika. Tyvärr drabbades hon då av ett hjärtproblem som gjorde att hon inte fick tillåtelse av missionsledningen att åka iväg. Hennes dotter upplevde i ungefär samma ålder att hon hade en missionärskallelse. Då drabbades även hon av samma hjärtproblem. Men hon fick förbön, blev helad och kunde åka ut som missionär. När min väninna var 24 år upplevde hon en kallelse till mission. Strax efteråt fick även hon samma hjärtproblem, men Gud helade henne och hon tjänar fortfarande Herren som missionär.

Helad i foten

Min vän Lena Maria Klingvall, som jag tidigare berättat om, skriver i sin bok *Fot-noter* (Libris) om hur hon en dag fick audiens hos drottning Silvia. Efter ett trevligt samtal gick Lena Maria ut på borggården på väg mot bilen och halkade plötsligt omkull. Det gjorde mycket ont i den vänstra foten och hon kunde inte ta sig upp. Protesen hade halvvägs åkt av och foten vridits om. Det blev ambulanstransport genom Stockholm och på akuten fick hon vänta i tre timmar innan hon blev undersökt och röntgad. Helgen därpå skulle hon ha en konsert och ville inte ställa in. Därför bad hon: ”Nu, Gud, får du se till att jag är så pass bra då att jag kan åka.” På röntgenplåtarna syntes det tydligt att hon hade tre sprickor i vänsterfoten. Hon fick värktabletter och blev hemskjutsad av en god vän. Nästa morgon blev hon förvånad över att smärtan var borta trots att läkaren sagt att det skulle ta flera dagar. ”Bra, Gud! Fortsätt så här!” tänkte hon och åkte till hjälpmedelscentralen för att låna en rullstol, eftersom foten var för svullen för att hon skulle kunna använda protesen. Några dagar senare skulle hon ta sina sånglektioner hos en lärare som bodde tre trappor upp i ett hus utan hiss. Eftersom hon inte orkade hoppa på ett ben uppför trapporna prövade hon att försiktigt gå med protesen. Till hennes stora förvåning

fungerade det. Sedan hon klarat sånglektionen bestämde hon sig att det också var möjligt att genomföra konserten. Det var det! Efter tre veckor var foten helt återställd. Läkaren hade sagt att det skulle ta flera månader.

Sjukpensionerad pastorsfru blev helad

En pastorsfru i Sverige var för ganska många år sedan med om en bussolycka som dramatiskt förändrade hennes liv. En whiplashskada fyllde dagarna med ständig smärta och den levnadsglada, positiva kvinnan bröts ner. Minnet hängde inte med, ena kroppshalvan förlorade styrka, ena benet ville inte bära henne och koncentrationsförmågan blev nedsatt. Livet fylldes med otaliga läkarbesök och efter en tids sjukskrivning blev hon sjukpensionär. Under alla år var hennes förstående familj och kraftig medicineringsräddningen, men medicin hjälper bara till viss del och har dessutom med sig biverkningar.

I stället för att vara ett stöd för sin man i hans pastorsuppgift upplevde hon sig själv som en börda. Julen 2002 fick hon boken *Det finns hälsa och helande* av sin son i julklapp, men förstod inte vad hon skulle med den till. Hon kunde inte längre läsa eftersom orden bara flöt samman. Under nyårskonferensen i församlingen fick många möta Gud. Även hennes man blev starkt berörd av Guds kraft, men själv kände hon sig bara förtvivlad och förvirrad. På nyårsdagens morgon sade hennes man till henne vid frukostbordet: ”Det är ett nytt år nu, och det här året kommer inte att likna något annat år du varit med om.” De orden gick rakt in i hennes hjärta. Under nyårskonferensens sista möte kom två vänner fram till henne och bad för henne. De sa: ”Du ska få en nacke, stark som en oxes”. Även de orden träffade henne med en sällsam kraft. Samma kväll vågade hon lägga sig utan att ta den sedvanliga medicinen. På morgonen vaknade hon utvilad. Aldrig tidigare under dessa åtta år hade hon sovit en hel natt, inte ens med hjälp av sömntabletter och annan medicin. Hon hade nästan glömt bort hur det kändes att vara utvilad. Vid sängkanten såg hon julklappsboken och började läsa den. Hon förstod vartenda ord och det kändes som om allt var

skrivet just för henne. Boken blev ytterligare en pusselbit och en ovärderlig hjälp i helandeprocessen, inte bara till kroppen utan också till själen. Sonens förklaring till varför han gett henne boken fast han visste att hon inte kunde läsa, var att han bara visste att hon skulle ha den.

Kvinnan blev tablettfri så snabbt att läkaren inte trodde sina öron. Styrkan i höger och vänster sida återkom, reaktionsförmågan likaså, koncentrationsförmågan och minnet blev som förr. Värken hade gjort att hela axelpartiet var snett, men hela kroppshållningen rätades också till. Som en extra bonus kom en dubbel livslust! Läkaren kunde bara bekräfta att hon varit med om något mycket förunderligt.

I den ”whiplash-grupp”, som kvinnan haft regelbunden kontakt med, såg man genast att något ovanlig hänt. En av deltagarna sa: ”Jag fattade direkt att något fantastiskt måste ha hänt dig. Du bara strålar. Förut var du ful, sned och förvriden av smärta – nu är du bara så vacker och du strålar!” Själv vet pastorsfrun att hon återvänt till livet och att Gud verkligen är hennes läkare enligt löftet i 2 Mos. 15:26.

Sedan detta skrevs har det gått ett halvår. Hon har återvänt till sitt arbete inom vården. Medan andra har njutit av sin semester har hon njutit av att under sommaren arbetat heltid. Arbetskamraterna som sett henne gå med rullator är helt förundrade. Varje dag möter hon frågor om vad som hänt. Vilket underbart vittnesbörd om Guds godhet.

Helad från aids

Jag träffade nyligen en man som hade ett fascinerande vittnesbörd. För sju år sedan var han döende i aids. Han berättar att livet tidigt gick snett för honom. Det var bråkigt hemma, han tog tabletter och sprit, senare blev det hasch och kriminalitet. 1985 blev han frälst men föll tillbaka i grovt missbruk. 1989 var han hivsmittad och 1993 hade han utvecklat aids. Tre år senare hade sjukdomen och missbruket tårt hårt på honom och läkaren gav upp och sa att han bara hade månader kvar att leva. Strax efter detta passerade han S:ta Clara kyrka i centrala Stockholm. Då upplevde han starkt att han måste

tillbaka till Jesus. Han fick tala med en diakonissa och på hösten 1996 fick han komma till ett kristet rehab, mest för att han skulle få en värdig död. En dag fick han ett tydligt tilltal från Gud: ”Gör upp med ditt samvete!” och bibelordet: ”Om vi bekänner våra synder är Gud trofast och rättfärdig och förlåter oss alla våra synder och renar oss från all orättfärdighet” (1 Joh. 1:9). Det kunde ju inte bli mer orättfärdigt än att dö i aids. Han började rensa i sitt liv även om det var mycket plågsamt. I ett par timmar redogjorde han för en själavårdare för det drog- och sexmissbruk som varit hans liv. Under ett par månaders tid skrev han upp allt som kom till minnet av synder från det gamla livet. Sedan läste han upp det i en själavårdares närvaro och fick efter det en fullständig frid. Och det märkliga hände att sjukdomsprocessen vände. Immundeförsvaret ökade från sex procent av det normala värdet till 60 procent idag. Han har inte haft något virus i blodet på fem år. Livsförvandlingen är fullständig! Mannen betonar att det är viktigt att ta itu med sitt förflutna – total kapitulation är nyckeln för att man inte ska falla tillbaka.

Vittnesbördet kommer från Josua Rehab i Gamleby.

Naturligt övernaturligt

Kapitel 10

Den Helige Andes olja

Elisa visar att Gud har omsorg

I kapitel 4 i 2 Kungaboken återges fyra av Elisäs under. Han förser en fattig änka med pengar (4:1-7), helar en sjuk pojke (4:32-36), gör förgiftad mat ätlig (4:38-41) och anskaffar mat till 100 män (4:42-44). Undren visar Guds goda vilja och omsorg om dem som litar på honom. Under läsningen av gamla testamentet är det lätt att lägga alltför stor vikt vid Guds stränga straff för upproriskhet mot honom och bortse från hans omsorg om dem som älskar och tjänar honom. När vi upptäcker hans dagliga omsorg om sina efterföljare kan vi se hans stränga dom över dem som vägrar att böja sig för honom i ett mer balanserat perspektiv. 2 Kung 4:1-7:

En kvinna som var hustru till en av profetlärjungarna ropade till Elisa: "Min man, din tjänare, har dött och du vet att din tjänare fruktade HERREN. Nu kommer hans fordringsägare och vill ta mina båda söner till slavar." Elisa sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig vad du har hemma?" Hon svarade: "Din tjänarinna har ingenting annat hemma än en flaska olja." Då sade han: "Gå och låna kärl av alla dina grannar, tomma kärl men inte för få. Gå sedan in och stäng igen dörren om dig och dina söner och håll olja i alla kärLEN. När ett kärl är fullt, så flytta det." Då gick hon ifrån honom. Sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina söner, bar de fram kärLEN till henne och hon hällde i av oljan. När kärLEN var fulla, sade hon till en av sina söner: "Ge mig ett kärl till." Men han svarade henne: "Det finns inte något mer kärl." Då stannade oljeflödet av. Hon gick och berättade detta för gudsmannen. Han sade: "Gå och sälj oljan och betala din skuld. Sedan kan du och dina söner leva av det som blir över."

Här ser vi hur Gud gör ett mirakel med något som existerade. Oljekruset var det enda änkan hade. Med oljan som flödade kunde hon betala hela sin skuld, det var alltså ett ekonomiskt mirakel.

Fattiga och skuldsatta personer kunde betala för sig genom att sälja sig själva eller sina barn som slavar, kommenterar *Handbok för livet*. Gud hade befallt de rika och de som var fordringsägare att inte dra orättmätig fördel av sådana människor i deras mycket utsatta läge (se även 5 Mos 15:1-18). Denna kvinnas fordringsägare handlade inte efter Guds lag. Elisas välgärning visar att kärlek och omtanke sträcker sig längre än vad lagen kräver. Kvinnan och hennes söner lånar krukor och kannor från sina grannar och börjar fylla dem från sin enda lilla kruka med olja. Först när de inte har fler kärl att fylla tar oljan slut. På så sätt blir antalet lånade krukor och kannor ett mått på deras tro. Gud gav dem efter deras förväntan och villighet att lyda. Det var inte oljan som tog slut utan det blev slut på tomma kärl att fylla.

En bild på den Helige Ande

Oljan är en bild på den helige Ande. I bibeln ser vi hur man avskiljer både människor och föremål för Herrens tjänst genom att smörja dem med olja. Olja används också vid förbön för sjuka. Jakob 5:14-15a lyder: ”Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom.” Andra välkända verser är Psalm 23:5: ”Du smörjer mitt huvud med olja och låter min bägare flöda över.” Att han smörjer våra huvuden med olja kan syfta på smörjelse till tjänst. Det kan också ha att göra med beskydd över sinnet. Det sägs att fåraherdarna ibland smorde in fårets huvud som ett skydd mot irriterande flugor. Vår själafiende kallas ibland för ”Belsebul”, vilket betyder ”flugornas herre”. Han försöker hela tiden irritera och distrahera oss och då behöver vi låta Herren vår herde smörja våra huvuden med olja. I Jesaja 61:3 och Psalm 45:8 läser vi om glädjens olja. Glädje är en av andens frukter. Matt. 25:1-13 handlar om liknelsen om de tio jungfrurna som väntade på brudgummen. Fem var förståndiga och

hade tagit olja i kärlen tillsammans med sina lampor, men fem var oförståndiga och hade inte tagit med sig tillräckligt med olja. Alla somnade i väntan på brudgummen men när det var dags vaknade alla och gjorde i ordning sina lampor. De ovisa var tvungna att gå iväg för att skaffa olja och när de återvände var det redan för sent. Dörren var stängd in till bröllopfesten. ”Vaka därför, ty ni vet inte vilken dag eller timme han kommer”, säger Jesus till avslutning (v.13). Den gyllne ljusstaken med olja som vi återfinner hos profeten Sakarja symboliserar uppenbarelseskunskap.

Oljan i dessa olika sammanhang talar om olika aspekter av den helige Ande i våra liv. Oljan är gudsnärvaron och relationen som håller oss redo att möta ”brudgummen” Jesus vid hans tillkommelse. Var och en är själv ansvarig för sitt andliga tillstånd.

Allt det Herren vill ge oss har att göra med om det finns plats i våra liv. Vi kan vara helt upptagna med oss själva, stolthet, högmod, självhävdelse, självgodhet, självtillräcklighet, materialism, uppror och mycket annat. För att kunna hålla olja i kärlen måste de vara tomma. Det är enkelt att förstå. Så är det också i det andliga livet. Hur mycket vi kan bli uppfyllda av den helige Ande beror på hur mycket vi vill tömma ut av vårt eget. Det är tyvärr ingen engångsupplevelse utan en pågående process. En sak är säker: Det tar aldrig slut på oljeflödet från himlen – bara slut på tomma kärll här på jorden. Vi människor är ofta så prestationsinriktade. Jesus letar efter tomma kärll som han kan fylla. Han ber oss också att hämta grannarnas tomma kärll så att även de kan bli fyllda.

Innan vi blir frälsta går vi våra egna vägar i högmod, vilket är den största synden. Vi måste fatta beslutet att bjuda in Jesus i våra hjärtan, be honom förlåta vår synd och låta honom bli herre i våra liv. Ju tommare och desperatare vi är, desto mer kan han få ta över och fylla oss med sin ande.

Tvålfabriken

En predikant och en direktör från en tvålfabrik var ute och gick. Direktören sa: ”Vad är det för bra med kristendomen? Se så mycket elände och problem det fortfarande finns i världen! Tusentals år av

predikningar och undervisning om godhet, sanning, kärlek och fred till ingen nytta. Om kristendomen är så bra, varför är det fortfarande eländigt i världen?” Predikanten sa ingenting. De fortsatte gå tills de såg ett barn som lekte vid sidan av vägen. Då sa predikanten: ”Titta på det där barnet. Du säger att man blir ren av tvål, men se smutsen på den pojken. Vad är det för nytta med tvål? Tänk så mycket tvål det finns i världen och barnen är fortfarande smutsiga. Undra hur effektivt det är med tvål egentligen?” Direktören för tvålfabriken protesterade: ”Men tvål är inte till någon nytta om man inte använder den!” ”Precis”, replikerade predikanten, ”just så är det!”

Några anledningar att inte tvätta sig

Om man skulle ta samma ursäkter som folk använder för att inte gå i kyrkan och applicera dem på andra viktiga områden i livet, inser man hur ologiskt människor kan resonera. Vi provar med några anledningar till att inte tvätta sig:

- 1 Jag blev tvingad till det som barn.
- 2 Folk som tillverkar tvål gör det bara för pengarnas skull.
- 3 Jag tvättar mig vid högtidliga tillfällen som jul och påsk.
- 4 Folk som tvättar sig är skenheliga typer, de tror de är renare än alla andra.
- 5 Det finns så många olika sorters tvål, jag kan inte bestämma mig för vilken som är bäst.
- 6 Jag brukade tvätta mig förr, men det blev så tråkigt så jag slutade.
- 7 Ingen av mina vänner tvättar sig.
- 8 Badrummet är inte tillräckligt varmt på vintern och inte tillräckligt kallt på sommaren.
- 9 Jag ska börja tvätta mig när jag blir gammal och smutsig.
- 10 Jag har inte tid att tvätta mig.

Flödet av den helige Ande

När vi blivit frälsta handlar det om att fortsätta relationen med Gud och växa till. När man rensat ut skräp ur sitt liv är det viktigt att låta den helige Ande fylla ”huset”. Sådan överlåtelse att bli ”smord med olja” behöver ske dagligen. Både i våra personliga liv och i

församlingen är den helige Ande beroende av att få utrymme för att kunna verka. Det måste finnas tomhet för att han ska få plats. Risker och frestelsen är att vi både som personer och församlingar fylls av tillit till vår egen duktighet att leva det kristna livet och att bedriva kristen verksamhet. Även de andliga nådegåvorna i funktion på rätt sätt är starkt beroende av att vi ger Anden utrymme att verka.

Bibelord om den helige Ande i våra liv

Apostlagärningarna 1:8: ”Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och i Samarien och ända till jordens yttersta gräns.”

I Apostlagärningarnas andra kapitel kan du läsa om första pingstdagen, när den helige Ande blev utgjuten. Vers 1-4: ”När pingstdagen hade kommit var de alla samlade. Då kom plötsligt från himlen ett dån, som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala.” Fortsätt gärna läsa själv om hur man hörde de enkla lärjungarna tala många främmande språk som folket i Jerusalem kände igen. Oftast är tungotal ett himmelskt språk, men ibland ett jordiskt. Det händer idag också. Jag har ett antal gånger fått ett visst språk som var ett budskap till en person i rummet som kunde det språket. Själv kunde jag inte ett enda ord. Uttrycket ”människors och änglars språk” finns i Första Korintierbrevet 13:1.

Den helige Ande ger oss kraft och frimodighet att leva våra kristna liv. Vi får också styrka till själen: Ef. 3:16: ”... skall ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande...” ”Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?” frågar Paulus i Rom. 7:24. Romarbrevets åttonde kapitel ger svaret på frågan: Ett liv i och av Anden. Anden överbevisar om synd, rättfärdighet och dom (Joh. 16:8). Vi får kroppslig styrka (Rom. 8:11). Vi får vägledning (Joh. 16:13). Vi får kunskap (Joh. 14:26) och visdom (Luk. 21:15). Vi får övernaturliga gåvor för en övernaturlig tjänst. Första Korintierbrevet 12:4-11: ”Det

finns olika slags nådegåvor, men Anden är en och densamme. Det finns olika slags tjänster, men Herren är en och densamme. Det finns olika slags kraftgärningar, men Gud är densamme, han som verkar allt i alla. Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta. Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande. En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, en annan att utföra kraftgärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål. Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en.”

Det är viktigt att Andens gåvor går hand i hand med Andens frukt som Galaterbrevet 5:22-23 talar om. ”Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot.”

Guds kärlek behöver vara drivkraften när Andens gåvor brukas. Det står i Första Korintierbrevet 13:1-2: ”Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal. Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro så att jag kunde flytta berg men inte hade kärlek, så vore jag ingenting.”

Romarbrevet 5:5: ”Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, som han har gett oss.”

Självvårdare talade franska

Så här vittnar en kvinna som blev befriad från ockultism:

”Under många år var jag involverad inom New Age och annan nyandlighet. Jag var invigd som häxa genom olika ritualer. Under några år var jag t.o.m. översteprästinna inom en gren av satanismen. Att se olika övernaturliga saker var vardagsmat för mig. För att jag skulle kunna bli överbevisad om Guds kärlek och kraft var det en nödvändighet att jag verkligen fick se och förstå att Guds kraft var starkare än alla andra krafter jag mött. För många år sedan då jag precis blivit frälst och befriad var Gud tvungen att överbevisa mig

om sin kärlek och omsorg på ett annorlunda sätt.

Under mina uppväxtår gick jag i en utländsk skola där huvudspråket var franska. Några år efter att jag slutat skolan glömde jag helt bort språket eftersom jag inte använde det. Men många år senare när jag var inne i Guds 'kärleksprocess' använde han min själavårdare genom att låta henne tala franska. Hon förstod inte själv vad hon sa när hon talade i tungor. Ibland lät det som franska och ibland var det franska. Många, många gånger när jag började tvivla på Guds omsorg och testa kristna människors tålamod för att se om de verkligen hade Jesu kärlek, använde Gud franskan. Det var ofta bibelord som kom. Jag visste inte var de stod i bibeln, men när jag berättade dem för min själavårdare kunde hon tala om var bibelordet fanns och undervisa mig mer. Vid ett par tillfällen då jag var på väg att lämna allt det kristna och gå tillbaka till mitt gamla liv och den andlighet jag var bekant med, talade Gud mycket starkt från den 139:e psalmen i bibeln som handlar om att han vet allt och är överallt. Från den stunden var jag övertygad om att Gud verkligen älskade mig och hade omsorg om mig.”

Övernaturlig behandling för psyket

Föreståndaren på ett av LP-stiftelsens behandlingshem för missbrukare skulle hämta en kvinna som sökt till behandlingshemmet. Hon hade vårdats på en sluten psykiatrisk avdelning på grund av destruktivt beteende. Föreståndaren hade varit med på utskrivningsnämndens sammanträde för att beskriva verksamheten och vad man kunde hjälpa kvinnan med. Efteråt sprang överläkaren ifatt honom på gården och sa på tu man hand till honom det han inte kunnat säga på sammanträdet. Han var inte själv personligt kristen, men sa: ”Jag har sett många under när människor härifrån har kommit till er verksamhet och blivit frälsta. Om du visste vad som händer med människor när de drabbas av den helige Ande och man får tala i tungor. Om du visste vad tungotal löser knutar hos människor!” Efter att ha sett människors liv förvandlas hade han tydligen studerat detta med tungotal.

I 1 Kor. 14 står det att tungotalet är att tala hemligheter för Gud.

Jag har hört om kristna psykiatriker som råder sina kristna patienter att tala i tungor och på det sätter prata av sig det som plågar. Efter en stund byts den jobbiga känslan ut mot glädje och frid. Det är övernaturlig behandling! Dessutom är den gratis och tillgänglig när som helst.

Profetia om väckelse

Predikanten Birger Skoglund och hans fru befann sig för några år sedan på en liten plats i Jordanien på ett möte med universitetsstuderande. I slutet av mötet kom det fram en ung grabb som började berätta något för Birger på knagglig engelska. Ett tu tre så gick han över på svenska och sa: ”Du ska gå hem till ditt folk och tala om att jag vill sända en väckelse som ska gå från Smygehuk i Skåne till Treriksröset i norr och från väster till öster. Du ska välsigna allt mitt folk och du ska bygga broar mellan allt mitt folk.” Birger och hans fru stod helt häpna och började prata med honom på svenska men han bara tittade på dem och förstod ingenting. Han kunde inte ett ord svenska, utan talade ut detta budskap i den helige Ande som ett tungotal utan att själv veta vad han sa.

På predikantveckan i Filadelfia i Stockholm berättade Birger om denna profetia för en ledare, som ville att han skulle berätta den offentligt. Så blev det känt i Sverige och många har tagit det som sin bönetjänst att be för den väckelse som Gud har sagt att han vill sända.

Gud talar genom helt vanliga människor

UMU, Ungdom Med Uppgift, är en internationell missionsorganisation som tränar och sänder ut ungdomar på missionsuppdrag. På en sådan lärjungaskola i USA gick flera unga killar som aldrig varit hemifrån tidigare. De visste inte hur man tvättade kläder och istället för att lära sig, samlade de underkläderna i en hög och köpte nya. Sådana tonåringar var det som åkte ut på missionsresa till Indien, inga superandliga missionärer. När gruppen landade i Bombay stod en ledare och väntade på dem med taxibilar som skulle köra dem till ett hotell. Taxichaufförerna fick instruktioner

och två av dem körde direkt till hotellet, medan den tredje glömde bort vart han skulle. Han talade bara hindi och de fyra ungdomarna som bara kunde engelska hade ingen adress. Klockan var tre på morgonen, alltså en omöjlig situation. Tre tonårstjejer i baksätet sa till tonårskillen i framsätet: ”Vi har lärt oss på lärlingaskolan att be Gud om en plan.” De bad och sedan sa de: ”Gud kommer att visa oss vart vi ska köra. Vi berättar det för dig och lägger händerna på dig och ber. Sedan talar du i tungor till chauffören och förklarar vägen för honom.” Killen tyckte inte det var någon bra plan, men flickorna stod på sig och sa: ”Åk till höger vid en tågstation, andra gatan.” De bad för killen och han började tala i tungor till chauffören. Han nickade och log och körde precis som de sagt. En annan flicka fick nästa instruktion och samma sak upprepades. Någon minut senare anlände de till hotellet och där stod de två andra bilarna och undrade vart de tagit vägen! Gud är en stor Gud som använder vanliga människor som är villiga att lita på honom.

Nästa dag åkte de med tåg till en by som inte haft regn på ett år. Ingen i byn hade sett utlänningar och alla kom ut för att lyssna. En av tonårskillarna ”predikade” och sa: ”Orsaken att ni inte har fått regn är att ni tillber avgudar. Om ni omvänder er kommer Gud att välsigna er. Jag vill bevisa för er att vi tjänar den ende, sanne Guden. Imorgon när vi kommer tillbaka till er by, samma ögonblick som vi sätter ner våra fötter i byn, kommer regnet som ett bevis.” Ledaren blev förskräckt över de djärva orden och började be ”Jesus, Jesus, Jesus...” och han tänkte: ”Och du som inte ens kan tvätta dina egna underkläder, profeterar om regn!” Teamet bad hela den dagen och nästa dag, och i samma ögonblick som de kom in i byn, började det regna. Folket kom, killen predikade och 40 hinduer böjde knä i regnet och blev frälsta.

Gud använder vanliga människor (men det är klart att han vill att vi ska mogna och ta ansvar och helgas också, men det är ingen förutsättning för att han ska använda oss).

Kungens barn

En av medarbetarna i vår församling har rest mycket i olika länder med ”King’s kids”. Det är en stor grupp av barn och ungdomar som

turnerar under sommaren och gör framträdanden och konserter i UMU:s regi. Den personliga relationen med Gud betonas och att var och en kan höra Gud tala. För att höra Guds röst är det viktigt att först rensa bort skräp. Man sitter tyst en stund och ber att Gud ska visa en om man har något man behöver be om förlåtelse för. Man gör upp med det och går eventuellt till någon och ber om förlåtelse. Man kallar det ”heart-preparation”, hjärteförberedelse. Sedan ber man att Herren ska tala inför den kommande resan, konserten osv. Alla sitter tysta och lyssnar, sedan delar man om man fått något. Det kan vara bibelord eller konkreta instruktioner. Under träningslägret innan turnén började fick en tolvårig pojke ett allvarligt ord om att man måste göra upp med synd. Det tog förmodligen hårdare än om en vuxen ledare sagt det. Många grät och gjorde upp saker och en del ringde hem och bad föräldrar eller syskon om förlåtelse.

Vid en sådan stund under ”King’s kids”-resan sa en tioårig flicka efter att ha suttit tyst en stund, att hon upplevde att de alla efter konserten skulle få en viss typ av glass som fanns på en speciell snabbmatsrestaurang. Detta var på landsbygden och det var inte alls självklart att denna restaurang fanns i närheten. Hon som berättade denna episod för mig var ledare för gruppen och tänkte i sitt stilla sinne: ”Jaja, säkert ett önsketänkande”. Efter konserten kom dock en förälder och sa att han ville ta med hela gruppen till just den restaurangen och bjuda på just den glassen. Varken barnen eller de vuxna kommer någonsin att glömma det. Den tioåriga flickan har säkert tagit många stunder i stillhet efter detta och fått höra Gud tala även om ”viktigare” saker. Gud är god som talar till barn om sådant de särskilt förstår.

På samma resa fick en sextonårig kille för sig att de skulle få uppträda på TV. En vecka senare kom det oväntade tillfället och ett TV-program gjordes tillsammans med gruppen. Ledarna hade inte vetat något om det i förväg.

Kapitel 11

Gud använder det du har

Inte sedan – nu!

Vi har just läst om oljan som inte tar slut. Elisa frågade kvinnan: ”Säg mig vad du har hemma?” Detta kännetecknar en del av undren som skedde genom Elisa. Han låter Gud använda något man redan har. Det i sig själv räcker inte, men när det blir tillgängligt för Guds kraft sker något mirakulöst.

Vi människor kan tänka så här: ”När jag blir rik, när jag vinner på lotteri – då ska jag ge. Nu har jag så lite så det är inte lönt.” Gud tänker annorlunda. Den fattiga änkan i Markus 12:42 gav det sista hon hade i offerkistan, två små kopparmynt. Ändå sa Jesus att hon hade gett mest, mer än de rika som hade burit fram av sitt överflöd.

Fler under av Elisa

Låt oss studera ytterligare några av Elisass under, t. ex. ur 2 Kungaboken 4: 38-41:

Elisa kom tillbaka till Gilgal medan hungersnöd rådde i landet. När profetlärjungarna satt inför honom, sade han till sin tjänare: ”Sätt på den stora grytan och koka något till soppa åt profetlärjungarna.” En av dem gick ut på marken för att plocka något grönt. Då fick han se en vild slingerväxt, och av den plockade han sin mantel full med något som liknade gurkor. När han kom in, skar han sönder dem och lade dem i soppgrytan, utan att veta vad det var. De öste upp åt männen för att de skulle äta. Men så snart de hade börjat äta av soppan, skrek de till och sade: ”Döden är i grytan, du gudsman!” Och de kunde inte äta. Då sade han: ”Hämta lite mjöl!” Han kastade det i grytan och sade: ”Ös upp åt folket och låt dem äta.” Och inget skadligt fanns nu mer i grytan.

Det var Elisás troshandling som förlöste undret, för mjöl tar då verkligen inte bort gift! Tidigare har vi studerat avsnitten om hur Elisa kastade ett stycke trä i vattnet för att en yxa skulle flyta upp. Träbiten i sig kunde omöjligt orsaka att yxan flöt upp, men den blev instrumentet som Gud använde för att bevisa sin kraft och förmåga.

Vid ett annat tillfälle hade Israels, Judas och Edoms kungar med sina härar vandrat omkring öknen i sju dagar utan vatten. För Josafats, Juda kungs skull, frågade Elisa Herren, när de kom till honom för att få hjälp. 2 Kung. 3:4-27:

Han sade: ”Så säger HERREN: Gräv grop vid grop i denna dal. Ty så säger HERREN: Ni skall inte märka någon vind eller se något regn, men ändå skall dalen bli full med vatten, så att både ni själva, er boskap och era övriga djur får att dricka. Men HERREN anser inte detta vara nog, utan han skall också ge Moab i er hand. Ni skall inta alla befästa städer och alla andra viktiga städer. Ni skall hugga ner alla goda träd och alla vattenkällor skall ni täppa igen. Och all bördig åkermark skall ni fördärva med stenar.” Och se, på morgonen, vid den tid då matoffret frambärs, strömmade vatten till från Edomssidan, så att landet fylldes med vatten.

Groparna framkallade inte vatten, men att gräva groparna var en troshandling efter ett tilltal från Gud. Det var något de kunde göra och det i sin tur förberedde för undret och hjälpte dem att behålla vattnet.

En annan gång mättade Elisa hundra män med tjugo kornbröd och ax av grönskuren säd i en påse (2 Kung. 4:42-44). Det inte bara räckte, det blev över också! Elisa använde något han redan hade och Gud multiplicerade det.

Den arameiske kungens högste befälhavare, Naaman, blev fri från sin spetälska genom att på Elisás befallning doppa sig sju gånger i floden Jordan. Att doppa sig i en flod sju gånger gör inte någon frisk, det tar bara bort smuts. Liksom i de andra berättelserna var

detta en troshandling på Guds direktiv och det fungerade! Ingen av dessa tillvägagångssätt är en teknik som gör att under sker. På det andliga planet handlar det inte om teknik utan om en relation med Gud och hans tilltal in i konkreta situationer. Dessa tilltal, som en del kristna även kallar Guds *rhema* och andra benämner Andens ledning, förlöser tro i situationen om man följer det som man känner sig manad att göra.

En annan sanning är att Gud kan göra vad som helst och använda vad som helst och vem som helst. Gör dina begränsade tillgångar, gåvor, talanger och så vidare tillgängliga för Gud och tro honom om mirakel på olika områden.

Vi människor kan också tänka: "När jag blir skickligare, när jag har studerat mer, då har jag något att komma med, då ska Gud få använda mig." Men inte heller det är Guds princip. Han använder det som ingenting är. Nästa kapitel ska ägnas åt denna viktiga sanning. Elisa använde något han hade tillgängligt för stunden och gjorde ett under med det. Det är också Guds princip med oss människor.

Visumunder

En filippinsk man fick både Guds tilltal och människors kallelse till ett missionsuppdrag i Sverige. Han var själv från en stam i en bergsbygd och blev mycket förvånad att Gud kallade honom till Europa. När han fick andra brevet från Sverige sa han: "Om det är från dig Gud ska jag resa till ambassaden i Manila." Detta var en tre dagars resa.

Det är oerhört svårt att få visum till Sverige från Filippinerna. Han hade provat två gånger tidigare. Den tredje gången kom han till ambassaden redan klockan tre på morgonen. Då var det redan 76 personer före i kön. Ambassaden skulle ha öppet i en timme och hinna med att intervju 30 personer, så det såg omöjligt ut. Det var mars och mannen kunde få bli intervjuad först den 16 augusti. Han sa till Gud: "Så länge vill jag inte vänta, och inte heller vill jag behöva göra den långa besvärliga resan igen." De stängde ambassaden och ville att han skulle gå. På vägen ut hittade han en mobiltelefon som

någon tappat. Den var mycket fin och dyr, han trodde att inte ens Filippinernas president hade en sådan exklusiv telefon. Det var frestande att behålla den, men han gick tillbaka in till kontoret och lämnade in den upphittade mobiltelefonen. Detta utlöste en reaktion hos ambassadtjänstemannen som sa: "Du kan få komma på intervju på en gång." Han fick dela sitt vittnesbörd för ambassadtjänstemannen i flera timmar och fick förtur i visumkön för att han varit så ärlig! Dagen därpå fick han sitt visum och den nionde maj kom mannen till Sverige, där han nu arbetar på en UMU-bas.

Kapitel 12

Det som ingenting är

Spetälska fick förmedla glädjebud

I 2 Kung. 6:24-7:20 berättas hur kungen av Aram belägrar Samaria. Det blir en stor hungersnöd, så fruktansvärd att kvinnor äter sina egna barn. Israels kung blir förtvivlad när han får höra om det och ger profeten Elisa skulden. Han skickar ett sändebud för att hugga huvudet av honom. Innan sändebudet hinner fram vet Elisa att både sändebudet och sedan kungen är på väg. Han profeterar för Israels kung att Gud redan dagen därpå skall förvandla hungersnöden till seger. Hur skall det gå till?

2 Kung. 7:3-11:

Utanför stadsporten uppehöll sig fyra spetälska män. De sade till varandra: "Varför skall vi stanna kvar här, tills vi dör? Om vi bestämmer oss för att gå in i staden nu när där är hungersnöd, så kommer vi att dö där. Och om vi stannar här, kommer vi också att dö. Låt oss alltså nu gå över till araméernas läger. Om de låter oss leva så får vi leva, och om de dödar oss så låt oss dö." I skymningen steg de upp och gick in i araméernas läger. Men när de kom till utkanten av lägret, se, då fanns inte en människa där. Ty HERREN hade låtit ett dån av vagnar och hästar höras, ett dån som av en stor här, och de hade sagt till varandra: "Israels kung har säkert lejt hjälp mot oss hos hetiternas och egyptiernas kungar, för att de skall överfalla oss." Därför hade de brutit upp och flytt i skymningen och hade övergivit sina tält, sina hästar och åsnor. Och de hade övergivit lägret sådant det stod och flytt för att rädda sina liv. När de spetälska kom till utkanten av lägret, gick de in i ett tält och åt och drack. Och de tog silver, guld och kläder och gick bort och gömde det. Sedan vände de tillbaka till ett annat tält och tog vad som

fanns där och gick bort och gömde det. Men därefter sade de till varandra: "Vi gör inte rätt. I dag kan vi komma med goda nyheter. Men om vi tiger nu och väntar till i morgon, drar vi skuld över oss. Kom så går vi och berättar om det här i kungens hus." Så gick de bort och ropade till vakten vid stadsporten och berättade för dem: "Vi kom till araméernas läger, men där fanns inte en människa, och det hördes inte ett ljud av någon människa. Där stod endast hästarna och åsnorna bundna och tälten stod som de brukade." De som höll vakt vid porten ropade ut detta, och man berättade det också inne i kungens hus.

Folket drog ut och plundrade araméernas läger. Elisás profetia gick i uppfyllelse. Men den officer som inte hade trott på Elisa utan svarat: "Även om Herren gjorde fönster på himlen, hur skulle detta kunna ske?" blev ihjältrampad i porten och hann inte få del av överflödet.

Handbok för livet kommenterar bibeltexten så här: När en stad drabbades av hungersnöd stod mycket på spel. Även om man kunde odla tillräckligt gick det inte att klara en längre tids isolering utan förbindelser med omvärlden. Denna hungersnöd blev så allvarlig att mödrar inte drog sig för att äta sina barn. I 5 Mos. 28:49-57 förutsågs att just detta skulle hända när Israel vägrade följa sin Gud. Enligt lagen fick spetälska inte vistas inne i staden. De var hänvisade till ett liv utanför stadsmuren, beroende av andras välvilja. Hungern och den arameiska arméns närvaro gjorde deras situation förtvivlad. När de spetälska upptäcker att fiendeläget är övergivet inser de att de är räddade. Först håller de hemligheten för sig själva, men sedan kan de inte låta bli att tänka på alla som svälter inne i staden. De måste dela de goda nyheterna med andra, precis som vi. Det är kärleken och vetskapen om att vi sitter inne med befriande hjälp som får oss i rörelse.

Förkrosselse

När boken *Det finns frihet* kom ut och jag insåg att tryckningen

samt produktionskostnaderna var betalda, samt att människor blev berörda, hjälpta och välsignade av bokens innehåll, kom en sådan gudsfruktan och förkrosselse över mig. Tänk att jag hade fullbordat en bok på över 300 sidor. Jag visste i djupet av mitt hjärta att det inte var min förtjänst, utan att det var Guds kraft som gjort det möjligt. Det var bara nåd! Nästa steg i mina reaktioner var fruktan. Den kom mellan jul och nyår när jag hade börjat slappna av. Hur skulle jag nu kunna leva upp till alla människors höga förväntningar? Jag kände mig oerhört liten och otillräcklig. Just då hörde jag en intervju på den kristna TV-kanalen ”God Channel” med en 28-årig kille i USA som bara vägde 21 kg. Huvudet var normalstort men kroppen växte inte och lemmarna var förvridna. Han satt fastspänd i en hög elrullstol. Hans ansikte lyste och jag blev helt överväldigad när jag insåg att han var evangelist och hade skrivit en bok. Sanningen i orden i 1 Kor. 1:28-29 blev så stark: ”Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud – ja, det som ingenting var – för att han skulle göra det till intet, som någonting var. Ty han ville icke, att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud” (1917). Gissa om jag fick tro på att även jag skulle kunna få fullborda min kallelse!

Gud använder barn

Gud kan på ett särskilt sätt använda barn som ännu inte blivit så fulla av stolthet, högmod, prestige, självhävdelse, karriärjakt osv. De är rena kanaler där Gud kan bli stor. I min bok *Vad hände sen?* berättas om ett barnläger där Guds Ande på ett mycket påtagligt sätt kom över barnen och tonåringarna. De bad för varandra i timmar, fick profetiska bilder och hälsningar till varandra och fick förlösa mycket av Guds kärlek. En pappa som var med på lägret, kommenterade efteråt händelserna så här: ”Som pappa och rationell vuxen var det väldigt speciellt att finnas där i bakgrunden och bara se det hända. För att uttrycka mig försiktigt, så berörde det mig väldigt djupt. För att vara uppriktig, kände jag mig förödmjukad. Det var den första känslan jag fick när jag såg dessa barn och

ungdomar få vara redskap för Gud när de bad med och för varandra. Synen när lillasyster står och ber och gråter med storasyster. När barnen ber för tonåringarna. När de får upptäcka att det de hör eller tanken eller bilden de får - det de kan tala ut - gör att någon blir berörd av Gud. Det var omskakande! Vad sysslar vi med egentligen? Vad håller jag på med? Det var en oerhörd känsla av rannsakan som jag fick. Jag insåg att jag problematiserar och låter andra saker stå i förgrunden. Jag kommer till kyrkan på söndag med dåligt samvete och lägger ner saker inför Gud och sedan tar jag inte tag i det ändå, egentligen. Det blir väldigt mycket att man går runt i ett träsk. Det jag fick var en längtan: Gud låt mig bli som de här barnen, om det måste bli så! Tänk att du var tvungen att ta mig till ett barnläger för att jag skulle fatta vad du vill säga mig. Det massor av förkunnare sagt tidigare, det var Gud tvungen att ta mig ut i skogen för: 'Titta vad jag kan göra genom barnen!' Ja, jag grät. Gud, skona mig, kände jag. Jag hoppas att fler ska få uppleva det som barnen fick uppleva."

När lärjungarna bråkade med varandra om vem som var störst i Guds rike tog Jesus fram ett barn, ställde det mitt ibland dem, slöt det i sin famn och sa: "Den som tar emot ett sådan barn i mitt namn, han tar emot mig. Och den som tar emot mig, han tar inte bara emot mig utan honom som har sänt mig" (Mark. 9:37).

I Matteus 11:25 står det: "Vid den tiden sade Jesus: 'Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små'" (*Levande Bibeln*).

Vi klarar det inte i oss själva

Det finns en bok skriven av Anna Rountree som heter *Med änglarna till himlen* (Vingården). Den handlar om en kvinna som fick följa med änglarna till himlen och möta Gud och Jesus. Gud talade om för henne att hon skulle vara hans kansler. Kvinnan frågade då varför hon fått just den uppgiften. Gud svarade: "Det är för att du är enkel och inte vet så mycket. Jag kallade dig före världens grundläggning, inte för att du är vis eller intelligent, utan därför att

jag har min glädje i dig. Jag vill be dig om hjälp.” Hon svarade att hon naturligtvis ville hjälpa honom, men bad om hjälp för att inte synda mot honom, att hon inte skulle besudla förtroendet och gåvan hon fått och kunna representera Gud på ett värdigt sätt. Då svarade Gud: ”I honom, min Son, har jag placerat gåvan och förtroendet. Jag litar bara på honom. Det är hans liv och hans tjänst och den helige Andes verk genom dig. Mitt kära barn, du är fullständigt otillförlitlig. När min Sons liv växer till i dig, förefaller det som om du blir mer trovärdig, men i verkligheten är det bara han som är det, och så kommer det alltid att förbli.” När hon fick nya skor på sina fötter frågade hon: ”Herre, kommer jag att klara detta?” Då log han och svarade: ”Nej, men jag kommer att klara det, om du tillåter mig.”

Vad finns i hjärtat?

”Det som ingenting är” betyder inte att Gud har begränsat sig till att använda barn, handikappade eller utbildade människor. Det handlar inte om att upphöja okunnighet eller förakta ålder eller utbildning, om nu någon trodde det. Man kan ju tyvärr i en del kristna sammanhang finna människor som är väldigt högmodiga och uppblåsta över hur lite de kan, och som tittar snett på välutbildade församlingsmedlemmar. Men det är inte det yttre det handlar om. Det handlar om hur en person ser på sig själv och sin egen förmåga. Vem förlitar man sig på? Vem blir stor och vem får äran när Gud använder en? Den som är beroende av Gud vet att det verkligen är Guds förtjänst att något går bra eller att under sker. Det har med hjärtats förkrosselse att göra och inte ens världsliga meriter.

En känd politiker i ett annat land blev personligt kristen. Någon sa: ”Tänk vad Gud kan göra stora saker genom honom!” En förkunnare svarade: ”Javisst, men tänk så mycket egen styrka han först måste överlåta åt Herren.” Att överlåta sig åt Herren brukar vi också kalla ”att dö från sig själv”. Egoismen kan ha många skepnader. Även en alkoholist kan vara oerhört egoistisk och självcentrerad. Vi behöver alla lägga av vår stolthet och vår själviskhet för att helhjärtat kunna säga som Paulus i Gal. 2:19-20: ”Jag är korsfäst

med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig.”

Det handlar om *psyché* och *zoe*. *Psyché* är det grekiska ordet för själ. Det är det ordet vi använder när vi pratar om psyke, psykvård m.m. Vårt psyke eller vår själ består av vilja, känslor och förstånd. När våra egna självcentrerade tankar, känslor och vår egen vilja får styra, kan man kalla det för *psyché-liv*. Det är detta vi ska dö bort ifrån så att Guds liv, *zoe-livet*, ska kunna fylla oss. Då kan hans kärlek, frid och glädje strömma genom oss ut till andra. Det är så han använder oss. Denna överlåtelse är en daglig process. Den blir vi aldrig färdiga med.

Tänkvärt

En av mina vänner har följande ord på sin anslagstavla på jobbet:

*All äkta hjälpsamhet börjar med
ödmjukhet inför den jag vill hjälpa
och därmed måste jag förstå att
detta med att hjälpa inte är att
vilja härska utan att tjäna.
Kan jag inte detta så kan jag
heller inte hjälpa någon.
(Okänd)*

Kapitel 13

Välsignelse i generationer

Elisa och den barnlösa kvinnan

En rik kvinna bjöd profeten Elisa på mat varje gång han kom över till området Sunem. Eftersom han besökte henne och hennes man rätt ofta beslöt de att mura upp ett litet rum uppe på taket där han kunde bo. Den här bibelberättelsen finner du i 2 Kung. 4:8-37. För att återgälda allt hennes besvär undrade Elisa vad han kunde göra för henne, men hon ville ingenting ha. Då lovade Elisa henne att hon inom ett år skulle ha en son i famnen. Hennes man var nämligen gammal och de hade inga barn. Trots att hon blev alldeles förskräckt och inte riktigt vågade tro på det, så skedde det. De fick en son. Efter några år när pojken blivit större gick han en dag ut till sin far hos skördemännen. Där började han klaga över en svår huvudvärk. Tjänarna bar honom till hans mor och efter några timmar dog han i hennes knä. Vilken förtvivlan måste hon inte ha känt! Hon hade inte ord att uttrycka den med men gjorde det enda hon kunde komma på. Hon lade pojken på gudsmannens säng, lät sadla en åsnilna och gav sig iväg till profeten Elisa på berget Karmel. Han följde efter lite tvekan med henne hem och uppväckte pojken från de döda. 2 Kung. 4:32-36:

När Elisa kom in i huset, fick han se att pojken låg död på hans säng. Då gick han in och stängde igen dörren om dem båda och bad till HERREN. Han steg upp i sängen och lade sig över pojken, så att han hade sin mun på hans mun, sina ögon på hans ögon och sina händer på hans händer. När han så lutade sig över honom blev pojkens kropp varm. Därefter gick han fram och tillbaka i rummet och steg sedan åter upp i sängen och lutade sig över honom. Då nös pojken sju gånger, och sedan slog han upp ögonen. Elisa ropade på Gehasi och sade: ”Kalla på sunemitiskan.” Han kallade in

henne, och när hon kom in till honom sade han: ”Tag din son.” Då kom hon fram och föll ner för hans fötter och bugade sig med ansiktet mot jorden. Därefter tog hon sin son och gick ut.

När han ropade på sunemitiskan och gav henne hennes son, föll hon ner för hans fötter och bugade sig mot jorden. Vilken nåd och välsignelse hon fick vara med om, trots att det såg så mörkt ut! Men det började med att hon generöst och gästvänligt lagade ett mål mat åt profeten. Elias bön och handlingssätt visar Guds personliga omsorg om människor i nöd. Det är viktigt att vi visar att vi verkligen är angelägna om de människor som vi försöker nå med Guds budskap. Bara på så sätt är vi trovärdiga representanter för vår kärleksfulle himmelske Far.

Elia och änkan

En annan bibelberättelse, 1 Kung. 17:8-24, talar också starkt om välsignelsen av givande. Under en tid av torka sände Gud profeten Elia till bäcken Kerit öster om Jordan, där korparna gav honom bröd och kött. Men efter en tid torkade bäcken ut och Elia fick befallning att gå till en änka i Sarefat. Hon var just ute och samlade ved för att laga till en sista brödkaka innan hon och hennes son skulle svälta ihjäl. På Elias ord: ”Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dagen då Herren låter det regna på jorden”, gjorde hon först i ordning en kaka åt profeten innan hon lagade till åt sig, sin son och hennes husfolk. En tid därefter blev kvinnans son sjuk och dog. Hon blev förskräckt och trodde att det var Elias fel att han dött. Men Elia tog sonen ur hennes famn och bar honom till sängen i det rum där han bodde. Där ropade han till Herren och bad att pojkens själ skulle komma tillbaka in i honom och så fick han liv igen. Elia tog pojken och bar honom ner i huset och gav honom åt hans mor. Då sa kvinnan till Elia: ”Nu vet jag att du är en gudsman och att Herrens ord i din mun är sanning.”

I gamla testamentet var de lägsta klasserna i samhället de spetälska,

de föräldralösa och änkorna. Elia kunde lagen och visste att man inte utnyttjar en änka ekonomiskt. När Gud sa att en änka skulle ge honom att äta trodde han kanske att det var en rik änka, men hon hade i själva verket nästan ingenting. Det vi läser om i den här berättelsen är ingen regel, utan ett speciellt tilltal till denna kvinna. Hon gav till profeten Elia först, därefter till sin son och sig själv, och löftet från Gud gick i uppfyllelse. Under en lång tid tog varken oljan eller mjölet slut och både hon, Elia och husfolket hade mat att äta. Även denna kvinna fick uppleva hur hennes son togs ifrån henne, men profeten förde honom åter tillbaka till livet.

Bygg ”ett hus” åt Gud

Min väninna från Sydafrika hörde för många år sedan predikan i Johannesburg som hon aldrig kunnat glömma. Vid ett besök där nyligen, letade hon rätt på kassetten med den predikan så att jag skulle kunna lyssna på den. En internationellt känd talare predikade över ämnet ”Att bygga ett hus åt Gud”. Jag vill dela budskapets grundtankar med dig. Han började med att tala om kung David och berättade sedan om de två bibelberättelser du nu läst.

Kung David uttrycker i Psalm 18 sin tacksamhet till Gud för räddning och seger. I vers 26-27 säger han: ”Mot den trogne visar du dig trofast, mot den fullkomlige visar du dig fullkomlig. Mot den rene visar du dig ren, men mot den falske visar du dig vrång.” På samma sätt som vi från hjärtat ger vårt gensvar till Gud, ger han sitt gensvar till oss. Vår respons till Gud påverkar vår framtid och t.o.m. kommande generationer. Detta ser vi i kung Davids eget liv. I 2 Sam. 7 läser vi om hur David ville bygga ett hus åt Gud. Han sörjde över att han själv bodde i ett lyxigt hus av cederträ, medan Guds härlighet genom förbundsarken bodde i ett tält. Han ville bygga ett hus som passade för Guds härlighet. Gud hade inte bett honom bygga utan det var Davids eget gensvar på Guds godhet. Han delade sina tankar med profeten Natan som senare förmedlade Guds svar: David var inte den som skulle bygga templet eftersom han varit en stridsman, men han skulle få en son som skulle bygga det. Med de rikedomar som David samlade för ändamålet byggde sedan Salomo

ett tempel åt Gud, där förbundsarken fick sin plats i det allra heligaste.

På ett liknande sätt bygger Jesus, som kom från Davids släkt, ett hus åt Gud i den andliga dimensionen. Hebr. 3:6 säger att Kristus ”är betrodd som Son att råda över Guds hus, och hans hus är vi”. Han bor i de människor som tagit emot honom i sina hjärtan. 1 Kor. 6:19 beskriver våra kroppar som tempel: ”Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva?”

Gud talade genom profeten Natan till David, enligt 2 Sam. 7, att han skulle upphöja en avkomling ur Davids liv, och befästa hans kungadöme. ”Han ska bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans kungatron för evigt” (v.13). Det handlar inte om ett hus av trä eller sten utan om Guds favör över Davids barn och efterkommande. Hela kapitlet har rubriken ”Guds löfte till David”.

Vi kan inte köpa Guds välsignelse och favör, men Han längtar efter att välsigna oss. Då ger Gud sin välsignelse inte bara till oss själva, utan också till kommande generationer. David själv skriver på ålderns höst: ”Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har inte sett den rättfärdige övergiven eller hans barn tiggas om bröd. Han är alltid barmhärtig och villig att ge lån, och hans barn är till välsignelse” (Psalm 37:25-26). Bibel 2000 säger: ”... och hans barn blir välsignade”, likaså The Amplified Bible: ”... and his offspring is blessed.” I Psalm 112 uttrycker David samma tanke: ”Halleluja! Salig är den människa som fruktas Herren och har sin stora glädje i hans bud. Hans efterkommande skall bli mäktiga på jorden, de rättrådigas släkte skall bli välsignat” (v.1-2). Hela den psalmen handlar om välsignelse.

Vad hände egentligen med Davids ättlingar? En del av dem var inte gudfruktiga och ville inte gå Guds vägar. Kung Salomo hade tidigare behagat Gud, men när det gällde hans kvinnoaffärer var Gud inte nöjd. Han hade sjuhundra furstliga gemåler och trehundra bihustrur. 53 år efter Davids död, när Salomo var gammal, förledde alla dessa utländska kvinnor honom att följa andra gudar, så att hans hjärta inte förblev hängivet sin fader Davids Gud. Första Kungaboken kapitel 11 berättar att han byggde offerhöjder åt

främmande gudar för sina utländska kvinnors skull, så att Herren blev vred på honom. Eftersom Salomo inte hade hållit vad Gud hade sagt, trots att han två gånger hade visat sig för honom, sa Herren: ”Eftersom det är så med dig och eftersom du inte har hållit mitt förbund och mina stadgar som jag har givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och ge det åt din tjänare. Men för din fader Davids skull vill jag inte göra detta så länge du lever. Först ur din sons hand skall jag rycka det. Dock skall jag inte rycka hela riket ifrån honom, utan en stam skall jag ge åt din son *för min tjänare Davids skull*, och för Jerusalems skull, som jag har utvalt” (v.11-13, min kursivering).

Du kan själv läsa om fler liknande tillfällen där det står ”men för min tjänare Davids skull...” 1 Kung. 15:4, 2 Kung. 8:18-19 och 2 Kung. 19:34.

Varje människa är själv ansvarig inför Gud för sitt liv och ingen kan leva på sina föräldrars eller förfäders tro. Det här handlar om extra mycket nåd, favör och beskydd vare sig man förtjänar det eller ej. Dessutom brukar ”bönebarnen” förr eller senare komma tillbaka till Herren.

Reflexioner

Kanske är du välsignad med barn och barnbarn, men känner sorg över att deras andliga liv har slocknat? Varje människa är ansvarig för sitt eget liv och ingen kan leva på någon annans tro eller komma till himlen för att morfar var predikant. Däremot kan vi som föräldrar, mor- eller farföräldrar hålla våra nära och kära upp inför Gud i bön. Liksom kvinnan letade rätt på Elisa kan vi ”leta upp” Herren och kasta vår oro och sorg på honom och låta Guds Ord och löften tala tro till oss om våra anhörigas eviga väl.

Många människor blir lyfta upp från avfällighet och uppväckta från andlig död på grund av anhörigas förböner. Efter många års erfarenheter av att be med människor till frälsning vet jag att många varit ”bönebarn”. Om det inte funnits någon bakåt i slakten som bett, kan det ha varit en lärare, en granne, en barndomsvän eller en arbetskamrat. Som svar på bön bearbetar den helige Ande personens

vilja på olika sätt. Ibland dröjer svaret så länge att bedjaren inte hinner få uppleva bönesvaret under sin livstid. ”Bönebarnet” kanske står emot Guds Ande så att kapitulationen är det sista man gör innan livets slut. Många av mina vänner har bett för sina föräldrars frälsning under hela sitt kristna liv till synes utan resultat. Men nära livets slut mjuknade hjärtat och med en mycket enkel bön blev de bärgade för evigheten. Vilket underbart återseende det blir en dag i himmelen! Orden i Apg. 16:31 har hjälpt många att hålla fast, hur det än har sett ut: ”Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj.”

I berättelsen om Elisa och kvinnan som lät bygga ett rum åt honom ser vi ytterligare en uppmuntrande dimension. Vi kan naturligtvis inte köpa någons frälsning med pengar eller goda gärningar, men när vi från hjärtat på olika sätt ger till hans verk kommer Guds välsignelse och favör över oss och våra efterkommande. Gud längtar efter att välsigna sina barn!

Sådd med tårar gav rik skörd

År 1921 kom det svenska missionärsparet David och Svea Flood till Kongo med sin 2-åriga son. Där började de arbeta tillsammans med missionärsparet Joel och Berta Eriksson. Tillsammans sökte de Guds ledning och upplevde att Gud ville att de skulle lämna missionsstationen för att ta evangeliet till ett mer avlägset område. De båda familjerna försökte bosätta sig i en by, men motades iväg av hövdingen som såg dem som ett hot mot de lokala gudarna. De byggde då sina egna lerhus några hundra meter därifrån, uppe på en sluttning.

Svenskarna bad om ett andligt genombrott, men fick inte se något. Den enda kontakt de hade med byborna var en pojke som tilläts sälja kycklingar och ägg till dem två gånger i veckan. Svea Flood tänkte att om detta var den enda afrikan hon kunde prata med så skulle hon försöka att leda pojken till Jesus. Och det lyckades. Men det var inte mycket av annan uppmuntran de fick vara med om.

Samtidigt drabbades den ene efter den andre av missionärerna av återkommande malaria. Erikssons beslöt att de hade fått nog och återvände till missionsstationen. David och Svea Flood fortsatte därför

ensamma nära byn N'dolera. Mitt i alla umbäranden blev Svea gravid. När det var dags för henne att föda hade byhövdingen åtminstone mjuknat tillräckligt för att hon skulle få hjälp av en lokal barnmorska. Hon födde en flicka som fick heta Aina. Förlossningen var dock svår och Svea led redan av malaria. Hon levde därför bara ytterligare 17 dagar.

I denna situation brast det invärtes för David Flood. Han grävde en enkel grav och begravde sin 27-åriga hustru, sedan tog han sin 3-åriga son och sin nyfödda dotter Aina nerför berget till missionscentret. Där överlämnade han sin nyfödda dotter till Erikssons med orden: ”Jag åker tillbaka till Sverige. Jag har förlorat min fru och jag kan inte ta hand om det här flickebarnet. Gud har förstört mitt liv.” Efter det gav han sig iväg med båt, och förnekade både sin kallelse och Gud. Inom sju månader drabbades paret Eriksson av en mystisk sjukdom och dog med fyra dagars mellanrum. Den åtta månader gamla flickan blev nu överlämnad till ett amerikanskt missionärspar som kallade flickan för ”Aggie”. När Aggie var tre år fick hon följa med dem till USA.

Det amerikanska paret tyckte mycket om flickan och var rädda för att flickan skulle tas ifrån dem på grund av olika lagregler om de återvände till Kongo. De etablerade sig därför i USA som pastorspar. Aina, eller Aggie, växte upp i South Dakota, och gick sedan på bibelskolan North Central Bible College i Minneapolis i USA. Där träffade hon Dewey Hurst som hon gifte sig med och även de blev pastorspar.

Åren gick. Men så en dag damp en svensk kristen tidning ner i hennes brevlåda. Hon visste inte vem den kom ifrån och hon förstod inte innehållet. Men när hon bläddrade i tidningen fick hon syn på en bild med en grav och ett vitt kors, och på korset stod det ”Svea Flood”. Hon hoppade i bilen och åkte direkt till bibelseminariet där hennes make var rektor och fick tag i en i personalen som hon visste kunde svenska. Artikeln berättade om missionärerna som kommit till byn, om Svea Floods död, om pojken som blivit kristen, om hur missionärerna hade åkt därifrån, om att pojken hade växt upp och lyckats övertyga byhövdingen om att bygga en skola i byn. Artikeln

berättade också hur pojken lett alla barnen till tro på Kristus och att barnen påverkat sina föräldrar att bli kristna. Även byhövdingen blev kristen. Nu fanns det cirka 600 kristna i byn. Och allt hade börjat med David och Svea Flood!

På sin 25-åriga bröllopsdag 1966 fick Aggie och hennes make en resa till Sverige i present från bibelseminariet. Aggie försökte då leta upp sin biologiske far. David Flood var nu gammal. Han var omgift och hade fått ytterligare fyra barn. Hela sitt liv hade han levt som alkoholist och hade nyligen drabbats av stroke. Han var fortfarande bitter. Han hade en särskild regel i sin familj: ”Nämn aldrig Guds namn - Gud tog allt ifrån mig”.

Det var en rörande stund för alla när Aggie fick träffa sina halvsyskon. Hon ville också träffa sin far men halvsyskonen tvekade: ”Du kan prata med honom, även om han är väldigt sjuk. Men du bör känna till att så fort Gud nämns blir han rasande.”

Aggie kom in i den lilla lägenheten där spritflaskor låg utslängda överallt, och gick fram till den då 73-åriga mannen där han låg i sin säng. ”Pappa”, sa hon trevande. Han vände sig mot henne och började gråta: ”Aina, jag ville inte ge bort dig.” ”Det är okej, Gud tog hand om mig”, sa hon medan hon höll om honom. Den gamle mannen stelnade till: ”Gud glömde oss alla. Våra liv har blivit på det här sättet på grund av honom.” Och så vände han bort ansiktet mot väggen igen. Aggie klappade honom på kinden och fortsatte: ”Jesus älskar dig. Han har aldrig hatat dig.” Den gamle mannen vände sig om och såg in i sin dotters ögon. Han slappnade av och började prata. Och innan dagen var till ända hade han vänt tillbaka till Gud som han hade stått emot så länge. De följande dagarna fick far och dotter flera fina stunder tillsammans. Aggie och hennes make var snart tvungna att återvända till USA och inom några få veckor gick David Flood in i evigheten.

Några år senare deltog paret Hurst i en evangelisationskonferens i London. Ledaren för en nationell kyrka i Kongo med 110 000 medlemmar gav då en rapport om evangeliets framgång i landet. Aggie kunde inte låta bli att fråga om han hade hört talas om David och Svea Flood. ”Jo, madam”, svarade han på franska, och via en

tolk berättade han: ”Det var Svea Flood som ledde mig till Jesus. Jag var pojken som kom med mat till dina föräldrar innan du föddes. Än idag hedras din mors minne av oss.” Tårögd kramade han om henne: ”Du måste komma till Afrika och se själv. Din mor är den mest kända i vår historia.”

En tid senare fick Aggie och hennes make chans att åka till Kongo. De mottogs entusiastiskt av folket i byn. Aggie fick till och med träffa den man som hade burit henne nerför berget i en vagg. Pastorn tog dem sedan till moderns grav med det vita korset, där Aggie knäböjde och tackade Gud. Senare samma dag läste pastorn från Joh. 12:24: ”Amen, amen säger jag er: om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt kom. Men om det dör, bär det rik frukt.” Och från Ps 126:5: ”De som sår med tårar skall skörda med jubel.”

Berättelsen är hämtad från Aggie Hursts bok *Aggie*, senare återberättad i Jim Cymbalas bok *Fresh Power*, och från samtal och e-post med personer som träffat de olika inblandade. Pojken som blev samfundsledare hette Ruhigita Ndagora Bugwika, men kallades även Jean Ruhigita. Både Jean Ruhigita och Aggie Hurst är numera döda.

Ett personligt vittnesbörd om välsignelse i familjen

Min äldste son upplevde under tonåren mycket starkt Guds kallelse till heltidstjänst. Han började förbereda sig och sökte till en bibelskola. Sedan hände något som vi inte förstod och han gjorde en helomvändning. Istället åkte han till USA och utbildade sig till yrkesmilitär. Militärlivet är tufft och sju år följde då han inte gick på Herrens vägar. Sommaren 2001 kom han ur det militära. Så inträffade 11 september. En vecka senare hade vi en festkväll med 20-årsjubileum för vårt förlag. Mig ovetande kom följande e-postmeddelande med en hyllning från sonen som lästes upp inför alla. Många blev rörda och själv behövde jag mer än en näsduk. Det var mitt livs mest känslofyllda ögonblick. Så här löd en del av meddelandet översatt till svenska:

”De senaste dagarna har jag fått omvärdera vad som är viktigt

och det har fått mig att begrunda vad jag egentligen gjort med mitt liv de senaste tio åren. Tyvärr har jag inte gjort det Gud bad mig göra. Istället flydde jag allt vad jag orkade för att jag blev rädd. Frukta finns inte längre i ekvationen... Det som skedde i New York var verkligen fruktansvärt och skakade mig i mina grundvalar. Gud använde det för att tala till mig på ett sätt som jag inte upplevt på länge. Nu minns jag vad som är viktigt och vad jag måste göra. Jag vill att mamma Anita ska veta att alla hennes böner inte har varit fåfänga, och att jag skulle känna mig hedrad om jag fick kämpa sida vid sida med henne. I mina ögon är hon en general i Guds armé och jag tar nu värning på nytt...”

Nu förbereder sig Michael tillsammans med sin nyblivna fru för missionstjänst. Vilken glädje för bedjande föräldrar!

Vi bygger på olika sätt

När jag ser på detta att bygga Guds hus är det väldigt konkret och t.o.m. bokstavligt hos mina föräldrar och i min släkt. I min släkt bakåt finns flera präster och missionärer. När mina föräldrar gifte sig var pappa 40 år och mamma 27 år. Min mamma gjorde insamlingar i bygden och pappa byggde ett missionshus i byn. Pappa var byggmästare och både ritade och byggde hus. Under senare delen av sitt yrkesverksamma liv jobbade han ofta med att renovera kyrkor. Som jag redan berättat arbetade han i flera år med att bygga en kristen ungdomsgård. Han byggde bokstavligt talat på Guds hus.

Mamma, som hade en kläd- och handarbetsaffär, byggde på sitt sätt. På den tiden fanns många syföreningar som sålde sina alster på auktioner och skickade pengarna till missionen. Mamma gjorde starkt rabatterade materialpaket som hon annonserade ut i kristna tidningar, och syföreningar från hela landet beställde dem. I mitt vardagsrum hänger ett känguruskin. Det kom från Svenska Sjömanskyrkan i Australien som tack för handarbetspaket som också gått dit. Det var mammas missionsinsats.

Jag minns inte att jag hört mina föräldrar be högt eller dela ett vittnesbörd i en gudstjänst. Det är dock ingen tvekan om att de tjänade Gud på praktiska områden, förutom att de var aktiva i församlingens kör. Jag är så tacksam till mina föräldrar för det andliga arv jag fått.

Vi är fyra syskon som alla på olika sätt arbetar på att bygga Guds hus. Min äldste bror Sven är kyrkomusiker i Svenska Kyrkan. Min tvillingsyster Gunvor är konsthantverkare och arbetar främst med kyrkotextilier. Under det gångna året invigdes en ny biskopskåpa och mitra, som min syster vävt, till Lunds domkyrkas 900-årsjubileum. Min yngre bror Sigge är bl. a. församlingsledare i en EFS-kyrka.

Att bygga på Guds hus med givande kan ta sig många olika uttryck. Vi kan ge av våra gåvor och talanger för Herrens tjänst. Vi kan ge tid eller pengar. När vi gör det av hjärtat i glädje och tacksamhet kommer rik välsignelse. Bibeln säger att vi inte ska ge med olust eller av tvång (2 Kor. 9:7) och att Gud älskar en glad givare. Det är meningslöst att ge av tvång, för det utlöser inga välsignelser. Men att ge med ett glatt och villigt hjärta, även om det inte ser mycket ut för världen, förlöser Guds välsignelser”... så att ni alltid och under alla förhållanden har nog av allting och kan ge i överflöd till varje gott verk” enligt 2 Kor. 9:8. Kolosserbrevet uppmanar oss: ”Och allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom honom” (3:17).

Om du hittills inte varit en av dem som ”bygger på Guds hus”, kanske du tycker att det jag säger känns tungt och till och med fördömande. Låt dig då uppmuntras av Jesu liknelse om de anställda som alla fick samma lön, oavsett hur länge de arbetat i vingården (Matt. 20:1-16). Även om vi har varit trolösa, förblir Gud trofast (2 Tim. 2:13). Lämna de förflutnas misslyckanden och överlåt dig idag till att tjäna Herren med det du har och är.

Du som har barn och barnbarn kan ta till dig det jag delat från Guds Ord och kontinuerligt välsigna dina efterkommande, samtidigt som du tjänar Herren med din tid, dina gåvor och resurser. I dagens samhälle är det svårare än någonsin att vara förälder och frestelserna är större för det uppväxande släktet. Vi behöver hämta styrka, tröst och vägledning från Guds Ord. Herren har ofta påmint mig om ordet i Jesaja 54:13: ”Dina barn skall alla bli Herrens lärjungar, och deras frid skall vara stor.” 2 Mos. 20 handlar om tio Guds bud. Första budordet slutar med meningen ”... men som visar nåd mot tusen släktled när man älskar mig och håller mina bud” (v.6).

Kapitel 14

Upprättelse och revansch

Förutberedda gärningar

I förra kapitlet läste du om den rika kvinnan som inte kunde få barn och vars man var gammal. Profeten lovade henne en son och hon fick en son. Sonen dog några år senare men profeten Elisa uppväckte honom till livet igen. Vi fortsätter följa hennes livshistoria: I 2 Kungaboken kapitel 8 har hon blivit änka. En hungersnöd var på väg till landet men Elisa varskodde henne så hon drog bort med sitt husfolk för att bo i filistéernas land en tid. Efter sju år återvände hon och gick till kungen och vädjade om att få tillbaka sitt hus och sin mark. Just då samtalade kungen med Elisas tjänare Gehasi, som berättade om hur Elisa hade uppväckt en död. Plötsligt kom kvinnan in med sin begäran och Gehasi sa att det var henne han berättat om. Vers 6: ”Då frågade kungen ut kvinnan, och hon berättade allt för honom. Sedan lät kungen en hovman gå med henne och kungen sade: ’Skaffa tillbaka allt som tillhör henne och dessutom all avkastning från marken, från den dag då hon lämnade landet ända till nu.’”

Lägg märke till detaljerna och Guds omsorg om henne, att Gehasi är på rätt plats i rätt tid. Man skulle kunna säga att hon går i ”förutberedda gärningar”. Hon fick tillbaka allt hon förlorat, t.o.m. avkastningen från de sju hungersåren.

Många människor har gått igenom svåra tider och svåra saker och upplever sig ha förlorat allt och blivit bestulna på det mesta i livet. Kanske är du en av dem? Detta kapitel ska handla om revansch och upprättelse. Vi ska se vad bibeln säger och dela uppmuntrande vittnesbörd.

Bibelord om upprättelse

Först vill jag klargöra att det inte handlar om en kamp mot människor även om de kan ha blivit redskap i eländet. Jesus säger i

Joh. 10:10: ”Tjuven kommer bara för att stjäla, slakta och döda. Jag har kommit för att de ska ha liv, ja, liv i överflöd.” Vad som än har hänt och hur vi än har blivit bestulna i livet finns svaret hos Jesus, som har kommit för att vi ska ha överflödande liv. Han är den absoluta motsatsen till fienden, djävulen, vars natur är att stjäla, slakta och förgöra på alla tänkbara sätt. Han tar ingen hänsyn till våra svagheter utan utnyttjar dem så mycket han kan.

Jesaja 61:1-3 är en Messiasprofetia som beskriver Jesu tjänst: ”Herrens, Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att predika glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren och en hämndens dag från vår Gud, för att trösta alla sörjande, för att låta de sörjande i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovprisningens klädnad i stället för en modfälld ande. Och de skall kallas ’rättfärdighetens terebinter’, planterade av Herren till hans förhärligande.” I dessa verser finns en oerhörd uppmuntran och tröst. De har styrkt mig många gånger. Efter att Jesus blivit döpt i Jordan, fylld med den helige Ande och frestad i öknen, börjar han sin tjänst med att läsa upp denna profetia i synagogan, enligt Lukas 4:18-19: ”Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet och predika ett nådens år från Herren.” Där slutar han. *Handbok för livet* kommenterar att det var just glädjebudskapet om Guds välsignelse som kännetecknade Jesu första besök på jorden. Guds vrede kommer vid hans nästa besök. Hans motståndare trodde att det skulle vara precis tvärtom, att han först skulle besegra sina motståndare och sedan låta Guds välsignelse komma.

Detta är Guds perspektiv. Vreden och hämnden över ondskan kommer senare, men nu är nådens tid och nåden är tillgänglig för alla. Ur Guds perspektiv är revanschen för det vi förlorat och blivit bestulna på i livet inte hämnd, utan nåd, tröst och upprättelse. Rubriken för Jesaja 61 är ”Ett nådens år från Herren”. En vanlig

förklaring till jubelåret vart femtionde år, är att det är en förebild på Jesus och hans förkunnelse av ett nådens år från Herren. Under jubelåret skulle försåld mark återgå till dess rättmätige ägare. Det man på grund av fattigdom tvingats sälja skulle man alltså få tillbaka under jubelåret (3 Mos. 25). Jesaja 61:7-9 talar om att Guds tjänare skall få dubbelt igen för sin skam, en dubbel lott i landet: ”För er skam skall ni få dubbelt igen, och de som förödmjukades skall nu jubla över sin del. Därför skall de få en dubbel lott i sitt land, evig glädje skall de få. Ty jag, Herren, älskar det rätta och hatar orättfärdigt rov. Jag skall ge dem deras lön i trofasthet och sluta ett evigt förbund med dem. Deras släkte skall bli känt bland hednafolken, deras avkomma bland folkslagen. Alla som ser dem skall förstå att de är släktet som Herren har välsignat.”

Uttrycket ”huvudprydnad i stället för aska” som används i vers 3, översätts på engelska ”beauty for ashes”, vilket snarare betyder ”skönhet i stället för aska”. De sörjande i Sion ska kallas ”rättfärdighetens terebinter, planterade av Herren”. En terebint är ett av Israels högsta träd som kan bli upp till åtta meter högt. Det är grönt året om och kan bli mycket gammalt. Dessutom avsöndrar den en välluktande doft av terpentinharts. Vilken underbar bild på frälsta människor! Upprättelsen som beskrivs är till för att förhärliga Herren. Din och min upprättelse från allt som skadat, bundit och bedrivit oss förhärligar med andra ord vår Herre och Mästare Jesus. Amplified Bible som visar på andra översättningsmöjligheter från grundtexten, lyder så här: ”Att bevilja tröst och glädje till dem som sörjer i Sion – att ge dem ett smycke [en girland eller ett diadem] av skönhet istället för aska, glädjens olja istället för sorg, lovprisningens klädedräkt istället för en tung, nedtyngd och misslyckad ande – så att de kan kallas rättfärdighetens ekar [ståtliga, starka, magnifika, kända för hederlighet, rättvisa och rätt ställning inför Gud], en Guds plantering så att han blir förhärligad.”

Ett annat underbart ord om upprättelse är Jes. 43:18-19: ”Tänk inte på det som har hänt, bry er inte om det som förr har varit. Se, jag gör något nytt. Redan nu visar det sig. Märker ni det inte? Jag skall göra en väg i vildmarken och strömmar i öknen.” Paulus

uttrycker något liknande i Fil. 3:13-15: ”... men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus. Det är så vi bör tänka, alla vi fullkomliga (andligt mogna).”

Joel 2:23-25 talar om ersättning för de årsgrödor som gräshopporna ätit upp: ”Fröjda er, ni Sions barn, var glada i Herren, er Gud, ty han har givit er Läraren som ger rättfärdighet. Han skall låta rikligt med regn komma ner över er, både höstregn och vårregn som tidigare. Så skall logarna fyllas med säd och pressarna flöda över av vin och olja. Jag skall ersätta er för de årsgrödor som åts upp av gräshopporna och gräsbitarna...”

Vittnesbörd om full revansch

Jag har lärt känna ett medelålders gift par som har ett oerhört starkt vittnesbörd om upprättelse och revansch. Frun har en mycket tragisk bakgrund. Som barn blev hon misshandlad både fysiskt och psykiskt av båda sina föräldrar. Dessutom utnyttjade pappan henne sexuellt. Hennes systrar var sju och tio år äldre än hon och senare förstod hon att även de blivit utnyttjade. Föräldrarna arbetade mycket och hade stort umgänge, så det var hennes äldsta syster som ofta hade ansvaret att ta hand om henne, vilket systemen motvilligt gjorde. Som barn kände hon sig värdelös, dum och mycket rädd. En dag tittade hon på sin mamma och undrade vad hon kunde göra för att få henne att älska henne. Hon gick fram till henne och sa ”Mamma, jag älskar dig” och gav henne en stor kram. Hon sa ”Sluta med det där!” och brände henne på handen med cigaretten.

Nästan varje kväll kom pappan över till hennes rum. Hon kunde höra hans fötter nudda mattan i sitt rum tvärs över hallen och visste att det var dags att stiga upp och gömma sig. Det var säkrare att tillbringa natten ute än inne i huset. Hon höll sig ofta vaken på nätterna och presterade förstås inte så bra i skolan. Hon hade få vänner och de kom aldrig hem till henne. I många år undvek hon sin pappa om han var hemma före mamman. Han hotade att döda henne. Hon fick höra att hon var en hora och slampa, att hon inte dög någonting

till och aldrig borde ha blivit född. Hon blev slagen med bälten och hammarskaft, stucken med gafflar och en gång fick hon ett slag i ansiktet så att det tog flera år innan käkbenet hade läkt. Hon hatade sin far så mycket att hon kunde ha slitit ut hans hjärta ur kroppen med sina bara händer.

När hon var så full av smärta att hon inte orkade leva med det längre, ropade hon till slut ut sin nöd till Gud. Inte länge efter det råkade hon titta i en bibel och de röda bokstäverna fångade hennes intresse (i somliga engelska biblar är Jesus-orden skrivna med rött). Hon började läsa de röda bokstäverna. Gud drog henne till den bibeln och talade genom den. Hon berättade för honom hur mycket hon längtade efter en pappa som älskade henne och beskyddade henne. Hon ville vara en liten flicka som någon kunde älska. Många, långa kvällar upplevde hon hur hon satt i Guds famn och hur han höll om henne, strök henne över håret och talade om för henne hur mycket hon betydde för honom. Hon ropade och han kom. Inte långt därefter rymde hon hemifrån. När hon och hennes systrar talade om för mamman vad de varit utsatta för, sa hon: ”Jag är för gammal att börja ett nytt liv. Då är det bäst ni flyttar.” 16 år gammal var hon övergiven och bitter. Om systrarna sagt något tidigare, hade det kanske kunnat vara annorlunda.

Ett tag bodde hon hos sin moster och morbror. Sedan träffade hon sin man och tre månader senare gifte de sig. Hennes man hade också blivit misshandlad som barn och blev utslängd hemifrån när han var 15 år. Trots att deras första år tillsammans var tuffa, höll de ändå ihop. Eftersom de båda kom från svåra hemförhållanden beslöt de sig för att om de någonsin fick barn skulle de verkligen älska dem och finnas till för dem. Efter fem år fick de sin första son och de älskade honom så gott de kunde.

När pojken var tre år hjälpte pappan en vän att bygga ett hus. Plötsligt kom vännens barn med den skrikande pojken. Han höll sig för halsen och grät för att det gjorde ont. Han hade fradga runt munnen och ögonen började rulla bakåt. De andra barnen sa att han hade ätit av en giftig växt, som kunde döda får och kreatur. Pojken fördes i ilfart till sjukhus där man emellertid inte hade något

motgift. Hans hjärta slog bara fyrtio slag i minuten. Kvinnan ropade ut till Gud: ”Snälla Gud, rädda honom!” Tydligt hörde hon då Gud säga att pojken var hans barn och att han ville att de skulle lära honom sina vägar, annars skulle han ta hem honom. Vännerna, som var kristna, ringde runt för att folk skulle be för pojken medan hon berättade för sin man vad hon hört Gud säga. Fem minuter senare hoppade pojken upp och ner i sin säng på intensivvårdsavdelningen, fullständigt helad. Läkaren kunde inte förklara vad som hänt. Paret gav sina liv till Gud och med tacksamhet i sina hjärtan försökte de ge pojken en kristen fostran.

Många år senare när de just fått sitt tredje barn, stod hon en natt vid babyns bädd och bara såg på honom. När hennes man vaknade steg han upp och sa till henne: ”Han kommer att få det bra.” Det var inte första gången hon var uppe på nätterna för att vaka över barnen. Hon var så rädd att något skulle hända dem. På grund av sin barndom var hon styrd av fruktan. Inte länge efter det överlät hon allt till Gud, även sina barn. Då sa Gud att om hon var villig att överlåta allt, då behövde hon förlåta sin pappa. Hon trodde knappt sina öron, men Gud förklarade att bitterheten bara förstörde den person som hyste den. Efter en tid förmådde hon ringa upp sin pappa och berätta att hon blivit kristen och att en av de saker Gud ville att hon skulle göra var att förlåta honom. Han bröt ihop och sa gråtande: ”Älskling, jag är så ledsen.” Hon ringde även upp sina systrar och talade om hur hon känt sig, vad Gud gjort i hennes liv och att hon ville säga att hon förlät dem.

Idag arbetar paret med att hjälpa andra som har det svårt. De har fyra vuxna barn, två är gifta och tre av dem arbetar heltid med mission. Vilken revansch!

Upprättad efter 30 år i misär

Som tolvåring flyttade denne man till Malmö. Där började ett långvarigt missbruk av hasch, LSD, cannabis, marijuana, tabletter och amfetamin som skulle pågå i trettio år. Drogerna ställde till med väldigt mycket problem både i hans eget liv och för hans nära och kära. Han vägde bara 48 kg när han var som magrast. Ibland sov

han i sopcontainrar och letade mat bland soporna. Han har tagit överdoser och varit med om flera olyckor på grund av drogerna. Han hade många sår i sitt inre men när han mötte Jesus fick han ett helt nytt liv. Detta har han själv berättat för mig. ”Jag fick ett helt nytt liv efter trettio år, när jag själv trodde att jag inte skulle överleva”, vittnar han. 1994 kapitulerade han och insåg att han behövde hjälp. Detta tror han skedde tack vare hans morfars förböner och hans mors desperata rop till Gud. När han fick möta Jesus blev han helt befriad från drogerna och han har aldrig haft det så bra som nu, säger han, och LP-stiftelsen har betytt mycket för honom. Han blev helad från hepatit C, från njurstensanfall, lungsäcksinflammation m.m. Idag väger han 90 kg, han har fått körkort, är frälst och befriad sedan tio år tillbaka och jublande tacksam till Jesus.

En högre väg

Ibland hör jag personer som ber och begär sjufalt igen av vad tjuven har stulit i deras liv. För ungefär ett år sedan talade Herren till mig om en ännu högre väg än att få dubbelt eller sjufalt igen vad tjuven stulit. Jag var på besök i USA och lyssnade på en kristen TV-kanal. Två välkända förkunnare talade oberoende av varandra om samma sak den dagen och budskapet slog ner som en bomb i mitt inre. Jag hade aldrig tidigare hört detta och när den andre predikanten talade om samma sak blev det en livsförvandlande uppenbarelse för mig. Det handlar om att få 30-, 60- och 100-falt tillbaka!

Mycket i den här boken handlar om sådd och skörd på olika områden. Det är en viktig men ofta förbisedd dimension. Har du blivit bestulen eller känner dig utnyttjad? Välj att förlåta och se detta som ditt utsäde. Prata inte mer om det utan släpp det som att det vore såkorn du släppt ner i jorden. Betrakta det som när du lägger en gåva i kollektboxen. Du grämer dig inte över pengarna du förlorat utan ber Gud välsigna det du ”sått”. Ge till Gud tiden, åren som gått och allt du gett ut. Ge det ”bittra fröet” och lita på Gud för en skörd i ditt liv. Om du släpper det istället för att ”gräva upp det”, kan du få 30-, 60- och 100-faldig skörd. Markus 4:8 säger: ”Men en del föll

i god jord. Det sköt upp och växte och gav skörd, trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.” Här talas om Guds ord som bär frukt i våra liv, men principen om sådd och skörd gäller på olika områden i våra liv.

Vittnesbörd från Afrika

En av mina medarbetare läste ett vittnesbörd i en kristen tidning i Sydafrika om en förkunnare som på en flygplats blev bestulen på kameran som hängde på hans axel. Han blev arg och frustrerad och gick runt och letade efter tjuven. Naturligtvis hittade han ingen med kameran. Då började Herren tala till honom om att ge kameran som ”sådd”, ett utsäde. Därmed kunde han lämna sin vrede och besvikelse och välsigna tjuven med kameran. Herren fortsatte att tala till honom om att ge sådden ett namn, alltså vad han ville ha för skörd. Han hade länge önskat en viss systemkamera med tillbehör som var väldigt dyr. Han gav ”sådden” namnet på den kameran. Inom några veckor fick han på märkliga vägar en sådan kamera till starkt reducerat pris.

Att i sitt sinne betrakta något som man blivit bestulen på som en gåva till tjuven och en sådd, var helt nytt för min väninna. Tre dagar senare upptäckte hon tidigt på morgonen att grinden till deras tomt var öppen. På grund av den höga kriminaliteten har man två meter höga staket med taggtråd högst upp runt tomten, samt en låst grind. Nu var låset borta och likaså makens bil. Hon tänkte på vittnesbördet hon läst om kameran, gick in till sin man och sa: ”Vi har just gett bort din bil!” De var överens om denna sanning, bad tillsammans och välsignade gåvan och dem som fått den. Sedan anmäldes bilen stulen till polisen, ifall den skulle användas i felaktiga sammanhang. En liten stund senare ringde polischefen och sa: ”Vi har hittat den parkerad fyra mil härifrån. Den är helt oskadd och inga bildelar är stulna.” Faktum var att inte ens bilradion var borta! Sådant händer bara inte i Sydafrika!

Ett litet test

Varje gång jag predikar eller skriver om något ser Herren till att

jag lever i det själv. Någon vecka efter att jag skrivit in dessa vittnesbörd i mitt bokmanus kom ett test. Jag hade börjat träna på ett gym och hade köpt ett säsongskort, som kostade en hel del. När jag skulle visa upp kortet i receptionen hittade jag det inte. Jag letade länge, men blev sedan insläppt i alla fall. När jag kom hem upptäckte jag att också mitt VISA-kort saknades. Efter att ha letat på alla tänkbara ställen utan resultat insåg jag att jag blivit bestulen och trodde mig veta var det hade hänt. Då aktualiserades min undervisning om att ”ge bort” det man blivit bestulen på. Om inte mina utbetalningar hunnit dras från bankkontot, hade jag mellan åttatusen och niotusen på mitt VISA-kort. Det var detta jag i mitt hjärta gav bort. Faktiskt kändes det riktigt spännande och när jag överlätit det hela till Herren började jag skratta. Vilken befrielse! Några minuter senare satte jag mig vid skrivbordet och när jag flyttade på ett papper hittade jag korten. Hur de hamnat där har jag ingen aning om. Jag hade jobbat vid skrivbordet i två dagar efter att ha blivit av med korten, men inte förrän jag gjorde upp med det hela i mitt hjärta, kom de fram. Efteråt kändes det som ett övningspass för att se hur jag hanterade situationen. Varje område som vi överlåter åt Herren blir vi testade på, för att äktheten ska provas!

En vecka senare delades mitt reseschema för året ut i församlingen. Där stod bland annat om en resa till Ryssland. På söndagsgudstjänsten låg i kollekten en gåva på 8000 kronor till just den resan. Jag kunde inte låta bli att koppla ihop detta med den överlåtelse som jag just gjort. Det kändes helt fantastiskt!

Sådd och skörd på välsignelseböner

Nu ska jag bli väldigt öppen och personlig med dig. När jag hade lyssnat på undervisningen om sådd och skörd 30, 60 och 100-falt den där dagen för några år sedan, började Herren tala till mig väldigt konkret angående ett visst område i mitt liv. I min första bok *Det finns frihet* berättade jag om skilsmässan från min man efter 27 års äktenskap och om förlåtelseundret som skedde i mitt inre nästan ett år efteråt. Efter detta lyfte de mörkaste molnen och jag kunde börja leva igen. Så småningom kunde jag börja välsigna min före detta

man och hans nya fru, bosatta i USA. Jag började inkludera dem i mina dagliga böner för familjen. Jag visste att det var enda chansen för mig att kunna leva i ljust och fortsätta predika och skriva. Vi pratar numera ofta med varann på telefon och har en god kontakt.

När Herren talade till mig om sådd och skörd, handlade det om att jag skulle släppa allt negativt som hänt, sluta prata om det, sluta betrakta mig som bestulen och ge allt som en sådd.

Fem år efter skilsmässan skedde något som kan betraktas som ett mirakel. Min f.d. man Ed hade de senaste åren jobbat som kurator för struliga tonårskillar på ett gymnasium. Det var inte hans drömjobb, eftersom han är pedagog. Hans dröm, och det han upplevt som en Guds kallelse redan för 30 år sedan, var att undervisa på ett kristet universitet. Vi hade tillsammans burit den visionen och jag hade backat upp honom under hans många års studier, doktorering i psykologi, samt andra utbildningar. När och var skulle det bli till? Strax innan det som jag nu ska berätta hände, hade Ed under en längre tid fördjupat sin gudsrelation och gjort en ny helöverlåtelse: ”Gud, om du vill stannar jag kvar hela livet på det här gymnasiet, men om du vill så åker jag till Kina som missionär och lärare!” Det var några veckor kvar till höstterminsstarten. Vår äldste son Michael skulle börja sitt andra år vid ett stort kristet universitet på östkusten. Han fick en ingivelse, ringde sin pappa och bad honom skicka sin meritförteckning. Sedan gick Michael med den till flera olika fakulteter på universitetet. Professorn i psykologi berättade senare att han kommit in och sagt: ”Detta är min fars meritförteckning. Han borde jobba här” och sedan gick han. Professorn läste meritförteckningen och sa för sig själv: ”Ja, han borde jobba här...” Hon ringde upp Ed och tackade för meritförteckningen, men beklagade att de för tillfället inte hade några lediga tjänster. Några dagar senare skedde dock en förflyttning och precis innan terminsstarten var en tjänst ledig. Professorn ringde och undrade om Ed var intresserad. Omgående kom han på anställningsintervju och mötte flera olika kommittéer. På några dagar var det klart. Så hade det aldrig gått till tidigare, sades det, det var vanligen en lång process. Anställningen blev klar på Michaels 30-årsdag och innebar även att våra barn kunde studera

mycket förmånligt på det universitetet. Vilken present! Precis som med änkan i bibelberättelsen hade Michael kommit i precis rätt ögonblick. När jag fick höra om det som hänt upplevde jag Herren säga: ”Nu kommer skörden!” Jag grät av glädje hela kvällen.

Ed har berättat att han på psykologiekvationerna bland annat undervisar om förlåtelse och ber med eleverna. Idag har han och jag samma budskap, fast helt olika publik. Fienden trodde att han lyckats förstöra våra liv, men försoning, förlåtelse och välsignelse har förlöst ett nytt liv med nya, rika möjligheter. Jag tror att jag genom mina erfarenheter i allt som hänt på ett relevant sätt kan predika försoning och se Guds mirakelkraft förlösas genom förlåtelsen. På grund av den upprättelse som skett har jag i början av den här boken valt att berätta om några av de gudsingripanden som vi fick vara med om tillsammans.

Tack vare försoningen har inte skilsmässan betytt slutet på andlig tjänst för varken Ed eller mig, utan vi har fått uppleva nåd. Nåd betyder ”oförtjänt favör”. Ändå tror inte jag att skilsmässan fanns i Guds plan. Hans plan var att vi skulle vara gifta för livet och ge våra barn ett helt hem. Där det finns barn är det alltid de som får betala det högsta priset. Det har varit svårt och tungt att se. Min största kamp har varit skuld och dåligt samvete över att inte räcka till för dem. Skilsmässa är ingen enkel lösning och jag vill absolut inte välsigna den.

Nya förutsättningar

Efter försoningen i mitt hjärta som tog nästan ett år kunde Gud börja skapa något nytt med de nya förutsättningarna. När Jesus kom till lärjungarna efter uppståndelsen sa han följande: ”’Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er.’ Sedan han hade sagt detta, andades han på dem och sade: ’Tag emot helig Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden’” (Joh. 20:21-23). Mycket betoning har lagts på de första punkterna, men om inte vår förlåtelse följer på hans frid, utrustande med den helige Ande och utsändande, så blir vi inte till välsignelse för andra så som Gud har tänkt. Jag fick

nåd att förlåta och sätta Ed fri så att han kunde gå vidare.

Bibeln säger att vi ska välsigna och inte förbanna. Att välsigna betyder inte att man godkänner allt den personen gör. Men man välsignar i lydnad till Guds ord istället för att förbanna, vilket inte hör hemma hos ett Guds barn. Välsignandet har dubbel effekt: dels förlöser det Guds möjligheter att verka i den personens liv som man välsignar, dels hjälper det den som välsignar att hålla rent från tankar och känslor av oförsonlighet. Förlåtelse är en process som går på olika djup. Ju djupare försoningen går, desto starkare blir välsignandet av personen.

Spetskompetens

Ytterligare en viktig aspekt av upprättelse och revansch är att vi med den livserfarenhet vi fått av allt det svåra, kan vara till hjälp för andra i liknande situationer. 2 Kor. 1:3-4 är en nyckelvers: ”Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi kan trösta dem som är i nöd med den tröst vi själva får av Gud.” Var och en av oss kan säkert hålla med om att uppmuntran, tröst eller korrigering är lättare att ta till sig från någon som har egna erfarenheter på området. Det känns som att de vet vad de pratar om och förstår hur jag har det.

Speciell kunskap inom ett visst område kallas ibland spetskompetens. En gång bar det iväg för mig i en predikan och jag började leka med ord. I Jesaja 54 som handlar om det nya Jerusalem finns många verser som vi också kan ta till oss personligt. Vers 11 lyder i gamla översättningen (1917): ”Du arma, som har blivit så hemsökt av stormar, utan att få någon tröst, se, med spetsglans vill jag nu mura dina stenar...” Våra negativa livserfarenheter blir spetskompetens som kan användas i Guds rike. Med din ”spetsglans” kan du lysa och förhärliga Gud!

Det finns ett bibelord som jag hade svårt för i många år: ”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut” (Rom. 8:28). Hur kan allt elände som händer samverka till något gott? tänkte jag. Som jag berättat i boken

Det finns frihet uppenbarade Herren innebörden i det ordet för mig i mitt livs svåraste period för 5-6 år sedan. Allt det svåra i livet som jag vägrar att leva kvar i med bitterhet kan Gud vända till något gott. Livserfarenheten blir en spetskompetens som jag kan trösta andra med. Jag vill påminna om verserna 6-11 i Jesaja 58 och välsignelserna som följer när man sträcker sig ut och hjälper andra som har det svårt. v. 8: ”Då ska ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast...” v.11: ”Och Herren skall alltid leda dig; han ska mätta dig mitt i ödemarken och ge styrka åt benen i din kropp. Du ska vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter.” Tillåt Gud att trösta någon annan genom dig med den tröst som du själv har fått! Det är upprättelse och revansch. Det är dessutom det bästa sättet att hämnas på tjuven som stulit från oss. Inget livsöde är för svårt för Gud att förvandla, om vi tillåter honom.

Naturligt övernaturligt

Kapitel 15

Välsignad mark

Allt skapat är försonat med Gud

Detta kapitel skall handla om att även marken kan bli välsignad och fruktsam. Redan på gamla testamentets tid gjorde profeterna sådana under, hur mycket mer ska inte den frälsning som Jesus fullbordade på korset även innebära välsignelse för jorden? Kolosserbrevet 1:19-20 poängterar att Gud genom Kristus har försonat allt med sig, ”sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors”. Men innan vi går vidare in i detta, läser vi ett stycke ur 2 Kung. 2:19-22:

Männen i staden sade till Elisa: 'Staden har ett bra läge, som min herre ser, men vattnet är dåligt och jorden bär ingen frukt.' Han sade: 'Hämta åt mig en ny skål och lägg salt i den.' Och de hämtade en sådan åt honom. Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt i den och sade: 'Så säger HERREN: Jag har nu gjort detta vatten hälsosamt. Det skall inte längre komma död och ofruktsamhet av det.' Och vattnet blev hälsosamt och är så än i dag enligt det ord Elisa talade.

Om vatten

Det står tre gånger i bibeln om vatten som blir helat. Förutom ovanstående berättelse står det i 2 Mos. 15:22-27 om det bittra vattnet i Mara. Efter att Israels barn kommit genom Röda havet sjöng de en lovsång till Herren (2 Mos. 15:1-21). Sedan vandrade de i öknen i tre dagar utan att hitta vatten: ”Sedan kom de till Mara, men de kunde inte dricka vattnet där, eftersom det var bittert. Därför kallade de platsen Mara. Då knotade folket mot Mose och sade: 'Vad ska vi dricka?' Men han ropade till Herren, och Herren visade honom ett slags trä. Han kastade det i vattnet och då blev vattnet sött” (v. 23-25). Denna bibeltext kan även illustrera hur korset och

Jesu verk, som när det släpps in i vårt livs bittra vatten, förvandlar det och gör det sött. Vid stranden fortsätter Mose att tala till folket och i vers 26 hittar vi de kända orden: ”Jag är Herren, din läkare”. Detta hör definitivt samman med korset! Tänk bara på orden i Jes. 53:4: ”Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad.”

I Hesekiel 47 såg profeten Hesekiel tempelkällan i en syn. Mannen med mätsnöret mätte upp mer och mer vatten åt honom och till slut blev det en ström som Hesekiel inte kunde komma över, han måste simma. Vers 8b-9 och 12 lyder: ”Vattnet som bröt fram rinner till havet, och vattnet blir då sunt. Överallt dit den dubbla strömmen kommer upplivas alla levande varelser som rör sig i stim, och fiskarna blir där mycket talrika, ty när detta vatten kommer dit blir vattnet sunt, och allt får liv där strömmen rinner ut. - - - Och vid strömmens båda stränder skall alla slags fruktträd växa upp. Deras löv skall inte vissna och deras frukt skall inte ta slut. Varje månad skall träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Deras frukter skall tjäna till föda och deras löv till läkedom.” Detta sker vid denna tidsålders slut, för ett liknande innehåll finner vi i Uppenbarelseboken 22:1-2: ”Och han visade mig en flod med livets vatten, klar som kristall. Den går ut från Guds och Lammets tron. Mitt på stadens gata, på båda sidor om floden, står livets träd som bär frukt tolv gånger, varje månad bär det frukt, och trädens blad ger läkedom åt folken.”

Levande Bibeln ger kapitel 47 i Hesekiel rubriken ”En helande ström”. Floden med livets vatten är en bild på det liv som Gud ger och de välsignelser som strömmar från hans tron. I fotnoten hänvisas även till Psalm 1:3 och Jeremia 17:7-8: ”Men välsignad är den man som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan. Han är som ett träd planterat vid vatten och som sträcker ut sina rötter till bäcken. Det fruktar inte om hetta kommer, dess löv är alltid gröna. Det blir inte förskräckt om ett torrt år kommer, och det upphör aldrig att bära frukt.”

Textsammanhangen om vatten som renas har djupa dimensioner och tillämpningar.

Om salt

Elisa kastade salt i källan vid Jeriko i 2 Kung. 2 och vattnet renades och marken blev fruktsam igen. Salt har stark symbolisk betydelse i bibeln:

- Lagen föreskrev att salt användes vid alla slags offer: ”Till alla dina offer skall du offra salt” (3 Mos. 2:13).
- 4 Mos. 18:19 och 2 Krön. 13:5 talar om ”saltförbund”: ”Skulle ni inte veta att det är Herren, Israels Gud, som har gett kungadömet över Israel åt David för evig tid, åt honom själv och hans söner, genom ett saltförbund?”
- Ännu idag är det bland araber ett tecken på vänskap och beskydd att äta av någons salt och ta emot hans gästfrihet.
- På bibelns tid blev nyfödda barn tvättade i vatten och sedan ingnidna med salt (Hes. 16:4). Idag kan man få ”salt-peeling” på spa för att gnugga huden och ta bort döda celler.
- Salt används för att beskriva en god karaktär och en sunt tal (Mark. 9:50, Kol. 4:6).
- Jesus kallar sina lärjungar för ”jordens salt” (Matt. 5:13).
- Medicinskt är salt antiseptiskt och har en helande verkan.
- Salt är konserverande för mat.

Elisas handling att kasta salt i källan åstadkom ett under. Det var inte saltet i sig, för sådan kraft har inte saltet i det naturliga. Det var mer en symbolisk handling utifrån allt vad saltet representerade av rening och helande. Samtidigt uttalade han ord av liv: ”Så säger Herren: Jag har nu gjort detta vatten hälsosamt. Det skall inte längre komma död och ofruktsamhet av det” (2 Kung. 2:21). I Amplified Bible står det: ”Thus says the Lord, I (not the salt) have healed these waters; There shall not be any more death, miscarriage or barrenness (and bereavement) because of it.” I översättning ung.: ”Så säger Herren, jag (inte saltet) har helat vattnet; Det skall inte längre komma död, missfall eller ofruktsamhet (och berövande) på

grund av det.” När Jesus kallar oss ”jordens salt” kan vi dra flera paralleller, till exempel att vara salt i förruttnelsen, redskap för rening och helande. Det är inte vår förtjänst utan Gud som gör verket genom oss.

Nu följer vittnesbörd från vår tid om hur Gud gripit in när det gäller förgiftad mark, ofruktsamhet, dålig skörd m.m.

Fårfarmare i Australien

I mina tidigare böcker har jag berättat om en grekisk-ortodox biskop från Australien vars undervisning fick betyda mycket för mig. Detta var i slutet av 70-talet, medan vi bodde i Kansas. Jag var med på en veckas seminarium som denne karismatiske biskop hade. Jag hade dittills aldrig sett så mycket av Guds kraft i rörelse på möten. Eftersom jag ledde lovsången stod jag alldeles bredvid honom och såg många bli ögonblickligen helade. Stora skaror blev uppfyllda med den helige Ande och började tala i nya tongor. Det var också en ljuvlig lovsång i anden, som jag inte hört så påtagligt tidigare. Denne biskop berättade om en händelse i Australien. Jag ska försöka återge den som jag minns den, men tyvärr kan jag inte få alla detaljer bekräftade. Berättelsen i sin helhet glömmet jag aldrig.

Biskopen hade blivit kallad till en stor fårfarm eftersom en katastrof drabbat familjen. Fårtackorna fick missfall och man hade förlorat mer än 200 lamm. Man hade tagit markprover och fått det fruktansvärda beskedet att marken var förgiftad. Det skulle ta ca. 50 år för giftet att gå ur jorden så att marken blev återställd. Biskopen upplevde Andens maning att fråga dem hur det var med tiondegivandet till församlingen. Svaret blev att de inte hade haft råd att ge tionde. När han frågade hur många får de hade och hur många lamm de förlorat, visade sig att det var 10% som dött.

Biskopen läste tillsammans med fårfarmaren följande ord ur Malaki 3:8-10: ”Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: ’Vad har vi stulit från dig?’ Tionde och offergåvor. Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjal ifrån mig. För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens

fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått.”

Fårfarmaren bad Gud om förlåtelse för att han inte följt Guds ord och överlät sig till att sätta Guds rike först. Jesus säger i Matteus kapitel 6 att Gud har omsorg om oss och vill ge oss mat, dryck och kläder och allt vad vi behöver, precis som han tar hand om fåglarna och ger ängens liljor deras prakt (Matt. 6:24-34). Nyckeln till att Herren förser finns i vers 33: ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” Efter att ha bett tillsammans och låtit försoning komma, gick man ut på markerna. Där befallde man den förbannelse som drabbat dem att släppa och giftet gå ur marken. Man bad om Guds välsignelse över farmen och över boskapen. Det blev inga fler missfall bland fåren. Myndigheterna gjorde nya provtagningar och kunde konstatera att förgiftningen oförklarligt var borta.

Här ser du Guds underbara princip av förlåtelse. Det gamla är borta på ett ögonblick. Man måste inte först ändra sitt liv och förtjäna förlåtelsen och välsignelsen. Rövaren på korset hann inte göra en enda god gärning, men den dagen han bad Jesus om en tanke sa Jesus att han skulle få vara med honom i paradiset. När vi får insikt om vikten av och välsignelsen med givandet, så måste vi inte ”hinna ikapp” det vi inte gett tidigare. Fårfarmaren behövde inte först betala en stor summa för att förtjäna ett under. Du får börja på nytt där du är! Många med mig har erfarenhet av att den del av vår inkomst som tillhör Herren verkar det som vi ändå inte behålla, även om vi inte tycker oss ha råd att ge tionde. Om vi inte ger den till Herren, försvinner den ofta in i oförutsedda utgifter den månaden. Med givandet kommer en välsignelse över det man har, så att det räcker längre, håller bättre och ger mer tillfredsställelse.

Tjernobyl

Min gode vän Paul Forsén som jag arbetat med i Uddevalla i mer än 10 år, har gjort ca 150 resor till öststaterna. Efter kärnkraftsolyckan i Tjernobyl besökte han området flera gånger. Många i Sverige tog emot barn från området för att under några veckor ge dem frisk, ren luft och bygga upp deras immunförsvar.

Vår församling tog också emot en ganska stor grupp barn under två somrar. Paul har berättat om en pastor som var mycket troviss och fick se märkliga under ske. Carl-Gustaf Severin, som skrivit en bok som heter *Ryssland stal våra hjärtan*, skriver om samme pastor (s. 80-81):

”När vi var där [i Hotimsk] passade vi på att mäta strålningshalten av radioaktivitet i området. Visaren på mätinstrumentet åkte rakt ner i botten. Det visade sig att strålningshalten var så hög att om det varit i Sverige, hade man bara varit tillåten att vistas i den miljön i maximalt fyra timmar. - - - När vi skulle åka därifrån kom pastor Ivan med en burk honung som han hade fått fram från sina egna bin. Vi var inte speciellt hågade att ta hem den efter det vi sett på strålningsmätaren. Men när vi lite undvikande svarade på hans fråga om vi ville ha lite ’Tjernobythonung’ sa han med sitt härliga leende: ’Det är ingen fara med den här. Vi har bett för honungen och dessutom är det så, att när bina flyger in över min mark så blir de befriade från strålning.’ ’Ja, ja’ svarade vi med Saras otrosleende. Vi kunde inte annat än ta med den hem. När jag kom hem gav jag den åt min granne, inte för att jag själv inte vågade äta av den, utan därför att han är läkare och jag ville att han skulle kontrollera honungen. Var det verkligen som Ivan sa? När vi fick testresultaten visade det sig att honungen var *totalt fri* från strålning. Halleluja! Bön för maten fungerar.”

Från förbannelse till välsignelse

Videon *Transformations 1* beskriver händelseutvecklingen i staden Almolonga i Guatemala. Den ligger i en bördig dal och har ungefär 20 000 invånare. Där skördar man sina grödor tre gånger per år, och alla grönsaker är rekordstora. Men så har det inte alltid varit.

Platsen var känd för sitt andliga mörker. Alla fyra fångelser var överfulla. Här härskade avguder, häxkraft och ockultism. Människor var fyllda av fruktan för både de onda krafterna och för den kriminalitet som rådde. Man hade ingått en pakt med en avgud kallad Maximon, som trots att det bara var en trädocka klädd i manskläder, höll hela

staden i ett järngrepp av fruktan. Almolonga var också känd för sin extrema fattigdom. Missbruket av alkohol var utbrett och de få slantar man lyckades att skrapa ihop tog snart slut. Som en följd av detta var våld och kriminalitet vardag här. Det var inte bara människorna som mådde dåligt, även jorden tycktes vara under förbannelsen. I åratal hade marken lidit av svår torka, dessutom var arbetsmetoderna inte bra med påföljd att avkastningen blev minimal.

Församlingarna var små och förde en tynande tillvaro. Mariano, en av pastorerna, blir en dag hotad till livet av en man som riktar sin revolver mot honom. Inom sig ropar Mariano till Gud, och när avtryckaren går av hörs bara ett klick. Efter den händelsen bestämmer han sig för att göra något åt den katastrofala situationen. Han samlar en handfull troende och de börjar att fasta och be. Detta gjorde att deras tro började växa. Helande mirakler skedde och människor började vända om till Gud. I takt med att folket vände sig från sin avgudadyrkan till den levande Guden började även marken ge ifrån sig bättre och bättre grödor. Staden gjorde helt enkelt ett regimskifte där avguden Maximon fick ge vika för Jesus och hans välsignelse.

Tidigare hade man skördat en gång per år, nu skördar man tre gånger på ett år. Rädisorna som förr tog 60 dagar på sig för att växa, tar nu bara 25 dagar. 40 lastbilslaster med grönsaker lämnar Almolonga i veckan. Tidigare kunde man bara skrapa ihop till fyra bilar i månaden. Det är inte bara kvantiteten som blivit välsignad, även storleken på de olika grönsakerna är av gigantiska mått. Rödbetorna ligger på dryga två kilo styck och morötterna är stora som underarmen på en vuxen man. Dalen kallas nu för Amerikas grönsaksland och man exporterar sina grönsaker till ett flertal länder. Tillväxten har blivit otroliga 1 000 % och forskare från många länder har kommit hit för att finna förklaringen. Men svaret blev inte det man väntade sig. Den vishet Gud gav till bönderna i Almolonga producerar en bättre skörd än vetenskapliga metoder. Bönderna ger Gud äran för den överflödiga skörden.

Staden i dalen gjorde ett medvetet val att bryta med ärvd tillbedjan av onda krafter. I dag är åtta av tio pånyttfödda kristna. Resultatet

blev en av de renaste, finaste och framgångsrikaste städerna i hela Guatemala!

Förvandling bland inuiter

Videon *Transformation 2* rapporterar från Nunavik-provinsen i norra Canada, där inuiterna, urbefolkningen, haft det mycket svårt. Många har varit plågade av känslor av meningslöshet och förtvivlan. De har blivit berövade sin kultur och sin självaktning. På många platser existerade ingen lag och ordning, ingen polis och inga regler. Unga flickor fick ständigt vara rädda för överfall och våldtäkter. Alkohol, droger, hårdrock, pornografi och självmord var vanligt förekommande. Sommaren 1991 var självmorden i Puvirnituq 20 gånger vanligare än i övriga Canada. Man upptäckte också att massor av barn blivit utsatta för sexuella övergrepp. Till och med marken vände ryggen åt befolkningen. Vildrenen karibo, fisk och bär, som brukade finnas i överflöd, hade bytts ut mot depression och hjälplöshet. Det verkade som om Gud övergett folket. Men i själva verket var det han som ville återställa relationen med dem.

I februari 1996 i en liten by kallad Pond Inlet, började en liten grupp förebedjare samlas och be om väckelse. Detta ledde till att många gav sina liv till Herren. De gjorde sig av med droger, alkohol, olagliga tidningar med mera, vilket brändes upp i en stor brasa där nästan hela samhället deltog. Under 1996 blev hela samhällen som Puvirnituq och Apaluk förvandlade. Även andra platser har fått uppleva Guds förvandlande kraft. Familjer kommer till tro och blir helade genom ivrig, enig bön. Evangelium påverkar människors hela livssituation. Även marken har börjat producera igen. Den är inte längre förbannad. Karibon har återvänt liksom fisken, och det växer bär på nytt.

Likväl vill jag glädja mig

En av mina medarbetare har ett lantbruk med inriktning på bär och grönsaker och har ofta flera hundra säsongsanställda arbetare. Hon berättar om en förtvivlad situation: ”Med en produktion under bar himmel är vi oerhört sårbara av väder, vind och temperaturer.

Just den här våren var vårarbetet avslutat, allt hade kommit så fint, både det sådda och det planterade. Just då – i den allra känsligaste tiden - kom en vårstorm av värsta sort! Den spåda morotsblasten och sockerbetsplantorna piskades sönder i den flygande sanden, squashplantorna bröts av stormen och bladen på bärbuskarna perforerades av sanden och vinden. Vi kunde bara hjälplöst se på, inget fanns att göra. Skulle det finnas något att skörda på sommaren? Hur skulle vi kunna täcka de kostnader vi redan lagt ut? Just när stormen rasade som värst ringde Anita och undrade hur vi hade det. Jag berättade om vår förtvivlade situation och hon gav oss ett ord från bibeln. 'Jag vet inte vad det står där, men jag känner att det är till er,' sa hon. Jag läste från Habackuk 3:17-19: 'Ja, fikonträdet blomstrar inte mer, och vinträden ger ingen skörd, olivträdets frukt slår fel, och fälten alstrar ingen gröda, fåren rycks bort ur fällorna och inga oxar finns mer i stallen. Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud. Herren, Herren är min starkhet, han gör mina fötter som hindens och låter mig gå fram över mina höjder' (1917 års översättning). Ordet 'likväl vill jag glädja mig', blev den sommaren ett Guds tilltal att överleva på. Efter den första svåra stormen följde flera stora bakslag i produktionen, bl.a. drabbades bärfälten av mycket svåra mögelangrepp. Men det räckte att säga 'likväl' när det blev tufft – det välkända missmodet hade aldrig en chans att infinna sig – orden 'likväl vill jag glädja mig' blev som en skyddande mur. Trots alla svårigheter den sommaren blev det ekonomiska resultatet helt oväntat bättre än på flera år. Men framför allt har jag sedan dess fått en frid i vardagen. Jag vågar lita mera på att Gud verkligen har omsorg om våra liv och vårt företag. HAN är inte beroende av omständigheter som väder och vind och marknadskrafter och för mig gäller det att komma ihåg: 'LIKVÄL vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud. Herren, Herren är min starkhet, han gör mina fötter som hindens och låter mig gå fram över mina höjder.'"

Man kan lätt må dåligt både fysiskt och psykiskt om omständigheterna är svåra. I vårt mänskliga perspektiv påverkar omständigheterna ofta vår hälsa. Men den helige Ande kan ge oss helt andra

perspektiv på tillvaron. Rom 8:11: ”Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er.” Jesus hade varit död i tre dagar! Det är den *samme* helige Ande som bor i oss och han vill ge oss liv, styrka, hälsa och kraft oberoende av omständigheterna runt omkring oss.

Ännu ett ekonomiunder

Bibelordet i Matt. 6:33: ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också” blev verklighet för en egenföretagare som bestämde sig för att gå församlingens lärjungeskola. Hon har en liten salong fem mil från församlingen. Hon hade blivit frälst ett par år tidigare och nu skulle församlingen ha en lärjungeskola. Hon ville så desperat ha mer från Gud och såg att detta var ett bra tillfälle. Salongen fick vara stängd tre förmiddagar i veckan och på torsdagarna var hon helt ledig. Det blev en härlig men intensiv tid med pendling till Uddevalla och sen tillbaka för att jobba på eftermiddagarna. Det gav henne så mycket och allt var toppen.

En dag tänkte hon: Undra hur ekonomin ser ut i företaget? Hon räknade efter och blev förvånad. När hela kursen var slut räknade hon igen. Det visade sig att hon arbetat över 200 timmar mindre men omsättningen var större! Det var en ekvation som egentligen inte gick ihop, men hon kunde konstatera att Gud är god och lönar den som söker honom.

Kapitel 16

Musik, lovsång och gudsnärvaro

Musik har betydelse

Huvudbudskapet i detta kapitel vill jag koppla ihop med ett bibelavsnitt ur 2 Kung. 3:4-27, där profeten Elisa finns med: När Israels kung Ahab dött, gjorde kungen i Moab uppror mot kungen i Israel, till vilken han tidigare hade betalat skatt. Då inmönstrade kung Joram sin armé och fick dessutom med sig kung Josafat som då var kung i Juda. De tog vägen genom Edoms öken och kungen i Edom följde med på krigståget. Tyvärr fann de inget vatten varken för hären eller djuren och efter sju dagar menade Israels kung att det var Gud som kallat samman dem i öknen för att ge dem i Moabs hand. Kung Josafat ville emellertid inte lyssna på det otrostalet, utan istället fråga en profet. En tjänare gav tipset att Elisa fanns i närheten. Kung Joram stod inte högt i kurs hos Elisa eftersom han fortsatt att göra ”vad som var ont i Herrens ögon”. Men för Josafats skull bestämde sig Elisa för att hjälpa dem. 2 Kung. 3:14-15 är en nyckelvers i detta sammanhang: ”Då sade Elisa: ’Så sant HERREN Sebaot lever, han som jag tjänar: Om det inte vore för Josafats skull, Juda kung, så skulle jag inte bry mig om dig eller ens se åt dig. Men hämta nu hit åt mig en man som spelar harpa.’ Och när harpospelaren spelade kom HERRENS hand över honom.”

Vid en jämförelse av olika översättningar av vers 15 framkommer delvis andra nyanser. Där Folkbibeln skriver att Herrens hand kom över Elisa, står det i 1917 års översättning: ”Så ofta harpospelaren spelade, kom nämligen Herrens hand över honom.” Bibel 2000 har översättningen: ”När musiken började greps Elisa av Herrens ande” och The Amplified Bible beskriver det som ”the hand and power of the Lord”, Herrens hand och kraft.

Med andra ord hände något särskilt med Elisa varje gång som

harpospelaren spelade för honom. Då var det lätt för honom att lyssna in vad Gud hade att säga i en viss situation och han profeterade. Harpan är ett stränginstrument som på gamla testamentets tid ofta användes för att ackompanjera en profetia (1 Krön. 25:1).

Vingar att flyga med

I en djurfabel (som naturligtvis inte är sann) berättas om hur fåglarna först skapades utan vingar. Efter att ha hoppat runt på marken en tid klagade de hos Skaparen över sin situation. Då placerade han vingar på ryggen på dem. Men dessa ”utväxter” var tunga att bära på och fåglarna klagade återigen. Skaparen bad dem återkomma om en vecka, så skulle han ta bort vingarna. Under den veckan började fåglarna experimentera med sina vingar. Då upptäckte de flygmekanismen och hur de kunde sväva högt uppe i luften med dem. Efter veckans slut var det ingen av fåglarna som återvände till Skaparen med klagomål.

Lovprisning och tacksägelse kan kännas som en tung börda och ytterligare ett krav i det kristna livet som man bara inte orkar med. Men när man upptäckt lovprisningens funktion, liksom fåglarna upptäckte meningen med vingarna, kan man lyfta över omständigheterna. Lovprisning istället för klagan ger ett helt nytt liv på högre höjder!

Lovsång är inte en musikstil

Lovsång är inte en viss sorts sång eller en musikstil. Smaken varierar med olika åldrar, olika sammanhang och kulturer. Jag har hört lovsång i Asien, Afrika, Israel och Spanien som definitivt inte liknar det som vi hör i våra vanliga svenska församlingar. I min ungdom var sådana musikgrupper som jag deltog i, banbrytande inom kristen musik. Stilarna har ändrat sig mycket sedan dess och min generation föredrar i allmänhet de lugnare tongångarna. Men lovsång har inte med en viss stil att göra! Vi kommer till Gud med det Hebréerbrevet 13:15 kallar ”lovets offer” - en frukt av läppar som prisar Herren. De olika stilarna är som olika färger och mönster på omslagspappret till presenten. Det är paketets innehåll som är det viktigaste - Gud ser

till hjärtat hos den som lovprisar honom.

På ett mellanstadieläger i vår församling beskrev en lovsångsledare skillnaden mellan lovsång och tillbedjan för barnen, och bilden var enkel att förstå: Lovsång är som när man sätter sig i bilen för att åka och hälsa på någon. Under resan är man koncentrerad på vart man ska. När man kommer fram, är det som att komma hem till Gud och han välkomnar en. Sen börjar man umgås med honom i hans närvaro. Det kallas tillbedjan. Då blir det oftast väldigt stilla och man sjunger sänger till Gud. Så är man tillsammans med honom.

Kreativitet

Gud är Skaparen och han har lagt ner en skapande förmåga i oss människor. Kreativiteten spänner över en lång rad områden, alltifrån musik, poesi, konsthantverk och teater till inredning, arkitektur, affärsidéer och mycket annat. Det kan vara att skriva uppmuntrande brev eller komma på smarta lösningar på problem. Det kan också vara annorlunda gudstjänstformer och sätt att vinna människors hjärtan genom att på olika sätt visa Guds kärlek.

Vi har alla fått kreativa gåvor. En del har som bibeln säger fått tio talenter, några fem och några en. En och annan har inte upptäckt sina gåvor än. Oberoende av hur kreativiteten uttrycks finns det några allmänna råd som alla kan ha glädje av.

Först och främst är det viktigt med sömn, rätt kost och motion så att man orkar vara kreativ. I min bok *Det finns frihet* återges i kapitel 14 (s. 173-175) en artikel om ”det evangeliska nervsystemet” av sjukhusprästen teol. dr. Erik Ewalds. Han skriver bl.a. om det centrala nervsystemet som gör att kroppsrörelserna fungerar, och det autonoma nervsystemet som reglerar andning och hjärtfunktion. Det autonoma nervsystemet har två underavdelningar: sympaticus och parasympaticus. Sympaticus’ hormon heter adrenalin och är ett stresshormon i både negativ och positiv bemärkelse. Det hjälper oss till ansträngningar och prestationer men kan också orsaka stressjukdomar. Parasympaticus’ hormon heter acetylkolin och verkar för avspänning, vila och sömn. Både lymfkörtelns funktion och immunförsvaret regleras av parasympaticus. Det har med

kroppens helande att göra, likaså med intuition och kreativitet. ”Jag kan alltså inte vara en verkligt skapande människa om jag inte är i vila”, skriver Erik Ewalds. Orden av Jesus i Matt. 11:28 skulle kunna skrivas om så här: ”Kom till mig alla ni som har adrenalin-piskat blod, så ska jag ge er helande, parasympatisk vila.” Läs gärna hela artikeln om du har tillgång till boken.

Kreativiteten är kopplad till avslappning och inre vila, inte till stress och prestationskrav. Gud, Skaparen, har gett oss en skapande förmåga. Ju närmare vi kommer Skaparen och hans skapelse, desto lättare blir det att slappna av, hämta inspiration och förlösa kreativiteten.

Naturupplevelser kan ge inspiration. En skogspromenad, fågelsång, en porlande bäck, havet, blommor, trädgårdar, parker, klippor och berg kan vara mycket avstressande och stilla ner själen. Jag har själv fem minuters promenad till havet och klipporna, där jag hämtar mycket inspiration och idéer för skrivande medan jag njuter av utsikten och lyssnar till vågskvalpet. Vad ljuvligt det är att koppla samman alla fem sinnen med naturen: Det vi ser och hör, samtidigt som vi känner dofterna, smakar bär och frukter direkt från buskar och träd, känner gräset eller sanden under fötterna eller klappar en katt. Skapandet och skapelsen hör samman.

Det andra har skapat, idéer som andra har och samtal med människor kan utlösa kreativitet. Vi behöver också utrymme i både tid och rum för att komma igång. Det kan kräva viss disciplin för att ge sig själv det utrymme och prioritera bort något annat.

Även drivkraften i skapandet är viktig. Varför vill jag skapa? Det kan vara för att glädja någon, för att andra ska kunna slappna av och njuta eller för att förmedla ett viktigt budskap på ett attraktivt sätt. Skapande kan också vara ett sätt att bearbeta problem eller ge utlopp för känslor.

De flesta av mina produktioner, som nu hunnit bli ett femtiotal, har varit kopplade till egna behov. T.ex. kom idén till kassetten/CD:n ”Jesus gör under” när jag under en vecka hade röda hund och halsfluss samtidigt. I sängen spelade jag in alla berättelser om under i evangelierna och lade in bakgrundsmusik. Flera år senare blev det en produktion.

Under åren då jag hade dagarna inbokade med själavårdssamtal upptäckte jag en förmiddag att en konfident fört mig bakom ljuset och berättat saker som inte var verklighet. Mina kollegor sa åt mig att jag hela tiden måste bedöma om det personen berättat är sant eller ej. Då blev jag så frustrerad att jag sa: ”Nu går jag hem. Ni får sköta samtalen idag.” Det är enda gången jag gjort så. Jag tog fram en hög CD-skivor och kröp ner i sängen och bad: ”Gud, tala till mig!” Jag lyssnade på musik hela dagen, fick idéer till inspelningarna av ”Lyft blicken” och ”Inför tronen” och gjorde förslag till låtarna. Det går att göra något bra av en jobbig situation och både du själv och andra kan bli betjänade av det!

Den dimension av skapande som det här kapitlet handlar om är musik. Så ofta harpospelaren spelade kom nämligen Herrens ande över Elisa och han profeterade. Musik, lovsång och tillbedjan hjälper oss att stilla ner själen, slappna av, släppa bekymmer ur tankarna och fokusera på Herren, Skaparen. Det blir lätt att höra från honom, få tilltal, kreativa lösningar och nya idéer.

David som förebild

Buck Hudson, som är bibellärare och förkunnare med profetisk gåva, har undervisat följande om David som lovsångare: Under kung Davids regeringstid blev sambandet mellan lovsång och profetia synlig för alla i Jerusalem. David var herden som blev kung, men han var också sångare och musiker. Det var han som organiserade lovsången i samband med att Herrens ark fördes in i Jerusalem, enligt 1 Krön. 16:7: ”Det var den dagen som David först bestämde att man genom Asaf och hans bröder skulle tacka Herren på detta sätt...” På sin ålderdom räknade han alla leviter och delade in dem i arbetsgrupper. Av 38 000 leviter skulle 24 000 förestå sysslorna vid Herrens hus. Den engelska bibeln skriver att de ”var ansvariga för att administrera tillbedjan i helgedomen”. 6000 skulle vara domare, 4000 dörrvaktare och 4000 skulle lovsjunga Herren till de instrument David låtit göra (1 Krön. 23:4). Sedan avskilde han tillsammans med befälhavarna ”Asafs, Hemans och Jedutuns söner” att tjänstgöra som profeter med harpor, psaltare och cymbaler, sammanlagt 288 män (1 Krön. 25:1,7).

Det bodde kanske 15 000 människor i Jerusalem på Davids tid. Det verkar som om hela staden var involverad i att tillbe och betjäna folket som kom till templet för att offra. Om det bodde ytterligare 40 000 i de närmaste omgivningarna, så innebär det att över 50% var involverade i någon slags lovsångstjänst. Hela staden fylldes med lovsång och tillbedjan dygnet runt, året om. Föreställ dig 4000 man i orkestern, 24 000 tillbedjare och 288 stycken som profeterade och skrev nya profetiska sånger! Vart man än gick i staden kunde man träffa på någon som lovsjöng eller profeterade. (Tänk dig att gå på ICA och höra någon profetera, sedan gå runt hörnet till blomsteraffären och höra någon profetera...) Det hade inte skett förut i den omfattningen. Det var en spontan kärlekshandling från Davids hjärta som förlöste denna ström av kreativitet och liv. De nya profetiska sånger som sjöngs runt Herrens ark blev Psaltaren i bibeln. Dessa sånger från Herren hade aldrig hörts förut. Det var ett helt nytt koncept. David skapade denna typ av profetisk lovsång som en gåva för att ära och upphöja Gud. Hans avsikt var att skapa nya uttrycksmönster och kreativitet genom tillbedjan. För nationen var det helt nytt, men Davids sånger var ett naturligt uttrycksmedel för honom. Långt tidigare hade han som herdegosse varit ensam med fåren och Herren, och sånger hade fötts ur hans relation med Gud redan då.

Herrens ark stod på den här tiden i ett tält som David gjort i ordning. I 1 Krön. 17:16 sätter sig David ner inför Herrens ansikte och talar ut med honom. Det är en intressant iakttagelse att Davids tabernakel inte såg ut som Mose tabernakel. Mose tabernakel hade ett skynke, kallad förlåten, mellan arken och folket. I Davids tabernakel kunde sångarna se arken och uppleva dess närhet medan de sjöng. Det betydde också att David kunde komma in och sitta inför Herrens ark och tillbe utan hinder. David har satt standarden för kollektiv tillbedjan och vi som följer i hans fotspår, tar till oss arvet av profetisk tillbedjan. Idag återupptäcker vi vad han redan visste. Må hans kreativitet och föredöme inspirera oss alla i den tid vi lever i!

Personliga erfarenheter

Personligen fungerar jag på ett speciellt sätt i min tjänst. Kanske kan mina erfarenheter förlösa någon annan, så därför delar jag dem.

Som predikant är jag inte särskilt beroende av någon speciell sång eller atmosfär innan jag går fram för att tala. Min pastor har förklarat för mig att evangelister brukar fungera så. De kan tala var som helst och när som helst. En talare med profetisk inriktning är likt Elisa mer beroende av musiken i gudstjänsten för att förmedla sitt budskap. När jag förbereder min predikan är jag dock helt beroende av ett ”gudsmöte”, för om jag inte får något av Herren, har jag ingenting att säga. I den processen är lovsång och tillbedjan mycket viktigt för mig. Då kan jag stilla min själ och höra från Herren.

Som författare är jag oerhört beroende av musik. Det är ett skapande som jag mänskligt sett inte har resurser för. För det första tycker jag inte om att skriva, det är mer en pina för mig. För det andra är jag mycket begränsad p.g.a. synskadan. Jag klarar bara av att läsa eller skriva några få minuter under min videokamera som förstorar texten på en bildskärm. Eftersom texten hela tiden rör sig blir jag ”sjösjuk” och mår dåligt. Hela dagen kan vara förstörd med huvudvärk och illamående. När gudsnärvaron och smörjelsen kommer över mig kan jag däremot hålla på i 6-8 timmar. Budskapet jag vill förmedla blir starkare än olusten att skriva. Som en stor hjälp har jag hela tiden lovsångsmusik i bakgrunden. Musikvalet har att göra med karaktären på det jag skall skriva. Medan *Det finns frihet* växte fram spelade jag nästan hela tiden musik från Brownsville, Pensacola. Jag ville ha del av den gudsnärvaro av omvändelse som karaktäriserade ”Pensacola-väckelsen”. Under skrivandet av *Det finns hälsa och helande* blev det ofta musik från Benny Hinns kampanjer. Jag jämför mig inte med Elisa, men jag kan förstå orden i 2 Kung. 3:15: ”Så ofta harpospelaren spelade kom nämligen Herrens Ande över Elisa...” Böckerna växer fram tillsammans med Skaparen när lovsångsmusiken öppnar upp min själ för hans tilltal. Det är ett spännande liv!

Prova själv att koppla ihop musiken och kreativiteten inom områden där du har dina gåvor. Bed att Gud ska använda det du gör. Öppna upp dig för profetisk kreativitet!

”Harpospelare” – musiker och lovsångare

Jag har några speciella ”harpospelare” i mitt liv. När de sjunger och spelar upplever jag att Guds närvaro kommer på ett särskilt sätt och det blir lätt att fungera i Andens gåvor.

Jag frågade en av dem hur hon upplever det själv. Som alla lovsångare och musiker behöver hon vara väl förberedd inför varje tillfälle, ha sjungit upp rösten och förberett sångerna. Lovsångsteamet förbereder sig tillsammans innan gudstjänsten. Gud välsignar inte lättja, nonchalans eller slarv hos någon av sina tjänare, varken talare eller musiker. Detta är den praktiska förberedelsen. Den andliga är lika viktig och båda behöver gå hand i hand; att be om rening, lägga åt sidan allt annat runt omkring och överlåta sig till tjänst, först personligt hemma och sedan tillsammans som team innan gudstjänsten, gärna även tillsammans med talaren. När man själv förberett sig får man slappna av och lita på att Gud gör resten. Hon upplever precis som jag att man ibland känner gudsnärvaron när man står i tjänst, ibland inte. Då får man gå i tro.

Det händer att människor blir fysiskt helade och säger till mig att en varm ström kom från mina händer när jag bad, fastän jag inte kände något själv. Med detta vill jag säga att gudsnärvaron är mer än en känsla, och att man kan förmedla den utan att själv känna något särskilt. Det håller oss ödmjuka och beroende av Gud.

En annan av mina ”harpospelare” berättade hur hon för många år sedan var på en stor lovsångskonferens och av allt det som undervisades till sångare och musiker var det en mening som fastnade hos henne: ”Var rädd om gudsnärvaron i ditt eget liv, värna om din egen gudsrelation.”

En musiker som jag uppskattar mycket är Bo Lillberg. Vi gav för några år sedan ut en instrumental CD som heter ”Vatten där jag finner ro”. Vi bad att gudsnärvaro och smörjelse skulle förmedlas genom den CD:n. CD:n blev eftertraktad även i profana sammanhang, som skolor, fängelser och vårdavdelningar, för den lugnande och avstressande effekten. Själv spelar jag ibland den skivan i avslutningen på möten när jag betjänar människor med olika behov i förbön. Bosse är lärare, gör musik i egen studio och leder lovsång

på gudstjänster. Här delar han några av sina tankar kring att vara musiker och lovsångsledare:

”Det är viktigt att vara naturlig och inte bli överandlig. Det gäller för alla kristna att gudslivet i oss fungerar naturligt. På gamla testamentets tid kom Guds Ande över personer som stod i tjänst, nu bor Guds Ande i oss som troende. Gud har tänkt att det övernaturliga ska vara en naturlig del av vårt dagliga liv. När vi önskar att Gud nästan ska skriva med eldskrift eller tala om för oss vilka sånger vi ska sjunga eller hur vi ska göra, är det som att vilja hålla Gud på armlängds avstånd. Vi vill gärna ha direkta tilltal, men Gud vill verka i våra hjärtan så att vi blir ett med hans tankar och hans karaktärsdrag, som är Andens frukt, som Fil 2:13 säger: ’Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.’ Det är viktigare för Gud att få verka i oss genom vår vilja. Han har skapat oss olika, älskar oss, gläds över och har respekt för att vi väljer sånger själva. Oftast är det så att när vi är ledda av Guds Ande vet vi inte om det själva just då, det märker vi efteråt. Man kan t.o.m. ha fått nyckelorden i predikan men det är man sällan medveten om när man kommer till mötet.

Jag kan inte leda lovsång utan att först ha tagit vägen om korset, d.v.s. bätt Gud om rening inifrån och ut. Det är förutsättningen, liksom det är för varje kristen. Gud är så helig att vi lika gärna kan slappna av och vara helt ärliga.

När det gäller att skriva musik inspirerar Gud oss att använda våra kreativa gåvor. Som på andra områden så är också detta ett hantverk. Jag kan få en idé som jag blir glad över och tycker låter vackert, men jag kan inte alltid säga: ’Nu fick jag något från Gud.’ Jag gör det jag tror är rätt och bra. Sedan får det visa sig, och jag blir glatt överraskad över att Gud kan använda det jag gör.”

Så upplever Bosse det. Men både jag och andra har varit med om tillfällen då vi utan tvekan kunde säga att vi fick en sång direkt från Herren.

Hebreiska uttryck för lovprisning

Det finns i bibeln sju hebreiska ord som används mer än andra

som uttryck för lovprisning. Tom Inglis undervisar om detta i ”Psalmodiskolan” och fokuserar orden på olika aspekter av det kristna livet. Gud har tänkt att vi ska gensvara på allt och bli mer och mer förvandlade.

- HALLAL – en livsstil av kärlek

Hallal är att vara svindlande förälskad i Gud. Vi håller inte på med att titta på oss själva eller bekymra oss för hur andra ser på oss, utan är helt upptagna av Gud. Ordet *hallal* används tillsammans med Guds namn ”JAH” i ett av bibelns mest använda ord för lovprisning: HALLELUJA. Ordet känner inga språkgränser utan används över hela världen. Det betyder ”ett spontant utrop från en som är upprymd över Gud”. Det är ett rop av kärlek som gensvarar på Guds storhet, makt, majestät, ära, helighet och oändlig kärlek. Det förekommer bl.a. i psaltarspsalmerna 104-106, 111-117 och 149-150.

Den mäktigaste halleluja-proklamation jag hört var på Tonga när det nya millenniet inleddes i den första tidszonen i Stilla Havets övärld. Hela världen kunde följa med på TV när en 10 000-mannakör på Tonga vid midnatt sjöng halleluja-kören ur Händels Messias: ”*King of kings and Lord of lords. He shall reign forever*” (”*Kungars Kung och herrars Herre. Han skall regera för evigt*”). Det var ingen tillfällighet att 2000-talet inleddes med dessa ord!

Exempel på verser med *hallal* är Ps. 150:6, Ps. 56:4, Ps. 113:3, Ps. 119:164.

- YADAH – en livsstil av tacksamhet

Yadah betyder bokstavligen att slå ut med händerna, att ge tack, att bekänna. Det är ett uttryck av tacksamhet med lyfta händer, tacksamhet för allt vad Gud är och gör. Se Ps. 139:14-16, Ps. 107:1-2, Ps. 18:50.

- BARAK – en livsstil av välsignelse

Barak betyder att knäböja med innebörden att välsigna Gud som en handling av tillbedjan och även att välsigna en människa som en välgärning. Se Ps. 103:2, Ps. 22:4. Detta är det enda av de hebreiska uttrycken som antyder stillhet.

- TEHILLAH – en livsstil i helighet

Tehillah härstammar från *hallal* och betyder att sjunga och berömma. Det hänvisar ofta till den lovprisning som Gud tronar på i Ps. 22:4: ”Dock är du den Helige, den som tronar på Israels lovsånger”. När Israel lovprisade Gud blev han upphöjd på sin tron i det allra heligaste. Det är inte bara en viss typ av lovsång som gör att Guds närvaro kommer, men hans boning är fortfarande en plats som är helig. *Tehillah*-lovprisning är ett sätt att leva som gör att den helige Ande uppenbarar sig starkare för oss. Se Ps. 33:1, Jes. 61:11, Ps. 34:2.

- ZAMAR – en livsstil av sång

Zamar betyder ”att vidröra strängarna på ett instrument, att sjunga lovprisning”. Det betyder också ”att skapa musik och att låta lovsång flöda fram”. I vår bibel översätts det med ”sjunga” eller ”lovprisa”. Se Ps. 33:2, Ps. 98:5-6, Ps. 144:9 och Ps. 149:3.

- TOWDAH – en livsstil av offer

Ps. 50:14 säger att vi ska offra lovets offer till Gud, likaså Ps. 56:13, 107:22, 116:17. *Towdah* betyder ”att sträcka ut händerna i ett offer av tacksägelse och lovprisning”. Rom 12:1 och Hebr. 13:15-16 talar om denna livsstil av offer som befriar oss från oss själva.

- SHABACH – en livsstil av proklamation

Det sjunde ordet är *shabach* som betyder ”att ropa högt, att högljutt tala till någon eller om någon”. Det är en högljudd form av att lovprisa och förhärliga Gud. Ordet betyder också ”att stilla vrede”. I 1 Krön. 16:35 och Ps. 106:47 är *shabach* översatt ”ha vår ära i att prisa dig Gud”. ”Tacka och lova dig” står det i Bibel 2000 och ”glory and triumph” i den engelska översättningen. Ps. 145:4 skulle kunna parafraseras: ”Ett släkte (föräldrar) prisar (*shabach*) – för ett annat (barnen) dina verk och förkunnar dina väldiga gärningar.”

Andlig krigföring

Gud har gett oss andliga vapen för att övervinna själafienden: ”Ty även om vi lever här i världen, strider vi inte på världens sätt. De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser

sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus...” (2 Kor. 10:3-5). Romarbrevet 8:37 säger: ”Men i allt detta [alla våra omständigheter] vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss” och 1 Joh. 4:4 lyder: ”Ni, kära barn, är från Gud och har besegrat dem [andarna som inte bekänner Jesus], ty han som är i er är större än den som är i världen.” Efesierbrevet 6:10-18 undervisar oss om den andliga vapenrustningen och hur vi ska kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. Vi strider inte mot människor utan mot ondskans andemakter i himlarna. I den andliga striden använder vi andliga vapen såsom Jesu namn (Mark. 16:17), Jesu blod (Upp. 10:11) och Guds ord (Luk. 4:1-13).

Det är underbart att dela nattvarden och proklamera Jesu seger över ondskan och förbundet i hans blod. Det är något man även kan göra hemma eller på andra platser där man vill se Guds rike manifesteras. En bit bröd eller kex symboliserar hur Jesu kropp bröts ner och att han betalade priset i den andliga kampen. Lite vin, juice eller saft blir en bild på hans blod som rann för oss och som än idag talar om seger mitt i vår situation oavsett vad vi står i, om vi lever i förbund med Gud. Nya testamentet betyder egentligen ”det nya förbundet”, d.v.s. förbundet i Jesu blod. ”Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer”, skriver Paulus i 1 Kor. 11:26.

En annan mäktig form av andlig krigföring är lovsång och tacksägelse. I 2 Krön. 20 får kung Josafat order från Herren om att skicka ut lovsångare mot den talrika fiendehären. ”De skulle sjunga: Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen.” Just som de inledde sången, lät Herren angripa fienden, som blev besegrad. Vers 22. Vi ska ha vår uppmärksamhet i första hand på Herren. Vi är inte okunniga om vad fienden har i sinnet, men när vi prisar och upphöjer Jesus samverkar den himmelska härskaran med oss. Det spelar ingen roll hur det låter rent musikaliskt, om hjärtat vill prisa och lova Gud. Det kan vara nya lovsångskörer, gamla psalmer eller sång i anden. Himlen lyssnar till hjärtats sång och du kan leva i lovsång

även om rösten är gammal och sprucken, hes eller helt borta. Förakta ingen typ av lovsång, stilen är oväsentlig! Din hjärteton är marschsignalen för den himmelska härskaran att strida för dig.

Ut ur fångenskap och in i frihet

På många ställen i denna bok har du läst om bönesvar och gudsingripanden, ibland påtagligt med änglars hjälp. Daniel fick vara med om det i den välkända berättelsen då han kastas i lejongropen för att han tror på Gud. I Dan. 6:22 står Daniels ord: ”Min Gud har sänt sin ängel och stängt till lejonens gap, så att de inte skadat mig. För jag är utan skuld inför honom och jag har inte heller förbrutit mig mot dig, o konung.” När Petrus blev kastad i fängelse bad de kristna för hans frigivning. En Herrens ängel väckte enligt Apg. 12 Petrus mitt i natten, kedjorna föll av honom och han fördes ut i frihet. I Apg. 16:16-40 återges hur Paulus och Silas hamnade i fängelse i Filippi. Först fick de många piskrapp och sedan sattes de in i det innersta fängelserummet med fötterna fastspända i stocken. Här var det inte tal om att bli omplåstrad eller ens få gå på toaletten. Mitt i plågor och misär bad och sjöng Paulus och Silas: ”Vid midnatt var Paulus och Silas i bön och sjöng lovsånger till Gud, och de andra fångarna lyssnade på dem. Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv, så att fängelset skakade i sina grundvalar. I samma ögonblick öppnades alla dörrar, och allas bojor lossnade och föll av. Fångvaktaren vaknade, och när han fick se att fängelsets dörrar stod öppna, drog han sitt svärd och skulle just ta sitt liv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt. Men Paulus ropade högt: ’Gör dig inte något illa! Vi är alla här.’ Då bad fångvaktaren om ljus och rusade in och föll skräckslagen ner inför Paulus och Silas. Sedan förde han ut dem och frågade: ’Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?’ De svarade: ’Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj.’ Och de predikade Herrens ord för honom och för alla i hans familj. Redan vid denna tid på natten tog fångvaktaren dem med sig och tvättade deras sår. Och han och de som hörde till hans familj döptes genast.”

När vi ber sänder Gud hjälp på olika sätt, ibland änglahjälper. När

vi ber och lovprisar Herren är det som om Gud själv träder in på scenen. När Paulus och Silas sjöng lovsånger hände något som påverkade alla: Jordskalvet skakade om hela fängelset, öppnade alla dörrar och gjorde så att bojorna lossnade och föll av. Ett liv i lovsång och tacksägelse för oss ut ur fångenskap och förmedlar frihet till vår omgivning!

Kapitel 17

Den dubbla smörjelsen

Vilken resa!

Detta kapitel handlar om den helige Andes smörjelse och den dubbla smörjelsen. Med ”smörjelse” menas en påtaglig gudsnärvaro och övernaturlig utrustning. Först ska vi läsa ur 2 Kungaboken kapitel 2, verserna 1-12. Därefter ger vi oss ut på en resa i löfteslandet, Kanans land. Den här episoden ur profeterna Elias och Elisás liv har nämligen många beröringspunkter, dels med Israels barns intåg i Kanan efter ökenvandringen, dels med våra liv som kristna. Elisa har varit medhjälpare åt Elia i många år och när det är dags för Elia att lämna jordelivet, ber Elisa om en dubbel smörjelse mot vad Elia har haft:

Vid den tid då HERREN ville ta upp Elia till himlen i en stormvind, gick Elia och Elisa från Gilgal. Elia sade till Elisa: ”Stanna här, för HERREN har sänt mig till Betel.” Men Elisa svarade: ”Så sant HERREN lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte.” Och de gick ner till Betel. Då kom profetlärjungarna i Betel ut till Elisa och sade till honom: ”Vet du att HERREN skall ta din herre ifrån dig i dag, upp över ditt huvud?” Han svarade: ”Ja, jag vet. Men var tysta!” Elia sade till honom: ”Elisa, stanna här, för HERREN har sänt mig till Jeriko.” Men han svarade: ”Så sant HERREN lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte.” Och de kom till Jeriko. Då gick profetlärjungarna i Jeriko fram till Elisa och sade till honom: ”Vet du att HERREN skall ta din herre ifrån dig i dag, upp över ditt huvud?” Han svarade: ”Ja, jag vet. Men var tysta!” Elia sade till honom: ”Stanna här, för HERREN har sänt mig till Jordan.” Men han svarade: ”Så sant HERREN lever och så sant du själv lever, jag lämnar dig inte.” Och de gick båda vidare. Men femtio av

profetlärjungarna gick och ställde sig på något avstånd längre bort, medan de båda stod vid Jordan. Elia tog sin mantel, vek ihop den och slog på vattnet. Då delade detta sig åt båda sidor och de gick bägge igenom på torr mark. När de hade kommit över sade Elia till Elisa: "Bed mig om vad du vill att jag skall göra för dig, innan jag tas ifrån dig." Elisa sade: "Må en dubbel arvslott av din ande komma över mig." Han svarade: "Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag blir tagen ifrån dig, då kommer det att ske dig så. Annars sker det inte." Medan de gick och samtalade, se, då kom en vagn av eld med hästar av eld och skilde de båda från varandra. Och Elia for i stormvinden upp till himlen. Elisa såg det och ropade: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom inte mer.

Den plats Elia och Elisa utgår ifrån heter Gilgal. Gilgal var den första platsen Israels barn kom till efter att de hade vandrat i öknen i 40 år och just gått över Jordan. En helt ny generation med Josua och Kaleb som ledare slog läger i Gilgal. Där omskars alla män och gossar som fötts under ökenvandringen och där firade de påskhögtid. Där vältrade Herren av Egyptens vanära från folket, enligt Josua 5:9, och därför fick platsen namnet Gilgal, vilket låter som verbet vältra av på hebreiska. Detta blir också en bild för oss på frälsningen. När du och jag kommer till Jesus och tar emot det han gjorde på korset och ber "Jesus, förlåt mig. Jag vill bli ett Guds barn", då sker det största miraklet som kan ske i våra liv, frälsningen under. Då lyfter Gud av oss skammen och vanäran från det förflutna. Vad du än har gjort vill han vältra av din syndabörda. "Det är jag, jag som för min egen skull stryker ut dina överträdelser, dina synder kommer jag inte mer ihåg", säger Herren i Jes. 43:25. I nya testamentet skriver Paulus: "Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit" (2 Kor. 5:17). Efter Gilgal börjar vandringen i tro.

Nästa plats som profeterna besöker är Betel. Betel betyder Guds

hus. Det var här som Jakob fick en gudsupplevelse när han var på väg till sin morfaders släkt för att söka en hustru. Där gör Jakob en överlåtelse till Gud när han ger ett löfte: ”Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa som jag nu gör och ger mig bröd att äta och kläder att ta på mig, och jag kommer tillbaka till min fars hus i frid, då skall Herren vara min Gud. Och stenen som jag rest till en stod skall bli ett Guds hus, och av allt som du ger mig skall jag ge dig tionde” (1 Mos. 28:20-22).

När vi blir frälsta ska vi inte nöja oss med biljett till himlen utan Gud har tänkt att vi ska överlåta oss till en församling där vi får andlig mat och gemenskap med andra troende och själva kan vara till välsignelse för andra. Tiondegivandet är inget krav, men när man får uppenbarelse över det och handlar på sin egen övertygelse, förlöser det välsignelse över vårt liv.

Den tredje platsen är Jeriko. Jeriko var den stad Josua och Israels barn vandrade runt i sju dagar enligt Herrens instruktioner. Så föll murarna och de kunde inta staden. Det talar till oss om att strida enligt Guds instruktioner, att bli andliga stridsmän som kämpar i bön. Som kristna kan vi inte i längden leva på att andra ska be för oss så fort det blir lite jobbigt. Nej, vi kan lära oss att be själva och använda de övernaturliga andliga vapen Gud gett oss, till exempel Guds ord, Jesu blod, lovsång och tacksägelse. När frestelser kommer, står vi fienden emot i bön. Ju fortare vi lär oss att ta ansvar för vårt eget kristna liv, desto fortare kommer vi att växa. Jakobs brev 4:7-8 lyder: ”Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly bort ifrån er. Närma er Gud, så skall han närma sig er.”

Den fjärde platsen profeterna gick till var Jordan. I Jordan skulle Jesus längre fram bli döpt och fylld med den helige Ande. Det blev början på Jesu tjänst. Det talar till oss om att Gud vill att den som tagit emot honom i sitt hjärta ska bli döpt och fylld med den helige Ande. Med de kristna grunderna i bagaget kan du gå vidare till den dubbla smörjelsen.

När Israels barn kom ut ur Egypten började de en vandring mot löfteslandet Kanan som man säger skulle ha tagit elva dagar om de gått raka spåret, men den tog 40 år på grund av deras klagan, otro

och olydnad. Det vara bara troshjältarna Josua och Kaleb som fick gå in i det nya landet, de övriga tillhörde en ny generation. Mitt i Israels barns klagande och knotande var Gud ändå trofast. Han gav dem mat och kläder. De fick färskt manna att äta varje dag och deras kläder och skor slets inte ut. Han ledde dem i en molnstod på dagen och eldspelare på natten, trots att det inte var det livet han hade tänkt för dem från början. Kanske har ditt liv bestått av mycket ökenvandring? Gud har något bättre för dig.

Elia drog runt med Elisa på alla dessa platser eftersom han visste att Elisa fått kallelser att ta över efter honom, och han ville veta om Elisa var beredd att kämpa för den, beredd att betala priset. Herren har en bestämd plan för varenda en av oss, men det kommer inte av sig själv. Ibland ber vi lite slarvigt om en dubbel smörjelse, men Herren testar hur mycket vi klarar. Frågan är om du är beredd att betala priset för att få vad Gud lovat dig? När du ber om ”en dubbel smörjelse”, det vill säga större kraft och smörjelse i den kallelse och det liv Gud har gett dig, så prövar han dig på dessa fyra punkter:

Vid Gilgal handlar det om att lämna sina misslyckanden istället för att leva kvar i dem och gräma sig över dem. På pingstdagen predikade Petrus för tusentals människor och 3000 blev frälsta (Apg. 2:41). Han som blev en av kristendomens förgrundsgestalter hade många misslyckanden bakom sig. Han hade haft många idéer som inte alltid var från Gud. Han var modig och impulsiv, men inte alltid lyckosam. Petrus hade till och med haft en mycket hög beaktelse och lovat Jesus dyrt och heligt att han aldrig skulle lämna honom, om så alla andra gjorde det. Ändå både förbannade och svor han några timmar senare att han inte ens kände den mannen (Mark. 14:71). På uppståndelsens morgon sände Jesus en särskild hälsning till Petrus. Trots att han hade misslyckats gav inte Jesus upp. Han ville lyfta upp honom så att Petrus kunde lämna sina misslyckanden bakom sig. Petrus gick tillbaka till sitt gamla jobb, han gick och fiskade. Men på pingstdagen föll Anden och smörjelsen kom över Petrus liv.

Vid ditt Gilgal vill Gud vältra av dig dina misslyckanden. Själv har jag genom åren tillbringat mycket tid vid Gilgal. Vi får göra som Paulus, glömma det som ligger bakom och sträcka oss mot det som

ligger framför (Fil. 3:13-15): ”Bröder, jag menar inte att jag redan har gripit det, men ett gör jag: jag glömmer det som ligger bakom och sträcker mig mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus. Det är så vi bör tänka, alla vi fullkomliga (andligt mogna).” Behöver du be om uppenbarelse för att kunna släppa dina misslyckanden?

Vid Gilgal börjar trosvandringen i löfteslandet. Nu faller det inte längre manna från himlen och molnstoden är inte längre synlig. Ibland blir vi som kristna upptagna med vad vi ser för våra ögon. Men Herren vill testa oss. Är vi beredda att leva i tro, trots att vi inte kan se?

Vid Betel, som också var känt för avgudadyrkan, testar Gud vår överlåtelse. Vi kan fastna i avguderi, kanske inte ockultism, men saker som karriär, jobb, pengar, prylar kan lätt ta första platsen i våra liv. Är vi beredda att lägga ner vår egen själviska strävan och ge oss till Gud? Kan Gud lita på oss? Kan han anförtro sina gåvor åt oss, eller använder vi dem för våra egna själviska syften? Det är frågor vi måste ställa oss själva. Kan vi säga som Paulus: ”Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig” (Gal. 2:20)?

Jeriko handlar om en andlig kamp. Det område där vår kallelse ligger, är det område där vi blir mest attackerade. ”Var desto ivrigare, mina bröder, att göra er kallelse och utkorelse fast. Gör ni det, skall ni aldrig någonsin snubbla och falla”, skriver Petrus i 2 Petr. 1:10-11. Den kampen behöver vi vara beredda att ta tillsammans med Herren. Vi kan inte bara sitta med armarna i kors och vänta på att Guds tilltal ska gå i uppfyllelse. Istället ska du gå in i aktiv bön, ”be igenom” det Gud talat till dig och ta steg i den riktningen.

Vid Jordan bad Elisa om en dubbel arvslott av Elias ande. Då sa Elia till Elisa att om han såg när Elia blev tagen upp till himlen, så skulle det ske. Det var ingen annan som såg eldsvagnen för det var ingen vanlig vagn. För att få en dubbel smörjelse behöver vi andliga ögon som ser in i den osynliga världen. Med trons ögon kan vi se in i det osynliga, även om vi kanske inte ser änglar eller andra märkliga saker. För att gå ut i en större smörjelse kan vi inte bara vandra i åskådning, utan i tro. Vi behöver släppa taget om det vi kan

kontrollera med våra fem sinnen och våga gå vidare och ha Jesus för våra ögon, trons upphovsman och fullkomnare (Hebr. 12:2). Det Gud gett dig av visioner och drömmar, det slutför han. Därför får vi inte fastna i våra misslyckanden och begränsningar, i det vi ser och klarar av. Det Gud påbörjar, det avslutar han. Bli en som Gud kan lita på och håll blicken stadigt riktad på Jesus!

Mose hade ett enormt trosprojekt att föra Israels barn ut ur Egypten och in i löfteslandet. Hur orkade han? I Hebréerbrevet kapitel 11 som handlar om troshjältarna står det om Mose: ”Därför att han liksom såg den Osynlige härdade han ut” (v.27).

Kapitel 18

En Elisa-församling

Ett ord från Herren

För några år sedan ringde en förkunnare med stark profetisk tjänst till vår pastor och sa att han fått ett ord från Herren till vår församling. Han blev inbjuden att komma och delade ett starkt ord om att vi varit en Elia-församling som stridit mycket mot mörkret, men nu skulle Herren strida för oss och vi skulle bli en Elisa-församling. I backspegeln vet vi att någonting hände den helgen. Ett lugn lade sig över församlingen och staden och vi fick arbetsro. Elia vann en stor seger över Baals-profeterna, såg under ske, men låg också under ginstbusken och önskade sig döden (1 Kungaboken 19). Även vi hade ibland legat under ginstbusken, men nu började nya tider.

Själv började jag studera Elisas tjänst för att förstå vad det innebär att vara en Elisa-församling. Jag vill dela några tankar som jag fått och du får själv dra ytterligare paralleller när du läser om Elisas tjänst i 2 Kungaboken.

En övernaturlig församling

Elisas' under talar till oss om den övernaturliga församlingen, "Elisa-församlingen" med den dubbla smörjelsen. Sådana församlingar behövs på ett särskilt sätt i den yttersta tiden, i kraftmätningen mellan ockultism, New Age och kristen tro. Ju mer mörker helvetet förlöser, desto mer kraft utgjuts från himlen över varje troende och varje församling som vill ödmjuka sig och ta emot. Just det - ödmjukhet behövs för att böja sig, tro på och ta emot något man inte med sitt förstånd kan fatta eller förklara. Det tycks svårare för svensken än för andra nationaliteter, men behovet av och intresset för det övernaturliga ökar också i Sverige.

Profeten Elia bevisade vem som var starkast, Gud eller Baal. Efter att 450 Baalsprofeter utan resultat ropat till sin gud Baal att eld skulle falla på altaret, lät Elia dränka altaret och offret i vatten. Därefter

bad Elia till Herren, Guds eld föll och både offret och stenarna brann upp. Kom ihåg att som frälst är du alltid på den vinnande sidan, för på korset vann Jesus seger över djävulen och allt mörker. Den segern får du och jag göra anspråk på i Jesu namn!

Kännetecken för en Elisa-församling

Elisa visade en villighet att ompröva hela verksamheten och lägga ner sådant som inte längre bar frukt. Han fick kallelsen till profettjänst och slaktade oxarna, brände upp plogen, lämnade allt och följde Elia. Från att ha varit en välbärgad bonde blev han Elias tjänare. Det kostade allt. Vad talar Gud till församlingen? Vad talar han till dig? Är du villig att lägga ner sådan verksamhet som inte bär frukt eller inte passar in i det som Gud har talat? Under en tid kanske omgivningen undrar vad du håller på med, men om det verkligen är Gud som har talat kommer de att få se hur lydningen för med sig välsignelser.

Elisa längtade och sökte hängivet efter den dubbla smörjelsen. När Elia erbjöd Elisa att be om vad han ville, blev Elisas svar en dubbel arvslott av Elias ande. Han var inte nöjd med det han såg utan ville ha mer. En Elisa-församling är inte nöjd med det man åstadkommit, utan vill ha mer smörjelse, mer profetisk ande, mer mirakelkraft, fler övernaturliga gudsingripanden i människors liv.

Vi behöver uppenbarelse över och aktiv tro på att Herren strider för församlingen. Elisa sa till tjänaren som var fylld av fruktan när han såg fienden: ”De som är med oss är fler än de som är med dem.” Han bad att tjänarens ögon skulle öppnas så att han såg den andliga verkligheten. Uppenbarelse och tro i den andliga kampen förlöser mod och övervinnarkraft.

Lägg därtill förväntan på och tro för övernaturliga gudsingripanden på alla områden i livet. Elisas under berörde vardagsnära behov i människors liv. Människor behöver Gud och Gud är intresserad av hur människor har det i sina vardagsliv. Ingenting är för litet för att Gud inte ska bry sig om det. Just genom att han är detaljernas Gud, visar han också sin storhet!

Andesmord musik förlöser gudsnärvaro och profetisk ande. Så

ofta harpospelaren spelade kom Herrens Ande över Elisa. Sången och musiken i församlingen spelar en viktig roll för att förlösa Guds närvaro. Andesmorda musiker och sångare som sjunger och spelar till Herrens ära i sina hjärtan är viktigare än musikalisk perfektion.

Smörjelseoljan flödade så länge det fanns tomma kärl. Smörjelsen från himlen tar aldrig slut, men det kan ta slut på utrymme i våra liv. Gud vill fylla tomma kärl med sin härlighet. Kärl tömda på självgodhet, självtillräcklighet, stolthet, fina fasader, religiositet m.m.

Som kristna använder vi det vi har i tro och förväntar oss att Gud gör under. Ofta använde Elisa något han redan hade för att förlösa ett under. Han kastade en träbit i sjön så att yxan flöt upp. Han satte fram 20 kornbröd och 100 man blev mättade. Han kastade salt i källan och vattnet renades, och lite mjöl i stuvningen tog bort giftet. Både mänskliga, materiella och ekonomiska resurser behöver i tro överlåtas åt Guds mirakelkraft, istället för att vi fokuserar på begränsningarna och omöjligheterna med det lilla vi har.

Genom troget givande till församlingen eller förrådshuset skapas utrymme för Gud att fylla de personliga behoven. Den sunemitiska kvinnan gav regelbundet Elisa både mat och husrum. Det resulterade i att det barnlösa paret fick en son. Senare dog pojken, men Elisa uppväckte honom från de döda. Vi köper inga under, men vi ger Herrens tjänare utrymme att betjäna oss och andra genom vårt givande.

Som en Elisa-församling ska vi förbereda oss för Guds ingripande och välsignelse. Elisa sa åt folket att gräva gropar eller diken överallt i dalen. Detta för att de skulle kunna ta tillvara vattnet som skulle komma nästa morgon. I tro och på Guds tilltal ska vi förbereda och planera för välsignelse, tillväxt osv. så att vi kan ta emot det och behålla det.

Vi gör oss också tillgängliga för Gud som vill använda vem som helst som är tillgänglig. De fyra spetälska männen gjorde sig tillgängliga för att gå in i fiendelägre. Gud förvandlade deras fotsteg till ljudet av en hel armé och fienden flydde hals över huvud. Tillgänglighet för Gud är viktigare än personlighet, utseende och utbildning. Gud använder alla som står till hans förfogande. Det är viktigt att gå in

under Guds villkor istället för att hålla fast vid sina egna vägar. Naaman blev helad från spetälskan först när han lade ner sin stolthet, vände om och gjorde som Elisa sa. Han doppade sig sju gånger i Jordan och blev helad. Guds Ande verkar på olika sätt vid olika tillfällen. Personlig förbön och handpåläggning är inte alltid tillvägagångssättet. Om man är villig att gå in under Guds villkor blir man inte sur och besviken när det inte går till som man själv tänkt.

Vandringen i lydnad gör slut på andlig ofruktsamhet och andliga missfall. Gud har tänkt att vi skall vara välsignade och lyckas med det vi gör. Vilket intryck gör vi på världen om vi som kristna är arbetslösa, fattiga och missnöjda? Från att vara misslyckade och kanske uppleva oss förbannade, finns det en väg till seger och välsignelse genom Jesus Kristus. Det är tack vare hans kamp på korset och seger över fienden, som vi har möjlighet att resa oss ur misslyckandena och bli det som Gud har tänkt att vi ska vara. Det finns ingen människa som inte Gud har en plan för och en mening med hennes liv. Det är inte bara vi som tror på Gud, utan Gud tror också på oss och uppmuntrar oss då vi tar våra första stapplande steg på trons väg.

Under somliga tider i livet kanske det ser allt annat än välsignat ut. Den sunemitiska kvinnan var tvungen att lämna sin gård på grund av hungersnöd. Men Gud hade omsorg om henne och beskyddade henne under den tiden. När hon kom tillbaka efter sju års hungersnöd begärde hon hos kungen tillbaka den egendom hon måst lämna. Hon fick tillbaka allt, även förlorat avkastning från fälten under sju år. Vi kan begära att få tillbaka det vi förlorat och gått miste om under ”torrperioden”, både som individer och som församling. Det är möjligt att få revansch om vi söker Gud och begär att få det.

Vi önskar att liksom Elisa demonstrera Guds makt och visa hans kärleksfulla omsorg om varje enskild människas behov.

Kapitel 19

Efter att ha sökt överallt...

Hindu blev kristen - helad efter 27 års plåga

En ung familj från min församling arbetar i Indien. De har fått kontakt med en kvinna som har ett underbart vittnesbörd. Hon heter Pyari och är 55 år. En stor del av sitt liv har hon bara vetat av sjukdom och smärta. I 27 år var hon sjuk och sängliggande med utväxter och svullnader över hela kroppen. Hon sökte hjälp på många olika sjukhus och hos flera olika läkare utan att bli fri. Hon gick till tempel, moskéer och andra religiösa platser och betalade stora summor till trolldoktorer, men ingenting hjälpte. En dag kom en äldre kvinna som själv hade blivit helad från en utväxt på sin hals till Pyari och sa: ”De har ett bönemöte här i närheten där pastorn ber i Jesu namn. Jag blev helad där. Ska inte du också gå dit?” Pyari pratade med sin familj och nästa söndag körde de henne på cykelrickshaw till husförsamlingens möte. Mötet hölls på övervåningen och när Pyari kom fram till trappan undrade hon hur hon skulle ta sig upp. Under hela sin sjukdomstid hade hon aldrig kunnat gå i trappor. Då kände hon plötsligt två händer bakom sig. Händerna tog tag i henne och lyfte upp henne till andra våningen, fast hon inte såg någon. Hon lyssnade till predikan och i slutet av den tog hon emot Jesus som sin Herre, överbevisad om sin synd. Pastorn lade också sina händer på henne och bad. Det kändes som en elektrisk ström gick igenom hela kroppen och som om många band runt henne löstes och bördor lämnade henne. ”Jag var fri och helad och kunde gå hem själv”, berättade hon. Kvinnan gick hem och lade sina händer på sin dotter som hade en ögonsjukdom. Dottern blev omedelbart helad och det kom en stor frid och glädje över henne. Söndagen därpå återvände Pyari med dottern och mannen, som blivit helad från en blodsjukdom. De berättade om allt Jesus gjort för dem och att de för första gången kände en verklig kärlek, glädje och frid i sina liv. Allt runt omkring dem hade förändrats. Pyari fortsatte vittna och be för sjuka. Snart

hade sexton personer blivit frälsta och pastorn började hålla möten i hennes hem. Nu har gruppen växt till 100 personer så att de måste ha fem olika möten. Hinduismen kunde inte hjälpa henne, men Jesus har gett Pyari ett underbart nytt liv. Hon går nu på bibelskola för att bli ännu mer utrustad att hjälpa andra.

Från sökare till finnare – 11 år i New Age

En svensk kvinna som heter Arja berättar:

Under elva års tid sökte jag Gud, helande och personlig utveckling i det man kallar nyandlighet och som består av ett andligt smörgåsbord med österländska religioner, kroppsterapier och andra metoder. Jag började med zen-meditation i en spiritualistisk förening. Det handlade om att dels tömma sin tankevärld och dels etablera kontakt med en andevärld där det finns guider och andliga ledare till vår hjälp. Man sade att den här andevärlden var en länk till Gud och jag fick också kontakt med en guide.

Meditationen, kundalini-yoga och tanken om reinkarnation var det centrala i mitt sökande. Det ena gav det andra. Jag utbildade mig i zonterapi, akupressur, öronakupunktur och reiki-healing. Jag hade en massagebänk hemma där jag tog emot människor som ville ha behandling. Jag hade också en meditationsgrupp hemma hos mig i åtta års tid. Sedan provade jag på olika metoder som rosenmassage, kreativ visualisering, frigörande andning, chakrabalansering, psykometri, body harmony, tarot-kort och regressioner. Jag lärde mig att meditera med olika stenar, bergskristaller och dylikt. Med jämna mellanrum besökte jag spådamer och medier. Oftast stämde deras förutsägelser. Det fanns också en övernaturlig kraft verksam i vardagen. Jag kunde via den guide jag hade kontakt med, se in i människors situationer och ibland läsa deras tankar. En gång såg jag en människa lyfta från underlaget i meditation. En annan kunde med hjälp av krafter lyfta föremål under sin hand upp i luften utan att röra vid dem. Jag har tillsammans med en vän sett ljus tändas på mitt vardagsrumsbord till bevis om det övernaturliga för honom, utan att någon rörde vid ljuset. Vid ett par tillfällen har jag upplevt hur jag lyfts ut ur min kropp och hur jag svävande ovanför mig själv

kunde se ner på min kropp och hur den var kopplad till mig med en glänsande tråd.

De första tre-fyra åren var mycket positiva för mig. Det var ett lyft på många plan och jag utvecklades som människa. Men med tiden kom en slags tärande känsla som sakta utvecklades till ångest och till slut panikattacker, sömnlöshet, en känsla av att vara totalt ur kontroll och destruktiva tankar jag inte kunde rå på. Kraften jag fick genom meditation varade kortare tid och jag fick lägga ner mer tid på yogaövningar och meditation för att orka. Sakta blev jag mer isolerad och bunden. Det växte upp en fruktan inom mig. Tidvis var jag så rädd att jag inte vågade gå till affären för att handla mat. Jag tog också in andra människors tankar och känslor så att jag inte visste vad som var mitt och vad som kom utifrån. En del dagar gungade marken under mina fötter.

När jag sökte hjälp var det reinkarnationstanken som gällde. Jag hade sått det här i ett tidigare liv och fick nu skörda något dumt jag gjort. Det gällde att gå ännu djupare i alla möjliga terapier. Den inre guiden tystnade alltmer och började ersättas med en röst som gång på gång talade om för mig att det nog var dags att sluta ta plats på jorden och gav mig förslag på olika sätt att sluta mitt liv på. Efter elva år var jag en fullständigt trasig människa. Mitt sociala liv var borta. Jag hade skulder upp över öronen för det var ett kostsamt sökande. Jag ropade till Gud: "Om du finns så är det din sista chans med mig!" Jag skaffade tabletter för att göra slut på mitt liv.

Då fick jag höra om Jesus som Guds son, att den som tror på honom har evigt liv och att han är enda vägen till Gud. Jag bara visste med hela min varelse att det var slut på ett smärtsamt sökande efter Gud. Att det hela tiden var detta enkla jag sökt. Den 13 juni 1996 tog jag emot Jesus Kristus som min frälsare och bad om syndernas förlåtelse. Från den dagen började ett konkret helande och en upprättelse på alla plan i mitt liv. Det gapande hålet fylldes med Guds kärlek och är så också i skrivande stund.

Vandringen har inte varit lätt och att bli hel tar tid. Livet har fortfarande sina utmaningar och är många gånger orättvist, men jag har en helt annan kraft i mitt liv att möta livets utmaningar med. Det

är en vandring med Gud mitt i vardagen. Jag behöver inte en massa kostsamma metoder för att utvecklas. Det är en visshet och en vila i att veta att Gud har en så stor omsorg och kärlek om oss människor att t.o.m. hårstråna på våra huvuden är räknade av honom. I det nyandliga fick jag kämpa ensam för att uppnå något. Idag vet jag att Gud älskar mig så mycket och det finns ingenting jag kan göra för att lägga något till det. Vi är alla djupt älskade av Gud här och nu.

Från zen-buddhism till kristen tro

Stefan som jag träffat ett antal gånger berättar:

Jag är född och uppväxt i en helt sekulariserad familj i en liten idyllisk småstad i Mellansverige. Den enda kontakt jag hade med kristna eller kyrkan var vid skolavslutningar. Och skolavslutningar är ju inte särskilt ofta förekommande och inte heller i första hand fokuserade på Jesus. Min egen barn- och ungdomstid präglades mest av min pappas alkoholism, med allt vad det innebar av svikna löften, otrygghet osv. Jag upptäckte först i de tidiga tonåren att min uppväxtmiljö inte var ”normal”, eller liknade den som mina jämnåriga kamrater hade. Detta gjorde att jag tidigt bestämde mig för att inte bli som mina föräldrar. Jag blev vad man kallar för ett maskrosbarn. Jag skulle klara allt, ta hand om mig själv, hålla masken inåt och utåt, sköta skolan, ja, allt som behövdes skulle jag klara av på egen hand. Jag ville vara ”duktig”, jag ville vara ”som alla andra, men ändå inte...” Jag kanaliserade mycket av mitt liv i musik. Jag lärde mig att spela gitarr och blev till sist ganska duktig på det och därmed i alla fall ”bra på något”. Tyvärr blev jag också bra på att ”inte ha några känslor och förväntningar”.

Jag började också skapa min egen verklighet för att överleva. Om någon till exempel frågade vad jag hade gjort på skollovet, så ljög jag ihop en fantastisk solskenshistoria om var vi varit och hur bra det varit. Jag blev en mästerlig lögnare. Till slut hade jag byggt upp ett helt litet universum av mina egna lögner, och efter en tid kunde jag inte avgöra vad som var lögner och vad som faktiskt hade hänt. Jag kunde ljuga om allt. Jag ville förbättra mitt eget torftiga liv genom att lägga till mina egna önskningar som om de vore sanna.

Som du säkert förstår blev det ett väldigt tomt liv att endast leva i fantasins värld. Jag blev tommare och tommare inuti och mitt yttre skal hårdnade, och mitt eget hjärta blev mindre och mindre.

Jag tror att det var allt detta som gjorde att jag tidigt började söka meningen med livet och jag gick verkligen igenom allt! Jag minns fortfarande att jag som 11-12 åring lånade böcker av Karl Marx och slukade dem. Under tiden jag gick i högstadiet ökade frågorna om livets mening i intensitet. Jag sökte inom politiska ideologier, och då främst i den yttersta vänsterkanten. Jag läste och studerade ingående Kropotkin, Bakunin, Proudhon, Stirner, ja, alla de anarkistiska ideologerna. Jag anammade anarkismens ideal med hull och hår, och blev ”aktivist”.

Jag började studera psykologi och olika psykologiska teorier, både så kallad vetenskaplig psykologi och populärpsykologi: Freud, Jung, Adler med flera, över till amerikanska ”Du kan lyckas i livet”-böcker. Jag slukade filosofins värld, den klassiska filosofin med Platon, Aristoteles, epikuréer, stoiker, fram till ”upplysningstänkare” och vidare till Descartes, Kant, Bacon, Mills, och ända fram till våra dagars ”stora tänkare”. Jag läste mycket av de tyska filosoferna, t.ex. Arthur Schopenhauers Världen som vilja och föreställning (...som var mycket influerad av det hinduiska tänkandet, skulle jag senare upptäcka) och Friedrich Nietzsche och hans Så talade Zarathustra, Antikrist, och Filosofi med hammaren. Främst trängde jag mig in i den så kallade existentialismen och dess företrädare: Albert Camus, Jean Paul Sartre, Marleau Ponty, Martin Heidegger med flera. Titlarna på deras böcker, både skönlitterära och filosofiska, säger det mesta om vad de innehöll: Varat och intet, Främlingen, Existentialismen är en humanism, Äcklet, Myten om Sisyfos (...som påverkade mig mycket genom att den uttrycker att livet är att, liksom Sisyfos, knuffa en stor sten uppför ett berg tills man når krönet och den rullar ned på andra sidan och börja om igen...). Dessa uttryckte i mångt och mycket vad jag upptäckt i mitt eget liv: ”Livet är tomt, meningslöst, en frånvaro, en negativitet och endast en slump. Det liv jag lever är det liv jag själv väljer att leva och skapa.” Men detta gav mig fortfarande inte någon djupare tillfredsställelse.

Mitt sökande fortsatte ut i ett andligt landskap. Jag började läsa nästan alla de stora religionsgrundarna. Ja, till och med kristendomen, men då främst för att slå kristna i huvudet med alla svåra frågor. Jag tyckte att ”alla vägar leder till Rom, och var och en blir salig på sin tro”. Jag slukade den grekiska och romerska mytologin, den nordiska Asatron, och shamanismen – vilken jag även prövade på och praktiserade i så kallade ”trum-resor”.

Jag fördjupade mig i Österns stora religioner. Jag läste hinduismens Upanishaderna, bitar av Bhagavad gita och Hare Krishna-böcker. Jag anammade deras teorier om ”karma” (att handlingar påverkar människans öde: både det ”tidigare livet” och det man kommer att få i ”nästa liv”). I detta började jag också att praktisera yoga och meditera med hjälp av ”Om-mantrat”. Det yttersta målet i den hinduiska religionen är ”moksha”, d.v.s.. att bli befriad från den eviga återfödelsens kretslopp, vilket tilltalade mig.

Men de två religionsinriktningar jag fördjupade mig mest i var buddhismen och taoismen, och det som kan kallas för en blandform av dessa båda: Zen (eller Chan, på kinesiska). Jag gick fullkomligt upp i dess läror om ”livshjulet”, ”karma”, ”dharma-läran”, ”De fyra ädla sanningarna”, d.v.s.. att livet är ett lidande och att lidandet kommer av karma. Orsaken till detta är begären, men detta lidande kan fås att upphöra genom ”den åttafaldiga vägen” som leder till målet. Målet är ”nirvana” som enligt buddhismen endast kan beskrivas i negationer. Jag trängde också djupt in i den kinesiska taoismen, med tänkare som Chuan Tzu, Lao Tze m.fl., och deras många teorier om livet och dess mening. Jag övade Qi Gong och Tai Chi (en slags långsam kinesisk gymnastik/kampsport, med djupa andliga rötter och med stora filosofiska och religiösa innebörder, ja, en hel världsåskådning). Jag praktiserade även ”Zen/Chan-meditation” dagligen. En meditationsform som i mångt och mycket gick ut på att ”tömma sig själv” på intryck. Jag hade kommit så långt att jag till och med hade tankar och planer på att bli buddhistmunk i något kloster!

Jag ville... jag kunde... jag skulle... jag skall... Jag var nu trettio år gammal, och likt en treåring som envisas med att ”knyta” sina

skosnören själv - ”kan fälv” - så envisades jag också med ”kan fälv”. Jag sökte, strävade men kom liksom aldrig fram, och mitt hjärta var tomt. Men under min vandring kan jag så här i efterhand se att Gud gjort små justeringar och ingripanden genom möten med olika människor och händelser. Jag vill här bara nämna några få av dessa viktiga händelser som varit en del i min vandring till att finna Vägen, till att möta Sanningen och till att möta och ta emot det verkliga Livet.

Det finns en fotohandlare utanför Kungsbacka som frimodigt gav mig och mina musikerkamrater var sin bibel. Den var lila och med silverskrift stod det bibeln dag för dag. Vi ville inte höra någon ”predikan” så vi tog dem och drog vidare. Den hamnade sedan i min bokhylla. Hösten/vintern 1998 blev min f.d. flickvän kristen. Vi talade mycket om detta och hon ”var på mig om Jesus” varje gång vi pratade i telefon. Hon frågade mig även om det var okey att hon bad för mig. ”Visst!” svarade jag, men tänkte: ”Det rinner av mig som vatten på en gås!”. Jag vet nu att hon tillsammans med andra mogna kristna ”band upp i andevärlden” runt omkring och i mitt liv. Jag fick även uppleva Guds kraft under en förbönssituation för en person i Johanneskyrkan i Halmstad, innan jag själv kom till tro. Jag förstod inte vad som hände, men jag såg... och jag märkte hur denna person senare fortsatte att växa och förvandlas som människa. Det var kraft i Kristus!

En april dag 1999 läste jag i den lila bibeln. Det retade mig att de kastat om evangelierna så att Markus låg före Matteus. Men jag läste i alla fall Markus, fortsatte in i Matteus, och då Jesus hänger på korset så rörs någonting inom mig. Jag upplever att jag är tvungen att ta ställning till om Jesus dött för mig, för min skull. ”Är det sant, Stefan, har jag dött för dig? Ja eller nej? Det är dags att ta ställning nu...” Jag svarar tvekande och med bävan: ”Ja, ja, ja, Jesus, ja...” Där förhänget i templet brister, då Jesus fullbordat allt, också för mig, där brister också jag. Tårar och skratt blandas. ”Ja, Jesus, JA!” Och jag vände om och mötte honom som skapat mig och som frälst mig. Han fyllde min tomhet, gjorde mitt hjärta mjukt och varmt. Han tog min lögn och blev själv min sanning, mitt liv, min kärlek, min trygghet. Han ledde mig också till Fadern, han från vilket allt vad

Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Ja, den dagen i april föddes jag på nytt och började vandra med Jesus och honom skall jag en dag möta. Jag söker inte längre, ty jag blev funnen.

Vägen till Gud

Alla andra religioner handlar om att människan ska göra goda gärningar och förtjäna kontakt med Gud eller det övernaturliga. Tron på Jesus är precis tvärtom! Enlig Bibeln har Gud redan gjort allt som någonsin behövs. Han tog straffet och dog för dina synder i ditt ställe. Det finns ingenting du kan göra, du behöver bara ta emot. Det är nåd, vilket betyder oförtjänt favör! ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh. 3:16). Jesus tog vårt straff på korset för tvåusen år sedan. Rom. 3:23 förklarar: ”Alla har syndat och saknar härligheten från Gud.” Rom. 6:23 visar på konsekvenserna: ”Ty syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre.” När man tar emot Jesus, bekänner att man är en syndare och ber om förlåtelse, så blir man frälst. Den största synden är att man har gått sina egna vägar i stolthet och inte velat ha med Jesus att göra. I Jesaja 53:6 står det: ”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg...”

Att en människa syndar är bara en konsekvens av att hon är en syndare. Därför räcker det inte att lägga av med vissa symptom, t.ex. sluta supa och svära. I frälsningen blir du först och främst förlåten för grundsynden, men också för alla symptom – du blir rättfärdig. Du tar emot Jesus genom bön som betyder samtal med Gud. När du ber är inte ditt ordval det viktigaste. Gud vet vad du innerst inne menar. Men här är ett förslag på en bön du kan be:

”Herre Jesus, jag behöver dig! Jag har gått min egen väg och syndat emot dig. Tack för att du har dött och uppstått för mig. Förlåt mig mina synder! Nu öppnar jag mitt hjärta för dig och tar emot dig som min Herre. Tag över ledningen i mitt liv och gör mig sådan du vill att jag ska vara. Amen.”

1 Joh. 1:9 lovar oss: ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.”

Romarbrevet 10:9-10 säger: ”Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.”

Tacka nu Gud för frälsningen, för det Jesus har gjort för dig och det nya liv han gett dig. Som kristen lever man i tro, i tillit till Gud och hans ord. Det Guds ord säger är viktigare än vad känslorna säger. I tro på Jesus upplever vi tröst, frid och glädje. Människans känsloliv går upp och ner, men Guds ord är alltid detsamma. Bygg därför din gudsrelation på Ordet, inte på dina känslor.

Så här växer du som kristen: Ta tid att tala med Gud varje dag. Läs Bibeln regelbundet, det är andlig mat. Börja t.ex. med evangelierna. Ta kontakt med någon kristen församling för att få råd och hjälp att gå vidare i tron och för att bli delaktig av kristen gemenskap. Ensam är inte stark! Gud har tänkt att vi ska hjälpa varandra. Jag önskar dig all lycka i ditt nya liv tillsammans med Jesus!

En sann historia

Kyrkans pastor ställde sig långsamt upp och gick fram till predikstolen. Innan han började predika ville han presentera en gästande predikant som besökte mötet den kvällen. I sin presentation talade pastorn om för sin församling att gästen var en av hans käraste barndomsvänner och att han ville att han skulle dela några ord med församlingen och säga det han tyckte passade på mötet.

En äldre man steg upp i predikstolen och började tala: ”En far, hans son och sonens kompis var ute och seglade vid Stilla havets kust”, började han, ”när en annalkande storm hindrade varje försök att ta sig tillbaka till land. Vågorna gick så höga att även om fadern var en van seglare, kunde han inte hålla båten upprätt och de tre sköljdes överbord när båten kapsejsade.” Den gamle mannen tvekade ett ögonblick, och fick ögonkontakt med två tonåringar som för första gången sedan mötet börjat, såg lite intresserade ut. Den gråhåriga predikanten fortsatte sin historia: ”Pappan fick tag på en livlina och var snabbt tvungen att fatta ett livsavgörande beslut.

Till vilken av pojkarna skulle han kasta andra änden av livlinan? Han hade bara några sekunder på sig. Pappan visste att hans son var kristen och han visste också att hans sons kompis inte var det. Vågornas dåm kunde inte mäta sig med våndan i hans hjärta. Samtidigt som han ropade: ”Jag älskar dig, min son” slängde han livlinan till sonens kompis. När han hade dragit kompisens tillbaka till den kapsejsade båten var sonen försvunnen under de rasande vågorna i mörkret. Hans kropp återfanns aldrig.” Nu satt tonåringarna blickstill i bänken, ivrigt väntande på nästa ord (såg det ut som). ”Fadern”, fortsatte han, ”visste att sonen skulle gå in i evigheten med Jesus och han stod inte ut med tanken att sonens kompis skulle gå in i evigheten utan Jesus. Därför offrade han sin son för att rädda sonens vän. Hur stor är inte Guds kärlek, att han gjorde detsamma för oss. Vår himmelske Fader offrade sin egen ende son så att vi kunde bli räddade. Jag uppmanar dig att acceptera hans erbjudande att rädda dig och ta tag i den livlina han kastar ut till dig i det här mötet.” Med dessa ord återvände mannen till sin plats och tystnaden fyllde salen.

Pastorn höll en kort predikan och inbjöd till frälsning, men ingen gensvarade på inbjudan. Strax efter att mötet avslutats stod de två tonåringarna vid den gamle mannens sida. ”Det var en häftig historia”, sa en av pojkarna artigt, ”men det var inte särskilt realistiskt att en pappa skulle offra sin sons liv i hopp om att den andra pojken skulle bli en kristen.” ”Det har du alldeles rätt i”, svarade den gamle mannen och tittade ner på sin slitna bibel. Ett stort leende lyste upp det smala ansiktet. Han såg upp och sa: ”Det låter inte realistiskt, eller hur? Men jag står här idag för att säga er att den berättelsen ger mig en glimt av hur det måste ha känts för Gud att offra sin son för mig. Ni förstår – jag är den fadern och er pastor är min sons kompis.”